

Viata noastră

Revistă trimestrială * Nr. 13 - Octombrie 2013

Kamy
PHOTOGRAPHY

Din cuprins

MESAJUL C.A.R. A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BÂRLAD 3 <i>cu prilejul "Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice"</i>	ISTORII NEȘTIUTE 36 <i>Document domnesc: Proorocii din secolul al 17-lea despre vremurile din urmă și decăderea Moldovei</i>
MESAJUL PREFECTULUI JUDEȚULUI VASLUI, RADU RENGA 3 <i>cu ocazia aniversării „Nunții de Aur”</i>	MARIA PERESTROIU 38 <i>Riscurile mamografiei</i>
STELIAN FILIP 4 <i>Ziua internațională a persoanelor vârstnice, scurt istoric</i>	DANIELA TEODORU 39 <i>Rolul kinetoterapiei în recuperarea bolnavilor cu afecțiuni vasculare periferice</i>
NICUȘOR OLARIU 4 <i>Cum se organizează nunta de argint, de aur și de diamant</i>	CUVINTE VII 41 <i>Decalogul lui Savatie Bastovoi</i>
SERGHEI COLOȘENCO 5 <i>Nunțile – prilej de bucurii</i>	IORGU GĂLĂȚEANU 42 <i>Calea spre eternitate... nănașului spiritual C. D. Zeletin</i>
MIHAI ANDREI NICOLAE 6 <i>Sărbătorirea membrilor C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad care împlinesc 50 de ani de căsătorie (Nunta de aur) în anul 2013</i>	VASILE FÂNARU 44 <i>Șarja de la Prunaru</i>
LIVIA ANDREI 9 <i>Carte frumoasă, cinstite cui te-a scris!</i>	GHEORGHE GHERGHE 46 <i>Satul Băcani și proprietarii până în secolul al XVII-lea</i>
MIHAI ANDREI NICOLAE 10 <i>Programul cultural artistic al spectacolului Toamna amintirilor</i>	UN CITAT PE NUMĂR 48 <i>Vladimir Putin</i>
LUCIA MUNTEANU 15 <i>Din nou despre limba română</i>	ALEXANDRU RAZEȘ 49 <i>O scurtă incursiune în istoria secretă: Cine sunt cavalerii de Malta?</i>
RUDI VICTORIA 16 <i>Limba noastră-i flacăra nestinsă</i>	MARINA PRUNEA 52 <i>16-22 Septembrie 2013 – Săptămâna Mobilității Europene</i>
EROII BÂRLADULUI, EROII NECUNOSCUȚII AI NEAMULUI 17 <i>Preot Vasile Pătrașcu</i>	CLAUDIU BĂLAN 53 <i>Participarea la o nuntă sau un botez a ajuns un lux</i>
PAVEL PAVELESCU 21 <i>Omagiu Armatei Române</i>	MARINEL GÎLCĂ 55 <i>Izbânda</i>
DUMITRU OLARU 22 <i>Slavă veșnică armatei române</i>	VASILE CHELARU 58 <i>Portret: Profesorul de limba română</i>
VASILE CHELARU 23 <i>Dragoste de patrie</i>	POEZII 61 <i>Aneta Matei, „Gânduri de pensionar” Adrian Păunescu, „Niciodată” Radu Gyr, „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane”</i>
MEDALIOANE ANIVERSARE 25 <i>Paraschiva Enache Dumitru Olaru Maria Epure</i>	SERGHEI COLOȘENCO 62 <i>Rebusul – mai mult decât pasiune</i>
ACTUALITATE 28 <i>Directorul CIA: oamenii pot fi supravegheați chiar și prin intermediul televizorului, al frigiderului și al calculatorului</i>	CLASAMENTELE CONCURSURILOR 66 <i>organizate cu ocazia „Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice” și a celei de a 59 - a aniversări a C.A.R.P. “Elena Cuza” Bârlad</i>
MIHAELA STRAUB 31 <i>Atenție la înșelăciuni: Metoda „Accidentul”</i>	PERSOANE DE BUNĂ CREDINȚĂ 67 <i>care au contribuit la protecția socială a membrilor asociației noastre material, bănește, prin colaborare sau voluntariat</i>
MARIA MARIN 33 <i>Am căutat „tineretea fără bătrânețe”: Constantin Ion Parhon și Ana Aslan</i>	
NECULAI GHEȚĂU 35 <i>O mare personalitate a muzicii românești: Ciprian Porumbescu</i>	

MESAJUL C.A.R. A PENSIONARILOR "ELENA CUZA" BÂRLAD

cu prilejul "Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice"

Ziua de 1 octombrie este sărbătorită în toată lumea ca "**Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice**", prilej cu care, în fiecare an, în această zi, au loc pretutindeni manifestări dedicate persoanelor de vârsta a treia. Apreciem că sărbătorirea acestei zile ar trebui să se afle sub semnul atenției, respectului și recunoștinței de care ar trebui să se bucure în țara noastră persoanele de vârsta a treia; dar realitatea este că ele nu se mai bucură de acest respect, pentru că am sărăcit sufletește și am uitat sfi-ala, respectul pentru cei bătrâni, modestia și sufletul curat. Totuși, așa cum suntem, noi îi iubim: ne iubim părinții, bunicii, unchii, ei merită respectul nostru și dragostea noastră, ne iubim bătrânii așa cum sunt.

Astăzi, pe 1 octombrie, ne plecăm cu respect în fața tuturor concetățenilor noștri vârstnici, pentru contribuția binecuvântată pe care au adus-o de-a lungul anilor la dezvoltarea spiritualității și societății românești, dar îi felicităm și pe aceia care toată viața lor au luptat să își adune **bătrânețea**, adică înțelepciunea.

Nu-i uităm și cred că e absolut necesar în această zi a ne aduce aminte și de răposații noștri: acei bătrâni cu inimă tânără, dar și acei tineri cu minte bătrână, care s-au jertfit pentru credință și neam și toți împreună ne înclinăm cu dulce înfricoșare și respect în memoria strămoșilor noștri, a martirilor noștri, cei care au făcut posibilă existența și libertatea noastră, uneori chiar cu prețul sângelui. Cinste lor, aceluia care din Înaltul Cerului ne iubesc și mai mult, ne veghează și mai aproape, se roagă pentru noi și mai aprins Dumnezeului nostru și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Felicităm cu onoare toate Casele de Ajutor ale Pensionarilor din România pentru activitățile de protecție socială aduse în slujba bătrânilor și pensionarilor de orice fel, cât și pentru eforturile susținute de a le ușura viața.

Deși adresăm aceste urări pentru ziua de 1 octombrie, respectul nostru trebuie să fie perpetuu și sincer și să se îndrepte *în fiecare zi* către persoanele de vârsta a treia, a căror experiență de viață și înțelepciune nu trebuie nicidecum banalizate.

MESAJUL PREFECTULUI JUDEȚULUI VASLUI, RADU RENGA, cu ocazia aniversării "Nunții de Aur"

Vă adresez mulțumiri pentru invitația la acest moment de referință pentru dumneavoastră, dar și pentru comunitate. Prezența reprezentărilor instituției noastre astăzi, aici, se datorează atât bunei cooperări pe care am avut-o de-a lungul timpului cu C.A.R. Pensionari "Elena Cuza" Bârlad și cu toate celelalte organizații de pensionari din județul Vaslui, cât și aprecierii pe care o am față de activitatea dumneavoastră atât de nobile: cea de a fi aproape de cei vârstnici.

Este un moment emoționant pentru noi toți să avem în față exemple de oameni care au reușit să atingă 50 de ani de viață împreună. Ați reușit să vă dedicați unul altuia, să vă creșteți copiii și nepoții, imprimându-le valori morale reale. De aceea mă înclin în fața dumneavoastră astăzi, când trăiți o asemenea împlinire ca oameni și ca modele în societatea noastră.

Cu respect și admirație, vă urez viață lungă și să aveți parte de respectul tinerelor generații.

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PERSOANELOR VÂRSTNICE

scurt istoric

În 1982 a avut loc prima Adunare Mondială privind îmbătrânirea.

În 2002 a avut loc la Madrid a doua Adunare Mondială privind îmbătrânirea.

“Ziua internațională a persoanelor vârstnice” s-a stabilit la 1 octombrie a fiecărui an, de către Organizația Națiunilor Unite, prin Rezoluția 45/106/14.12.1990.

“Ziua internațională a vârstnicilor este o sărbătoare și totodată o dovadă a prețurii sincere și a respectului pe care națiunile lumii le datorează persoanelor vârstnice pentru efortul și acumulările realizate de-a lungul timpului.

Anul 1999 a fost proclamat “Anul Internațional al Persoanelor Vârstnice” și a avut drept temă: “O societate pentru toate vârstele”.

Anul 2012 a fost declarat de către Consiliul Uniunii Europene și de Parlamentul European “Anul European al îmbătrânirii active și al solidarității între generații”.

Generațiile vârstei a III-a și a IV-a se confruntă, în contextul secolului 21 - prea animat de imagini, grăbit spre nimicuri cotidiene și dens în probleme - cu o ruptură cumplită de ritm, rost și loc în societate.

Lipsa de comunicare între generații (și uneori chiar între membrii aceleiași familii) îi așază pe vârstnici într-un teritoriu sensibil al însingurării.

Politicile de integrare socială, facilitățile oferite de autoritățile locale cât și subvențiile din programele de pensii mixte sunt deocamdată un instrument incipient. Avantajele și dezavantajele facilităților tehnologice de comunicare au reconfigurat deja anumite limite ale noțiunii de IZOLARE și de SINGURĂTATE a indivizilor. Vârstnicii însă le percep mai intens.

La pensionare, persoanele trecute de 65 de ani trebuie să se lupte cu problemele de sănătate – care țin de un anumit declin fizicopsihomotor, dar și cu sentimentul inutilității care este mult mai grav decât deprecierea stării fizice. De aceea sunt necesare «Cluburi» destinate vârstei a III-a ce vor integra vârstnicii în activități menite să se adreseze și să remedieze tocmai aceste aspecte de însingurare, izolare, inutilitate.

Pentru a veni în sprijinul persoanelor vârstnice, Casa noastră a aprobat acordarea de ajutoare nerambursabile unui număr de 125 de membri, iar din partea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice am primit 9000 de lei din care se vor acorda 225 de ajutoare nerambursabile persoanelor vârstnice din cadrul Casei, iar S.C. Confecții Bârlad S.A. a donat 619 cămăși.

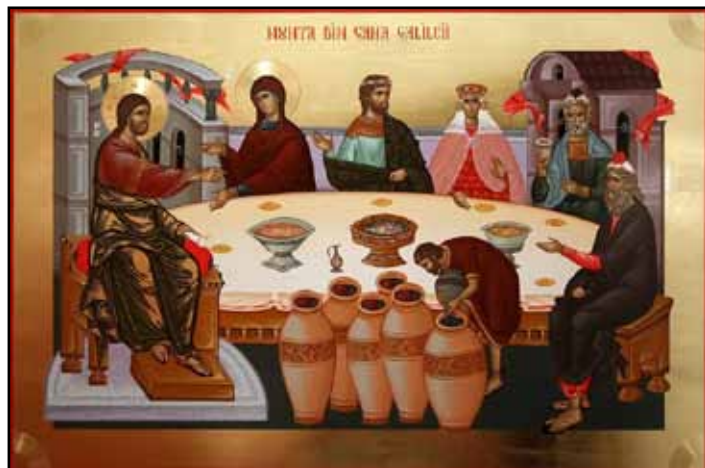
ing. Stelian Filip

Consilier C.A.R. Pensionari “Elena Cuza” Bârlad

CUM SE ORGANIZEAZĂ NUNTA DE ARGINT, DE AUR ȘI DE DIAMANT

De mai multe decenii s-a încetățenit și la noi obiceiul ca unele familii să organizeze „nunta de argint” la 25 de ani de căsnicie, „nunta de aur” la 50 de ani de căsnicie și „nunta de diamant” la 75 de ani de de la căsătorie.

Nunțile *de argint, de aur sau de diamant* nu sunt nunți sau cununii propriu-zise. Ele nu repetă Taina Sfintei Cununii. Ele se prezintă sub forma unei slujbe de mulțumire adusă lui Dumnezeu. „Tinerii” nu se mai îmbracă precum mirii de altădată, ci pot să vină la biserică în hainele cu care vin în mod obișnuit la slujbe. Nașii e bine să fie tot cei de la Cununia din tinerețe. Dacă nu mai trăiesc ori nu pot fi prezenți, nu e o tragedie. Slujba se poate face și cu alți creștini. Nu este nevoie de lumânări „de cununie”, ci sunt suficiente și două lumânările sau mai multe de la biserică. Nu este nevoie de „nuntași”, nici de petrecere costisitoare. Mai degrabă un ajutor dat unei familii sărace, sau unui bătrân, sau unui orfan, sau unui bolnav este mai bine primit înaintea lui Dumnezeu decât petrecerea cu lăutari și cu zbenguială.

Evenimentul poate fi sărbătorit într-o formă simplă, modestă, fără cheltuieli inutile. „Tinerii” vin la biserică și preotul le oficiază „nunta” solicitată, adică slujba de mulțumire cuvenită. Fiecare familie are motive suficiente să mulțumească lui Dumnezeu după 25, 50 sau 75 de ani de căsnicie. Câteva din astfel de motive sunt suficiente, ca să convingem pe oricine de nevoia unei astfel de rugăciuni: mulțumim pentru viața ce ne-a dat-o, pentru sănătatea de care ne-am bucurat, pentru buna înțelegere, pentru copiii din căsnicie, pentru toate realizările ce le-am avut. Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute și să ne ocrotească în continuare pe cărările vieții.

Slujba respectivă nu este o inovație în cultul ortodox. Rugăciunea însăși este de trei feluri: de cerere, de mulțumire și de laudă la adresa lui Dumnezeu. Slujba acestor „nunți” face parte din rugăciunile de mulțumire. Lui Dumnezeu îi place să i se arate recunoștință din partea celor pe care i-a ajutat. Ne amintim de minunea vindecării celor zece leproși. Dintre aceștia doar unul s-a întors să-l mulțumească Mântuitorului, ceea ce L-a făcut să exclame: „– Zece ați fost, dar ceilalți nouă unde sunt?”.

Pr. Nicușor Olariu, Parohia Ruginoasa,
Protopopiatul Pașcani

NUNȚILE – PRILEJ DE BUCURII

Nunta în viața românului este una din cele mai vesele petreceri. În trecut, ceremonialul nunții ținea trei zile, timp în care se dansa, se mânca și se bea, se glumea, iarăși se dansa etc., culminând cu „darea”, fie în bani, fie în obiecte, cu scopul de a ajuta noua familie.

La noi, fiecare zonă geografică își are particularitatea specifică desfășurării unei nunți.

N-am să intru în amănuntul organizării și desfășurării nunții, ci vă voi enumera denumirile ce le poartă nunta după ce trec anii. Așadar, după un an, nunta se numește de hârtie, la 2 ani – nunta de bumbac, la 3 ani – nunta de perle, la 4 ani – nunta de fructe și flori, la 5 ani – nunta de zahăr, la 10 ani – nunta de tinichea, la 20 de ani – nunta de porțelan, la 25 de ani – nunta de argint, la 50 de ani – nunta de aur, iar la 75 de ani – nunta de diamant sau de platină.

Dacă primele aniversări sunt luate în glumă, cele mai „serioase” nunți, care se respectă, sunt cele de argint și de aur, mai rar cele de diamant.

Tradiția sărbătoririi nunții de argint este veche, se pierde în timp. Soții, care s-au cununat religios și au conviețuit împreună timp de 25 de ani, marchează evenimentul printr-o ceremonie religioasă numită „cununia de argint”, la fel cum se întâmplă și la „cununia de aur” și la „cununia de diamant”. Se obișnuiește ca la asemenea evenimente să se înmâneze cuplurilor inele de argint, de aur sau de platină.

Rânduiala aceasta este însoțită de o slujbă de mulțumire, după care invitații sunt poftiți la masă. Cadourile sunt oferite și înainte și după eveniment.

Momentul fiecărei „cununii” este emoționant pentru toți cei care participă, îndeosebi pentru cei sărbătorii, pentru copii și pentru nepoți.

După modelul Sfintei Taine a Cununii, soții sunt asistați de nași. Preoții care asistă la aceste rânduieli binecuvântează verighetele și rostesc Rugăciunile de mulțumire și de laudă la adresa lui Dumnezeu.

Aceste evenimente nu au scăpat ironiilor; astfel, epigramiștii și-au dat în „petec” și au dedicat versuri partenerilor de viață.

Citez epigrama lui Dimitrie Jega din antologia alcătuită de Petre Gigea-Goron, „Printre epigramiștii olteni”, 2008.

Viața noastră

Nunta de aur

La nobil ceas jubiliar,
Sunt tare mândru să constat,
Că tot aceeași suntem, dar
Metalul s-a depreciat.

Și ca să închei amintindu-vă de o nuntă vestită, în luna mai a anului acesta a împlinit 127 de ani „Nunta Zamfirei”, de George Coșbuc, iar nunta lui Călin cu frumoasa fată de împărat, descrisă de Mihai Eminescu, va împlini la 1 noiembrie 2013, numai... 137 de ani!

A devenit o tradiție la C.A.R. a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad a se sărbători „Nunta de aur” a cuplurilor din municipiu și din localitățile limitrofe, în parteneriat cu Primăria Bârlad.

Din 2011, cuplurile ce au împlinit 50 de ani de conviețuire au primit din partea C.A.R.P. Bârlad diplome, flori și un ajutor bănesc nerambursabil.

Amintim că Duminică, 21 iulie 2013 a avut loc la Puiesti inaugurarea

sediului C.A.R.P. din comună. Cu această ocazie au fost sărbătorite la Căminul Cultural din comună 15 familii membre C.A.R.P. din comunele Iana, Pogana, Puiesti și Voinești.

Tot la această dată a fost comemorat compozitorul, dirijorul și folcloristul Gheorghe Cucu, fiu al Puiestilor (11.02.1882 – 27.08.1932). La aceste două evenimente au participat solistul de muzică ușoară Alexandru Jula și Formația de mandoline „Doina Similei” din comuna Alexandru Vlațuță, Ansamblul folcloric „Răzeșii” din Pogonești, Grupul vocal „Busuioc moldovenesc” al pensionarilor din Vaslui și solista de muzică populară Paula Zaharia.

Pentru anul acesta C.A.R.P. „Elena Cuza” pregătește sărbătorirea a circa o sută de cupluri care au împlinit 50 de ani conviețuire în comun în Taina Nunții: 66 din Bârlad și 26 din mediul rural.

Nu ne rămâne decât să le urăm sănătate, bucurii și să-i sărbătorim la „Nunta de diamant”!

Serghei Coloșenco

**Centrul Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii
Tradiționale Vaslui**

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
„Elena Cuza”
VĂ INVITĂ

ROMANIA
JUDEȚUL VASLUI
COMUNA PUIEȘTI
CONSILIUL LOCAL

Duminică 21 Iulie 2013, orele 14:00

**La INAGURAREA sediului Sucursalei C.A.R.P. Puiesti
și comemorarea a 131 de ani de la nașterea
compozitorului, dirijorului și folcloristului român Gheorghe Cucu**

Sărbătorirea a 131 de ani de la nașterea compozitorului Gheorghe Cucu, cu participarea extraordinară a Corului bisericesc „Gheorghe Cucu” al Protoieriei Bârlad.

Lansarea sub egida CARPE Elena Cuza Bârlad a unui volum de versuri și eseurii, numit *Eminescu eterna fascinație*, al scriitorului Petrus Andrei. Evenimentul se realizează prin contribuția bănească a mai multor membri CARP, cu ocazia celei de-a 60-a aniversare a Asociației noastre.

SPECTACOL EXTRAORDINAR
Închinat în memoria fiului locului, folcloristul Gheorghe Cucu,
dedicat tuturor familiilor care își sărbătoresc Nunta de aur

- Formația de mandoline „Doina Similei” din comuna Alexandru Vlațuță
- Ansamblul folcloric „Răzeșii” din Pogonești,
- Grup vocal „Busuioc moldovenesc” al pensionarilor Vaslui
- Solist vocal Zaharia Paula
- Cântărețului Alexandru Jula. *Ne ardeglam cu drag!*

SĂRBĂTORIREA MEMBRILOR C.A.R.P. „ELENA CUZA” BÂRLAD CARE ÎMPLINESC 50 DE ANI DE CĂSĂTORIE (NUNTA DE AUR) ÎN ANUL 2013

În acest an C.A.R.P. “Elena Cuza” Bârlad are un număr de **102 familii** membre care își aniversează 50 de ani de căsătorie (Nunta de aur), respectiv **66** de familii din municipiul Bârlad și **36** din mediul rural.

Cele 66 familii din municipiul Bârlad sunt:

Nr. crt	Nume și prenume
1	ARCHIP VASILE - MARIA
2	BALABAN DUMITRU - MĂRIOARA
3	BALABAN NECULAI - ANICUȚA
4	BALAN NECULAI - ȘTEFANA
5	BALMUȘ VASILE - RUXANDA
6	BĂDĂRĂU MIHAI - ANA
7	BĂGU GHEORGHE - VASILICA
8	BERTEA GHEORGHE - STELA
9	BLĂNIȚĂ VASILE - ELVIRA
10	BOLEA ȘTEFAN - AURICA
11	BOSTACA GRIGORE - MARIA
12	BOTEZATU PETRU - DOINA
13	BURCĂ MIHAI - ELENA
14	BUZESCU COSTICĂ - MARIA
15	CĂLIN ION - MARIA
16	CĂLUGĂREANU VICTOR - AURICA
17	CHIRIAC OCTAVIAN - MARIA
18	CHIROȘCĂ ȘTEFAN - ZINOVICA
19	CHIRU AUREL - CORNELIA
20	COMĂNESCU ION - MARIA
21	CORODEANU VASILE - EMILIA
22	COSTIN COSTACHE - ELIZA
23	COSTIN VASILE - MARIA
24	CRĂCIUN TOADER - ECATERINA
25	CREȚU DUMITRU - VALENTINA
26	DRAGOMIR VASILE - SAVIȚA
27	DUMBRAVĂ AVIAN - MARIA
28	DURCAN VASILE - MARIA
29	ENE GEORGICĂ - ELENA
30	FOROI CONSTANTIN - CLEOPATRA
31	FRÎNCU IOAN - DIDINA
32	GAIU IOAN - ARTEMIZA
33	GANEA VASILE - JENICA
34	GATU CONSTANTIN - MARIA
35	GENEȘ MIHAI - ELENA
36	GÎNJU NECULAI - ELVIRA
37	GOGA DUMITRU - AURICA
38	GRIGORAȘ ION - ELENA
39	HERESCU NECULAI - LUCREȚIA
40	HILIUȚĂ VALINICĂ - SAFTA
41	IACOB DUMITRU - MARGARETA
42	IONIȚĂ CONSTANTIN - MARIA
43	JIANU COSTICĂ - ANETA
44	MACOVEI ION - MARANDA
45	MANOLACHE PAUL - MARIA
46	MASTACAN IORDACHE - ROMIȚA
47	MOCANU ION - ELENA
48	MOLENȚA VASILE - NATALIA
49	MORARU CONSTANTIN - MARIA
50	MOTREA NECULAI - ELENA
51	NANU GHEORGHE - PARASCHIVA

52	PROCA TITU - TINCA
53	RADU VASILE - SOLTANA
54	RAFAILĂ CLAUDIU - ELENA
55	RUSU AURICĂ - MARIA
56	RUSU CONSTANTIN - VERONICA
57	RUSU IONEL - MARGARETA
58	SANDU IZBÂNDĂ - ILEANA
59	SLABU VASILE - ELIZA
60	ȘELARU PETRE - CONSTANTINA
61	TAȘCĂ IOAN - ELENA
62	TOMESCU CORNELIU - LUCREȚIA
63	TONIȚĂ ION - SAVIȚA
64	TURTURICĂ CEZAR - ANETA
65	URSU NECULAI - MARIA
66	ZLĂTARU ION - LILICA

Centrul de Afaceri Tutova, 3 octombrie 2013

Puiești, Nunta de aur, 21 iulie 2013

Centrul de Afaceri Tutova, 3 octombrie 2013

Puiești, Nunta de aur, 21 iulie 2013

Grivița

Din mediul rural au fost sărbătorite 36 de familii:

Nr crt	Nume și prenume	Localitatea
1	HRISCU ION - MARIA	Puiești
2	HRISCU GHIȚĂ - FĂNICA	Puiești
3	MIHALACHE ION - VICTORIA	Puiești
4	TODICĂ NECULAI - ELENA	Puiești
5	MORARU VASILE - DUMITRA	Puiești
6	PETROVICI ION - LUCREȚIA	Sat Măscurei, Com. Pogana
7	CHIRIAC NECULAI - MARIA	Pogana
8	AVRAM ENE - ILIANA	Pogana
9	STOLERIU NECULAI - ILEANA	Sat Tomești, Com. Pogana
10	ȚÎMBOI ANICA	Pogana
11	PROCA CLAUDIU	Pogana
12	IACOB ENACHE - ELENA	Sat Vaduri, Com. Iana
13	OPREA VASILE - CATINCA	Sat Avramești, Com. Voinești
14	BĂDULESCU MIHAIL - ILEANA	Com Băcani
15	POPA NECULAI - ANICA	Com Băcani
16	RADU TOMA - IULIANA	Com Băcani
17	BUDEANU GHEORGHE - MARIA	Ciocani
18	CARANFIL CONSTANTIN - SILVIA	Ciocani
19	RUSU MIHAI - ANICA	Ciocani
20	ȚĂMBOI GHEORGHE - MARIA	Ciocani
21	ALBU MIHALACHE - SAFTA	Ivești
22	APOSTU GRIGORE - MARANDA	Ivești
23	BALAN CONSTANTIN - IOANA	Ivești
24	BEJAN GHEORGHE - ILIANA	Ivești
25	NEAȚU IOAN - MĂNȚIȚA	Ivești
26	NEAȚU MĂRGĂRINT - CATINCA	Ivești
27	STANCIU EMANOIL - CORINA	Pogonești
28	MIRCEA GHEORGHE - MARIA	Unțești, Com. Bogdănești
29	ANTON GHEORGHE - ELENA	Bogdănești
30	OLTEANU MILITIADI - NICULINA	Mireni, Com. Coroiești
31	RETEGAN MACEDON - MĂRIOARA	Peicani, Com. Găgești
32	IOVU CONSTANTIN - ILEANA	Șuletea
33	CHIRILĂ MARICEL - FLORICA	Grivița
34	CRISTEA VIRGIL - MARIA	Grivița
35	CUCOȘ IOAN - ȘTEFANA	Grivița
36	TĂBĂCARU ALEXANDRU - ILEANA	Grivița

Menționăm că la data de 21 iulie 2013 – cu ocazia inaugurării sediului *Sucursalei din comuna Puiești, județul Vaslui și a comemorării a 131 de ani de la nașterea compozitorului, dirijorului și folcloristului Gheorghe Cucu* – Asociația noastră a sărbătorit 15 familii, cărora li s-a dedicat spectacolul extraordinar închinat în memoria fiului locului, folcloristul Gheorghe Cucu și dedicat tuturor familiilor care își sărbătoresc Nunta de aur.

Spectacolul a fost susținut de:

- Corul bisericesc "Gheorghe Cucu" al Protoieriei Bârlad;

- Formația de mandoline "Doina Similei" din comuna Alexandru Vlahuță;
- Ansamblul folcloric "Răzeșii" din Pogonești;
- Grupul vocal "Busuioc moldovenesc" al pensionarilor Vaslui;
- Solista vocală Paula Zaharia;
- Cântărețul Alexandru Jula.

În prealabil a avut loc o frumoasă și deosebită slujbă religioasă, la care au participat mai bine de 15 preoți slujitori, iar familiilor sărbătorite de Asociația noastră (în parteneriat cu primăriile Iana, Pogana, Puiești și Voinești) li s-au oferit: câte o diplomă, un buchet de flori și un ajutor nerambursabil în valoare de 50 lei.

Aceste familii sunt:

NR. CRT.	NUME ȘI PRENUME	LOCALITATEA
1	HRISCU IONA-MARIA	Sat Puiești, comuna Puiești
2	HRISCU GHITĂ-FĂNICA	Sat Puiești, comuna Puiești
3	TODICĂ NECULAI-ELENA	Sat Puiești, comuna Puiești
4	MIHALACHE IONA-VICTORIA	Sat Puiești, comuna Puiești
5	MORARU VASILE-DUMITRA	Sat Puiești, comuna Puiești
6	PETROVICI ION-LUCREȚIA	Sat Măscurei, comuna Pogana
7	CHIRIAC NECULAI-MARIA	Sat Pogana, comuna Pogana
8	AVRAM ENE-ILIANA	Sat Pogana, comuna Pogana
9	STOLERIU NECULAI-ILEANA	Sat Tomești, comuna Pogana
10	ȚÎMBOI GHEORGHE-ANICA	Sat Pogana, comuna Pogana
11	PROCA CLAUDIU-MARIA	Sat Pogana, comuna Pogana
12	IACOB ENACHE-ELENA	Sat Vaduri, comuna Iana
13	OPREA VASILE-CATINCA	Sat Avramești, comuna Voinești

Famiile din mediul urban au fost sărbătorite cu ocazia *Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice* și a celei *de-a 59-a aniversare a Casei*, pe data de 3 octombrie la Centru de Afaceri Tutova, în parteneriat cu Sindicatul Liber al Pensionarilor și Primăria Bârlad. Acestora li s-au oferit – pe lângă masa festivă – și diplome, flori și ajutoare nerambursabile de câte 50 de lei/familie.

La organizarea acestei petreceri au fost prezenti și invitați de marcă, cum ar fi formația folclorică Frații Răuț, care au încântat prin talentul lor artistic familiile sărbătorite.

Un eveniment cu adevărat deosebit a reprezentat și inaugurarea sediului Sucursalei Ciocani, o manifestare de suflet, cu ocazia căreia au fost sărbătorite 20 de familii într-un mediu de înaltă ținută sufletească. Despre acest eveniment vom povesti mai pe larg în numărul următor al revistei noastre.

Cele 20 de familii sărbătorite la Ciocani sunt:

Nr crt	Nume și prenume	Localitatea
1	BUDEANU GHEORGHE - MARIA	Ciocani
2	CARANFIL CONSTANTIN - SILVIA	Ciocani
3	RUSU MIHAI -ANICA	Ciocani
4	ȚÂMBOI GHEORGHE - MARIA	Ciocani
5	ALBU MIHALACHE -SAFTA	Ivești
6	APOSTU GRIGORE -MARANDA	Ivești
7	BALAN CONSTANTIN - IOANA	Ivești
8	BEJAN GHEORGHE - ILIANA	Ivești
9	NEACȘU IOAN - MĂNDIȚA	Ivești
10	NEACȘU MĂRGĂRINT - CATINCA	Ivești
11	STANCIU EMANOIL- CORINA	Pogonești
12	MIRCEA GHEORGHE - MARIA	Unțești, Com Bogdănești
13	ANTON GHEORGHE -ELENA	Bogdănești
14	OLTEANU MILITIADI - NICULINA	Mireni, Com Coroiești
15	RETEGAN MACEDON - MĂRIOARA	Peicani, Com Găgești
16	IOVU CONSTANTIN - ILEANA	Șuletea
17	CHIRILĂ MARICEL - FLORICA	Grivița
18	CRISTEA VIRGIL - MARIA	Grivița
19	CUCOȘ IOAN - ȘTEFANA	Grivița
20	TĂBĂCARU ALEXANDRU - ILEANA	Grivița

Încheiem afirmând că nu ne vom opri aici și că dorim ca eceste evenimente să devină tradiție pentru membrii noștri, următoarele familii ce le vom sărbători anul acesta fiind:

Nr crt	Nume și prenume	Localitatea
1	SIMION MITICĂ -ELENA	Cepești, Com Bogdănița
2	ARSANI ILIE - CLEOPATRA	Perieni
3	MIHĂLCEANU ION - CLEOPATRA	Perieni
4	HÂRJĂU GHEORGHE - PARASCHIVA	Roșiiești
5	MOCANU CONSTANTIN -MARIANA	Roșiiești
6	NECHIFOR VASILE - MARIA	Roșiiești
7	PORGRAS IANCU - ZAVASTIA	Roșiiești
8	PUȚOI VASILE - ZOIȚA	Roșiiești

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

„Nu credeam să-nvăț a muri vreodată...” este versul lui Eminescu din „Odă” (în metru antic) pe care l-am auzit cel mai des parafrazat și de aceea am stat la îndoială dacă să-l parafrazez și eu sau nu. Dar cum să spun că nu credeam nici eu că voi vedea apărută această carte, după vreo trei ani de încercări zadarnice de a găsi resursele necesare apariției ei. Și iată că minunea s-a produs. Să-i spunem noroc, să-i spunem hazard? Mai degrabă i-aș spune generozitate, dragoste de oameni și de frumos și credința că ceea ce rămâne în urma noastră este mai ales cuvântul scris. Toate acestea le-am descoperit la Casa de

Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad prin inimosul său președinte, domnul procuror Nicolaie Mihai și prin bunăvoința câtorva membri care au arătat că în România de azi mai sunt și OAMENI, în adevăratul sens al cuvântului.

„Fără Eminescu am fi mai altfel și mai săraci” scria cu mulți ani în urmă renumitul critic Tudor Vianu. Să adăugăm la această constatare că și fără cei care au descifrat opera și viața lui Eminescu am fi la fel. Cum l-am fi înțeles și îndrăgit pe Eminescu fără Titu Maiorescu, la începuturi sau fără Theodor Codreanu astăzi? Pe lângă eminescologii titrați, există încercări ale altor îndrăgostiți de opera acestui

arheu al culturii și literaturii românești și universale, care au încercat să pătrundă în adâncul gândirii

Puiеști, 21 iulie 2013

eminesciene și și-au manifestat iubirea și recunoștința față de marele poet prin eseuri sau versuri închinat lui. Aceasta este cartea pe care o prezint azi în fața dumneavoastră, cu o primă parte care cuprinde câteva articole apărute de-a lungul timpului în reviste, intitulat, poate prea pretențios „Eseuri”, o a doua parte sunt versuri dedicate poetului, iar partea a treia este reeditarea unui volum intitulat „Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit” ce versifică sentimentele celor doi îndrăgostiți, Veronica Micle și Mihai Eminescu, regăsite după ani în niște scrisori inedite.

Cartea are valoare documentară (vezi eseul „Aron Pumnul” apărut în

revista „Dor de dor” sau amplul eseu „Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit” apărut în revista „Cronica” din Iași), dar și valoare sentimentală și m-aș referi aici la esutul „Mihai Eminescu – Eterna fascinație” sau, mai ales la poeziile dedicate celui care a scris nemuritorul „Lucafer”. Aș exemplifica cu câteva versuri din poezia „Mâna care scrie”:

„Viers cioplit în munte,
gândul care doare,
Inima ce bate,
sclipitoare minte,
Mâna care scrie,
aurul din soare,
Lacrima din cântul
de privighetoare
și tot Voronețul
din albastra-ți floare
îți slăvim noi astăzi,
genial părinte.
.....
De aceea, astăzi
îți sărut, slăvite,
Ca unui părinte
mâna care scrie.”

Și ca să închei tot cu un citat aparținând altui mare poet român, Tudor Arghezi, spun astăzi: „Carte frumoasă, cinste cui te-a scris”, dar și celor care au făcut posibilă apariția ei.

Livia Andrei

“Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice” a reprezentat un prilej cu care, ca în fiecare an, pretutindeni, au avut loc manifestări dedicate persoanelor de vârstă a treia.

Apreciem că sărbătorească sărbătoarea ar fi trebuit să se afle sub semnul atenției, respectului și recunoștinței de care ar trebui să se bucure în țara noastră persoanele de vârstă a treia; dar realitatea este că ele nu se mai bucură de acest respect, pentru că am sărăcit sufletește și am uitat sfiala, respectul pentru cei bătrâni, modestia și sufletul curat. Totuși, așa cum suntem, noi îi iubim: ne iubim părinții, bunicii, unchii: ei merită respectul nostru și dragostea noastră, ne iubim bătrânii așa cum sunt ei. Pe aceștia am dorit în primul rând a-i bucura și sărbători cu prilejul acestui spectacol, așa că am ales a deschide acest spectacol prin corul asociației noastre, cor format exclusiv din persoane de vârstă a treia, un cor care ne-a făcut cinste peste tot și cu care ne mândrim: **CORUL CRIZANTEMA** al Casei de Ajutor Reciproca Pensionarilor “Elena Cuza” din Bârlad, coordonat și condus de doamna profesoara **Maria Mihăilă**; acesta a interpretat pentru dumneavoastră, din tinerețea sufletelor doamnelor ce îl formează, 4 melodii pline de dor zglobiu și viață: *Zburați cântări*; *Anotimpurile*, muzica R. Schumann, versuri A.C. Niculescu; *Dor, dorulețule*, muzica I.D. Chirescu, versuri populare și *Floricea*, muzica Francisc Hubic, versuri populare, iar printre ele, doamna **Aneta Matei** – membră a corului, a recitat poezia „Nostalgie”, o creație proprie!

A urmat apoi un monolog inspirațional, după un autor necunoscut, recitat de doamna **Maria Stupurac**, monolog pe care ne permitem a-l reproduce și în paginile revistei noastre:

„Bună ziua, mă numesc Maria Stupurac și lumea zică că aș fi... bătrână...”

Acum câteva zile o tânără m-a întrebat ce cred eu despre a fi bătrân. Am fost foarte surprinsă, căci eu nu gândesc despre mine că aș fi bătrână. Văzându-mi reacția, tânăra s-a simțit imediat jenată, dar i-am explicat că întrebarea era foarte interesantă și că îi voi da un răspuns după ce mă voi gândi bine.

A fi bătrân, am decis eu, e un dar

PROGRAMUL CULTURAL ARTISTIC AL SPECTACOLULUI

Prezentator: Victoria Rudi

Replici și regie: Andrei-Nicolae Mihai

CORUL CRIZANTEMA al Casei de Ajutor Reciproca Pensionarilor “Elena Cuza”

divin.

Sunt acum, probabil, pentru prima dată în viață persoana care mi-am dorit întotdeauna să fiu. Oh, nu în privința trupului! Mă apucă uneori disperarea în legătură cu trupul meu, cu ridurile, cu pungile de sub ochi sau cu fundul care atârână... deseori sunt luată prin surprindere de bătrâna care locuiește în oglinda mea (și care seamănă cu mama mea!), dar nu stau prea mult să mă gândesc la aceste lucruri...

Nu aș schimba niciodată prietenii mei minunați, viața minunată sau familia iubitoare, pentru mai puțin păr alb sau un abdomen mai plat.

Pe măsură ce am îmbătrânit am devenit mai îngăduitoare cu mine și mai puțin critică la adresa mea. Nu mă mai cert pentru că mănânc acel biscuit în plus, pentru că nu-mi fac patul sau pentru că am cumpărat plăcile acelea din

ciment, care nu-mi trebuiau, dar care arată așa avangardist pe terasa mea.

Sunt îndreptățită să-mi fac cinste, să fiu dezordonată, să fiu extravagantă. Am văzut destui prieteni dragi părăsind această lume prea curând, înainte să înțeleagă câtă libertate le aduce bătrânețea.

Pe cine interesează dacă vreau să citesc sau să mă joc pe computer până la 4 dimineața și apoi să dorm până la amiază?

O să dansez singură pe melodiile acelea minunate ale anilor '50 și, dacă în aceleași timp o să vreau să plâng vreo dragoste pierdută, o să plâng.

O să mă plimb pe plajă în costum de baie, care e foarte strâns peste corpul meu grăsuț și-o să mă scufund în valuri, dacă asta vreau, fără să-mi pese de privirile pline de milă ale celor de pe ski-jet. Or să îmbătrânească și ei într-o zi...

Desigur, de-a lungul anilor, inima mea a fost frântă, cum să nu ți se frângă inima când pierzi pe cineva drag sau când copilul tău suferă sau chiar când animalul tău de casă pe care îl iubești așa de mult e lovit de o mașină? Dar inimile frânte ne dau putere și înțelegere și compasiune. O inimă ce n-a fost niciodată frântă e goală, sterilă și n-o să cunoască niciodată bucuria de a fi imperfect.

Știu că uneori uit lucruri. Oricum, din fericire, o parte din viață e deja uitată. Și, într-un final, oricum îmi amintesc lucrurile importante.

Sunt atât de binecuvântată că am trăit destul de mult încât părul să mi se grizeze și să am tot râsul din tinerețe săpat pentru totdeauna în riduri adânci pe față. Atât de mulți oameni n-au râs niciodată și atât de mulți au murit înainte să albească.

Pe măsură ce îmbătrânești e mai ușor să ai o atitudine pozitivă. Îți pasă mai puțin de ce cred alții. Nu-mi mai pun atât de multe întrebări. Mi-am câștigat dreptul să greșesc.

Așa că, pentru a-ți răspunde la întrebare, îmi place să fiu bătrână. Bătrânețea m-a eliberat. Îmi place persoana care am devenit.

Nu am de gând să trăiesc veșnic, dar cât mai sunt încă aici, n-o să-mi mai pierd timp lamentându-mă de ce ar fi putut fi sau făcându-mi griji despre ce-o să urmeze. Și-o să mănânc desertul în fiecare zi!"

Nici nu a terminat bine doamna Stupurac cuvintele monologului, că în scenă a pătruns fulminant și cu forță caracteristică, **Grupul folcloric "Răzeșii", Pogonești**, care a

interpretat sub conducerea artistică a domnului învățător **Andrei Dumitru** și a șagalnicului coregraf **Ionel Roșu** melodiile *Frunzuliță ș-un dudău*; *Astăzi joc la nunta mea*; *Trandafir de prin vălcele*, și dansurile populare: *Brașoveanca* și *Coasa!*

Cu o voce de invidiat și cu un optimismul său molipsitor, a urmat pe scenă pentru cei prezenți, **Zbârcea Elena Isabela** de la Școala de muzică și arte plastice "Nicolae Tonitza", care a interpretat compoziția *Mama* și binecunoscuta melodie *Lalele* a celebrului Luigi Ionescu.

Și pentru că puțini dintre noi știm că Ziua Internațională a Persoanelor vârstnice este și Ziua muzicii am ținut morțiș a arăta că, dacă noi credem în bătrânii noștri, credem și în tinerii noștri, căci pomul se cunoaște după roadă! Fără prea multe introduceri – căci nici nu a avut nevoie – a intrat în scenă elevul în anul I matematică-informatică la Colegiul național "Gheorghe Roșca Codreanu" din Bârlad, tânărul **Tufă Dragoș** care ne-a vorbit despre *Copacii fără pădure* și despre misterioasele *Dimineți cu ferestre deschise!*

Și cum bine și propriu este românului ca în zi de sărbătoare bucuria sufletului său să și-o manifeste prin bucate, am hotărât cumva să punctăm și acest frumos obicei național. Pentru român, niciodată aproape masa nu este o simplă masă - pentru noi, românii, masa înseamnă omenie. La noi, cum te primește omul la masă, spune cam totul despre cum e omul acela: nu dacă e sărac sau bogat, ci dacă e darnic, săritor, ospitalier, dacă e om de nădejde și dacă are suflet mare.

Bucate pentru toți la spectacol nu am avut – ar fi fost cam greu să facem o masă cât toată Casa de cultură, nu?, dar cei care ne cunosc știu că pentru noi acest spectacol a fost ca o mare masă de suflet, care ne-a unit și ne-a împrietenit, care ne mângâiat și ne-a bucurat, care ne-a tresărit și ne-a împlinit, căci ne-a adus mai aproape de Dumnezeu, de frumos și de patrie. De aceea, au fost din Perieni surorile Postolache: **Gabriela**, cu melodia "*Bine-i șade mesei mele*" și "*Așa-i omul cât trăiește*", iar **Nicoleta**, cu *Asta-i sârba di dimult* și *Dă, Doamne, la om noroc*.

Și dacă nouă, românilor, ne șade bine la masă, bine ne șade să și jucăm! Dar nu oricum, ci cu eleganță și suflet, cu putere și viață, așa cum ne-au arătat cei de la **ansamblul de dansuri "Hora"** al Casei de ajutor reciproc a pensionarilor "Elena Cuza" din Bârlad: dansuri de... societate!

Urmărindu-i pe maiestrușii noștri dansatori, de

Grupul folcloric "Răzeșii", Pogonești

noblețea dansurilor cărora ne-am bucurat și cu care ne mândrim, ne-am putut aduce cu toții aminte că, la 25 septembrie s-au împlinit 100 de ani de la nașterea celei mai cunoscute interprete a cântecului popular românesc - Maria Tănase. Ca prinos în cinstea celei care a fost fermecătoarea Maria Tănase, dar și în cinstea întregului folclor românesc, din nou a apărut **Zbârcea Elena Isabela**, interpretând atât de mult iubita și celebra melodie *Lung e drumul Gorjului*, dar și o melodie surpriză: *Muzica e viața mea*.

Fluierul a ocupat un loc aparte în viața spirituală a poporului român fiind, așa cum au remarcat toți cei care s-au aplecat asupra acestui străvechi instrument, cel mai apropiat și cel mai drag sufletului omului din popor, fie el păstor sau plugar, tânăr sau împovărat de ani.

Această apropiere s-a realizat într-un timp îndelungat și a fost favorizată de modul în care a evoluat istoria acestui neam, de faptul că atât agricultorii, cât și păstorii, își duceau existența în strânsă legătură cu natura, cu ciclul anotimpurilor, sensibilitatea lor fiind marcată de frumusețile care îi înconjurau și care le încântau ochiul și, mai ales, de universul sonor în care se împleteau ciripitul păsărilor, freământul vântului în frunzișul codrilor sau în holdele câmpului, murmurul izvoarelor și țârâitul greierilor, glasul fluierului având câte ceva din toate acestea.

Am avut de aceea o mare bucurie, una dublă: aceea că suntem români și că ne place glasul duos al fluierului, dar mai ales că am avut și pe cineva drag care să ne cânte la el, și nu pe oricine, ci pe cineva care cunoaște adâncurile lui: **rapsoful popular Huțanu Natalia** din Popeni, care ne-a prezentat un colaj de melodii populare interpretate la fluier.

Poetul Ovidius, în timp ce era exilat în Sciția, acum mai bine de 2000 de ani, se plângea de sunetul oribil produs de o bășică din piele de oaie, fără păr, cu două țevi de lemn, pe care „acești barbari o folosesc zi și noapte, prevenind un om de bună creștere să doarmă la orele care trebuie”.

Noi nu am fost la spectacol să dormim, așa că, imediat după fluier, au intrat cimpoaiele: **Ansamblul de cimpoieri**

“**Florica**” din Perieni! Și pentru că delectându-ne cu aceste sunete care în plină toamnă ne-au înmiresmat în inimi poate puțin și din savoarea primăverii ce-o să vină, am invitat mai apoi, cu dor de joc și admirație, din nou în fața dumneavoastră, **Grupul folcloric „Răzeșii” din Pogonești**, care a interpretat melodiile: *Frunză verde de Arieș*, *Foaie verde de susai*, *Frunzuliță verde iasomie*, *Joacă-mă, bade, cu foc*.

Înaintând cu pași siguri către sfârșitul periplului nostru al amintirilor tomnatice, la acel ceas melancolic care a punctat spectacolul nostru, ne-am adus iarăși și iarăși aminte că suntem români. Poate mulți încă nu am DEVENIT cu adevărat români, dar toți suntem chemați spre acesta și ne-o dorim. Și cine a știut mai bine a vorbi de neamul acesta în plinătatea sa, decât poetul Mihai Eminescu? Știți ce a spus el? A spus așa: “Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil, încât suntem singurul popor fără dialecte propriuzise; ea ne-a ferit de înghițirea prin poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanele de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualele ei poate fi cosmopolit, socialist, nihilist, republican universal și orice i-o veni în minte, **dar numai român nu e.**”

Să ne gândim la ce a spus Eminescu... și tot la Eminescu gândind, la Eminescu și România noastră dragă, am chemat și pe iubitul nostru poet bărlădean **Dumitru Olaru**, care cu deosebită inspirație și patos ales a recitat felurite versuri, care ne-au umplut sufletele nu numai cu zambete, ci și cu lacrimi – un moment cu adevărat românesc, inedit și cald.

Chiar dacă suntem, poate, cam oboșiți de drumul vieții, chiar dacă unii, poate nu ne înțeleg, noi, cei bătrâni chemăm și ne dorim neobosit iubirea. Pentru noi, viața nu are sfârșit, o știm prea bine! Sfârșitul vieții pentru noi nu există, așa știm noi din moșii și strămoșii noștri, care ne-au învățat să fim curați, cumiți, sfinși, să credem în Dumnezeu și să mergem la biserică: așa ne-au învățat ei: nu există sfârșit!

Viața nu se poate termina, decât acolo unde se termină iubirea!

De aceea noi, organizatorii acestui periplu de amintiri la ceas de toamnă, am chemat-o înapoi în scenă pe solista **Elena Isabela Zbârcea**, spre a ne oferi o scipire de dragoste și dor: atât de iubita melodie a compozitorului Horia Moculescu, *Salcia*.

Către sfârșit, fără prea multe introduceri, dar cu bucurie și încredere, am invitat în scenă pe solistul **Dragoș Tufă**, care, după cum bine am văzut, nu la puținii dintre noi ne-a furat câteva lacrimi!

Pentru că am mulțumit și am dedicat acest spectacol tuturor bătrânilor din frumosul nostru oraș, nu am uitat și cred că a fost absolut necesar în acea zi a ne aduce aminte și de răposații noștri: acei bătrâni cu inimă tânără, dar și acei tineri cu minte bătrână, care s-au jertfit pentru credință și neam și toți împreună ne înclinăm cu dulce înfricoșare și respect în memoria strămoșilor noștri, a martirilor noștri, cei care au făcut posibilă existența și libertatea noastră, uneori chiar cu prețul sângelui: bunicii noștri, unchii noștri, tații și mamele noastre, părinții noștri și poate chiar copiii noștri; de asemenea, nu i-am uitat nici pe cei care, acum 59 de ani, cu au înființat cu trudă, idealuri, sinceritate și speranță Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" din Bârlad, dar și pe aceia care au continuat munca și misiunea lor, dumneavoastră, membrii noștri.

Cinste lor, acelora care din Înaltul Cerului ne iubesc și mai mult, ne veghează și mai aproape, se roagă pentru noi și mai aprins Dumnezeu nostru și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Deși am adresat aceste urări pentru această zi, respectul nostru ar trebuie să fie perpetuu și sincer și să se îndrepte în fiecare zi către persoanele de vârsta a treia, a căror experiență de viață și înțelepciune nu trebuie nicidecum banalizate.

Cu aceste sentimente insuflate în inimi a urmat ceea ce am crezut a fi o ultimă melodie, *Rugă pentru părinți* cu **Tufă Dragoș**, melodie la care a cântat și lăcrimat toată sala – și, vă spun ca un mic secret, și câțiva din cei aflați în culise.

A urmat o decernare de diplome, scena s-a umplut de artiști, care au aruncat spre public flori, public care s-a unit cu artiștii într-un cântec patriotic de o vibrație uimitoare – *Hai să-ntindem hora mare*, căci întreaga sală a Casei de Cultură devenise într-adevăr o horă!

Așa am gândit și înțeles noi, cei de la Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Elena Cuza” din Bârlad, a ne sărbători membrii.

Doamne ajută!

Andrei-Nicolae Mihai

Redactor revista „Viața noastră”

Surorile Postolache

Ansamblul de dansuri "Hora" al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad

Elena Isabela Zbârcea și Dragoș Tufă

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza"

Str. Nicolae Iorga nr. 7, Bârlad, Jud. Vaslui ;

Tel.: 0235 421 340, Fax: 0235 421 341

E-mail: carpbarlad@carpbarlad.ro ; Web: carpbarlad.ro ; Yahoo Mess: carpbarlad

NOU

UNIC ÎN BÂRLAD!

APARAT AEROSOL CU ULTRASUNETE

Trăim, deci respirăm. Respirația este principalul sistem de ventilație al corpului nostru. Cum ajutăm? Simplu: din dorința unor oameni de bine, la C.A.R a Pensionarilor "Elena Cuza" din Bârlad s-a achiziționat Nebulizatorul Suchatzki, aparatură de ultimă generație în domeniu.

Nebulizatorul Suchatzki este produs în Germania și este creat în special pentru uz spitalicesc, caracteristicile de bază fiind adaptabilitatea, flexibilitatea și siguranța la operare. Având posibilitatea nebulizării de soluții medicamentoase, lichide salin, minerale, termale și arome se pot trata eficient o gamă foarte vastă de afecțiuni:

- Bronșită;
- Astm bronșic;
- Laringită;
- Mucoviscidoză;
- Faringită;
- Pneumonie;
- Traheită;
- Deshidratare;
- Pre/post operativ;
- Sinuzită, etc.

Aparatul este prevăzut cu încălzitor integrat până la 37 °C, ceea ce permite efectuarea ședințelor de tratament chiar și pe timpul iernii și conține un filtru antibacterian pentru siguranță igienică maximă.

ATENȚIE! Serviciu valabil doar pentru membrii Casei!

DIN NOU DESPRE LIMBA ROMÂNĂ

“A vorbi despre limba română este ca o duminică”, spunea cu simțire aleasă Nichita Stănescu.

Adevărat că mulți maeștri ai cuvântului au scris lucruri minunate despre minunata noastră limbă și orice am încerca noi să mai rostim pare spus deja.

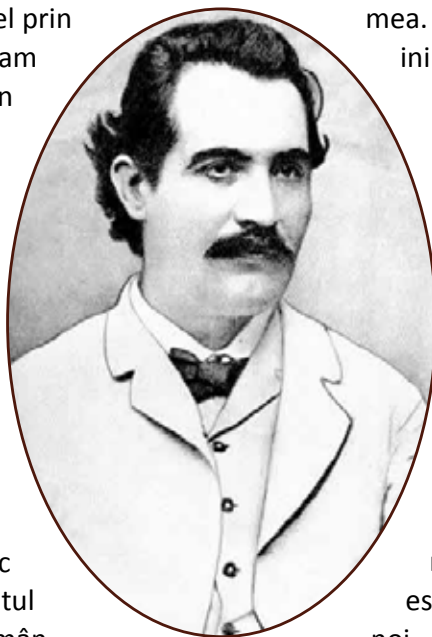
Și totuși... ori de câte ori am fost pusă în situația de a-mi exprima un gând despre limba noastră sfântă, am făcut-o cu aceeași convingere și cu aceeași dragoste, pentru că limba română este o parte integrantă din ființa noastră națională. Nimic nu dovedește mai bine că suntem români, nimic nu ne definește mai bine ca națiune decât cuvântul românesc, cel prin care ne-am rostit ideile, cel prin care am încercat să ne apărăm patria, cel prin care ne-am rostit iubirile. Ce poate fi mai duios și mai liniștitor pentru un copil decât cântecul de leagăn cu care mama sa îl adoarme.

Prin cuvinte românești pline de simțire, ne-am cântat dragostea față de glia străbună, tot ea, limba română, ne-a ajutat să ne plângem morții în drumul lor spre necunoscut.

Limba română este veșnicia însăși a acestui neam de oameni simpli, curați la suflet, harnici și talentați. Nimic nu sună mai românește decât cuvântul “doină” și “dor”, specifice poporului român.

“Miorița” a fost creată, din timpuri imemorabile, în cele mai curate și măiestre cuvinte românești; înseși balada lui Ciprian Porumbescu și Rapsodia I a lui George Enescu par să pătrundă în sufletul nostru nu în note muzicale, perfecte de altfel, ci în cuvinte românești care vorbesc despre genialitatea acestui popor.

De-a lungul timpului, limba română a evoluat mult de la limba străbunilor noștri geto-dacii și romanii, dar perfecțiunea a fost atinsă prin Mihai Eminescu, poetul “nepereche”, pe care îl consider fără nicio rezervă, întemeietorul limbii române moderne, pentru că de la Eminescu literatura noastră s-a scris într-o limbă românească desăvârșită. Tot ce s-a creat de la Eminescu încoace stă sub semnul perfecțiunii atinse de marele creator.

Mihai Eminescu

“Ziua limbii române” este un prilej pentru fiecare român de pe teritoriul patriei, dar și din afara granițelor ei, de a-și exprima încă o dată bucuria de a apăține acestui neam, pentru că, oriunde ne-am afla, auzind grai românesc, simțim că nu suntem singuri pe pământ, simțim că ne învăluie o căldură tainică, simțim o legătură puternică, indestructibilă, mai presus de orice.

Pretutindeni unde se vorbește limba română simt că pulsează sufletul meu, simt că acolo este patria mea. Nu sunt vorbe goale, ci simțire pornită din inima fiecărui român.

Sigur că sunt atâția oameni care știu limbi străine: a fost o modă a limbii franceze, apoi a limbii engleze; mai nou, mulți își încearcă puterile minții cu limba chineză sau japoneză. Toate acestea și încă multe altele sunt frumoase și folositoare, dar nici una măcar nu poate fi mai aproape de sufletul celui care a cunoscut dulceața limbii române încă din fragedă pruncie.

Limba “Mioriței”, a “Lucefărului”, a “Noptilor” lui Macedonski, a “Testamentului” arghezian, a lui Sadoveanu, este limba care știe și rostește totul despre noi, românii, bucuriile și suferințele noastre, biruințele și înfrângerile noastre.

Limba română este liantul între generații, este focul sacru care a încălzit sufletele celor dincolo de Prut și de pe meridianele lumii, este flacăra ce a ținut vie conștiința noastră națională, pentru că ea, limba română, nu este a noastră, nu este a strămoșilor noștri, ci, mai ales, este a celor ce vin, a urmașilor urmașilor noștri.

S-a vărsat mult sânge pentru păstrarea acestei comori, de aceea suntem datori să o păstrăm așa cum am primit-o de la înaintașii noștri, pentru că un alt poet național, George Coșbuc, afirma:

“Limba este cea mai puternică legătură a unui neam. Ea este sufletul și ființa lui.”

Profesor
Lucia Munteanu

LIMBA NOASTRĂ- FLACĂRĂ NESTINSĂ

Cine vrea să afle starea unui neam, felul lui de viață, unde se află în istorie, cine odihnește în ființa lui, asupra cui s-a oprit din vreme în vreme, trebuie să întrebe de CUVÂNTUL ROSTIT și CITIT într-un neam. Limba trebuie să devină ROSTIRE și prin acesta GRAI – trup și sânge. GRAIUL este o mare putere, cea mai dinamică și senină care îmbracă făptura unei PATRII.

“Poporul este adevăratul depozitar al cuvintelor și al zicelor vechi.” (Gheorghe Asachi, “Antologia gândirii”)

Limba română, căruia i s-au închinat strămoșii noștri ca unui idol viu și însuflețitor, singurul tezaur ce ne-a rămas de la ei – ereditate neînstrăinată și necomună cu alții – și care, ca un fior roșu, singură e în stare a ne conduce prin toate labirinturile întunecate ale istoriei acestui popor antic.

Limba este mijlocul prin care ne arătăm cunoștințele și cugetările noastre și, prin urmare, cu cât un om este instruit și are mai multe cunoștințe, cu atât i se înmulțesc și cuvintele prin care își exprimă ideile sale:

“O carte e o cheie
Pentru o ușă din castel
Și, dacă-ți vine o idee,
Leși la lumină din tunel...”

O limbă este supusă prefacerilor din vârstă în vârstă, însă ea nu-și poate pierde caracteristicile care o deosebesc, câtă vreme norodul ce o vorbește alcătuiește un trup deosebit:

“Suntem toți de o limbă și de o lege.” (Nicolae Iorga, “Opere”)

La fel și limba noastră, din multe limbi este adunată și ne este amestecat graiul nostru cu al vecinilor de prin împrejurimi: “... măcar că de la Râm ne tragem și cu ale lor cuvinte ni-s amestecate.” Grigore Ureche, “Letopisețul Țării Moldovei”.

În decursul timpurilor s-au emis diverse ipoteze asupra originii și dezvoltării limbii române literare. Este bine de amintit trei variante asupra momentului istoric al constituirii variantei literare a limbii române:

Existența limbii latine înainte de apariția scrisului în limba română – apare în unele lucrări ale lui Al. Graur, I. Coțeanu, Liviu Onu. Această afirmație se bazează pe concepția că literatura populară orală, care o precede pe cea scrisă – limba producțiilor folclorice – presupune un aspect mai îngrijit;

O altă variantă este cea numită tradițională – apare în scrierile lui Coresi în secolul al XVI-lea și a fost susținută de așa numita “Școala de la București”; apare și în manualele școlare, manuale în care Coresi este numit părintele limbii literare;

O a treia teorie privind perioada istorică în care se poate vorbi de o variantă literară, leagă acest proces de secolul XIX-lea, numită **etapa “Limba română contemporană”**.

Îmbogățirea și consolidarea limbii literare a fost condiționată – în împrejurările specifice țării noastre – de intervenția masivă a scriitorilor clasici, a științelor în prelucrarea și unificarea normelor ei, la gradul de corectitudine și de generalizare care îi asigură trăsăturile distinctive funcționale.

Este incontestabil că pentru orice perioadă atestată sau neatestată din evoluția limbii române se poate vorbi de o normă comună, de un standard de variații și variante în care se înscrie și se manifestă DIVERSIFICAREA.

Trăiri emoționale, sentimente înălțătoare de dragoste pentru limba noastră se desprind din poezia lui Alexei Mateevici:

“Limba noastră-i foc ce arde...”

“Limba noastră-i numai cântec...”

“Limba noastră-i o comoară...”

“Limba noastră-i graiul pâinii...”

Limba pe care o vorbim este comparată cu: “Un șirag de piatră rară/Pe moșie revărsată...” – semnificând spațiul pe care se vorbește limba noastră, întreg pământul românesc.

Înv. Victoria Rudi

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
“Elena Cuza”

prin Dumitru Olaru,
vă invită la un recital de poezie dedicat

**Zilei
Limbii
Române**

Recitalul va avea loc pe 31 August 2013,
ora 10.00, la sediul asociației.

EROII BÂRLADULUI, EROII NECUNOSCUȚI AI NEAMULUI

M-am născut în ianuarie 1922 în orașul Bârlad, din români ortodocși din neam în neam. Am urmat școala primară și liceul în orașul Bârlad, apoi Academia de Înalte Studii Economice din București.

Am fost arestat la 16 mai 1948 și condamnat la 15 ani muncă silnică, apoi la încă 10 ani muncă silnică pentru „organizare subversivă”, fiind încadrat, ca toți deținuții politici, la Legea nr. 209, „uneltire contra siguranței statului”.

Am trecut prin următoarele temnițe ale „raului bolșevic”: Ministerul de Interne în două rânduri, Jilava în cinci rânduri, Uranus, Pitești, Gherla, Aiud în trei rânduri, Albalulia, Galați în mai multe rânduri, Focșani, Ploiești în două rânduri, Codlea, Iași, Periprava, Bârlad în mai multe rânduri.

La Ministerul de Interne am fost supus la anchete prelungite de 70 și 80 de ore, fără masă, fără somn sau odihnă. De la Interne, primul lot de condamnați am fost expediați la Pitești, prin martie-aprilie 1949. Aici era filtrul lui Nicolski, împuternicitul Moscovei pentru România, secondat de generalul Dulgheru (pe numele adevărat, Dulbergher), șeful anchetelor pe țară, de ofițerul politic de la Pitești, Marina Ițicovici, și alții din echipa lor.

În timpul anchetelor, am fost dus în biroul lui Dulgheru în trei rânduri și mi s-a zis: „Nu vrei să spui? Lasă că avem noi grijă să nu vă mai facem Academie din închisori! Ai să spui tu în minele de mercur din Urali!...” După noi, au mai venit alte loturi, de la Iași, Suceava, Cluj, Timișoara, Craiova, Brașov etc. Capacitatea celulelor era de maxim patru persoane, pentru că erau două paturi. Au pus și șapte, și nouă persoane într-o celulă de doi pe patru metri. În celulele negre au băgat și 20-30 de deținuți – ca viermii în rană...

Toți deținuții au trecut prin fața lui Marinei Ițicovici, care nota capacitatea de rezistență a fiecăruia. Apoi comandantul închisorii, Dumitrescu, împreună cu o ceată de

Preotul Vasile Pătrașcu: O mărturisire cutremurătoare

1 ianuarie 1922, Bârlad –
† 23 septembrie 2006, București

gardieni, a năvălit peste cei din Camera 4 Spital, bătându-i până la mutilare și zvârlindu-i pe priciuri ca pe niște pachete cu oase și carne sfărâmate. După aceasta i-au dat în primire lui Țurcanu și echipei lui.

În camere se făcea „reeducarea”. Se juca „volei” cu tine și nu conta unde te loveau. În fața mea, unul a primit o lovitură în ficat și a murit pe loc. Te băgau cu capul în tineta de murdărie (urină, materii fecale, sânge, puroi, flegme) și îți făceau „botezul” până la gât, fără să-ți dea voie să te speli după aceea. Eu am fost pus să mănânc și să beau un borcan de trei kilograme de astfel de murdărie.

Capul îmi era umflat cât ciutura, ochiul stâng nu se mai vedea, maxilarul stâng mi s-a spart. Băgam cârpa sub buza superioară și scoteam fistule cu sânge și puroi. Fesele și tălpile îmi erau negre, picioarele amândouă umflate ca niște butuci din pricina loviturilor. Pentru a se dezumfla, mi-am înfășurat picioarele în niște izmene ude, ridicându-le pe pereți. Altădată au pus cincisprezece persoane deasupra mea, în stivă, în spațiul dintre perete și prici. Peste al cincisprezecelea a mai plonjat unul, ca strivitura să fie mai mare. Am

Celula unde încăpeau 200 deținuți

umflat pieptul cu aer și am proptit coatele pe ciment. Am ținut până la al optulea, după aceea am dat drumul la aer și toate coastele din dreapta s-au rupt.

La Camera 1 Subsol, șef al „comitetului de reeducare” era Mărtinuș. La ordinul lui: „Bandiților, sub priciuri fuga marș!”, toți intrau sub prici, iar el lovea cu un drug ce mai rămânea afară. Odată eu, nemaivând unde intra, am rămas cu trei sferturi din corp afară – loviturile de drug s-au oprit în coloana mea vertebrală. Repetându-se în același loc, au făcut trei vertebre să cedeze, intrând înăuntrul coloanei, după care n-am mai putut mișca nici un deget. Însă Dumnezeu mi-a remediat mutilarea trupului... Tot la Camera 1 stăteam pe prici, sub geam, pe la 12 noaptea. Era în ianuarie, geamul deschis, iar eu învelit cu o pătură subțire ca tifonul. Stăteam sub pătură, cu genunchii la gură, când văd că zboară pătura de pe mine și aud vocea lui Mărtinuș: „Ce faci, banditul?” Eu, liniștit și simplu, i-am răspuns: „Mă rog” – ceea ce și făceam. Parcă i-aș fi dat cu o muchie de topor în cap. A amuțit.

Celula Casimca

În Camera 2 Subsol, unde era șef de „comitet” Leonida Titus, am fost „făcut” preot, îmbrăcat într-o pătură a lui Sandu Ghica. Mi s-a dat gamela și o lingură ca să „împărtășesc” cu murdărie din tinetă 70-80 de oameni. Nevrând să execut ordinul, au venit din fundul camerei cu o bătă înfășurată în sfoară și mi-au dat în cap. M-am prăbușit. M-au udat cu apă și m-au palmuit până mi-am revenit. Pe cap aveam o umflătură mare. Au pus pe unul să-mi „întindă” umflătura cu dosul gamelei, ceea ce îmi producea niște dureri înspăimântătoare. Tot la Camera 2 am stat pe

tinetă două zile și o noapte într-un picior, cu mâinile în sus. Ajunsesem desfigurată, livid, nu mai semănam a om. Atunci am văzut broboane de sudoare ieșindu-mi din piele, cu un fir foarte subțire de sânge. Văzându-mă în starea aceea, Titus le-a spus celorlalți: „Bandiților, îl vedeți? Toți veți fi ca el!”

În Săptămâna Mare a Sfințelor Paști au făcut „demascarea” preoților și călugărilor – cea mai mare blasfemie la adresa lui Dumnezeu și a Maicii Domnului. Eu sunt preot al lui Hristos și știu și cred că este iad, dar ce a fost în Săptămâna Mare la Pitești cred că a fost mai rău decât în iad...

La Aiud am stat în zarcă și în celular cu preotul Nicolae Pâslaru de la Roman, cu preotul Bârnovescu de la Bârlad, cu ieromonahul Iustin Pârveu de la Petru-Vodă, cu preotul Mihai Lungeanu de la Iași, cu ieromonahul Ioan Ioan de la Recea. Acolo îmi făceam rânduiala zilnică de rugăciune. Programul zilei era numai în genunchi, în colțul celulei, afară de închidere-deschidere și mese. În felul acesta zburau zilele ca și cum nu ar fi fost.

Acolo, la Aiud, în zarcă, după nouă ani de cereri în rugăciune, mi-a dat Dumnezeu preot pentru spovedanie, pe părintele Nicolae Pâslaru, de am stat numai cu el singur și m-a spovedit o zi întreagă. A scos două fire de ață din saltea, le-a răsucit, le-a sfințit ca epitrahil și apoi m-a spovedit. În temniță și în prizonierat, așa au făcut preoții ortodocși români...

Tot atunci, studentul la medicină Mihai Lungeanu, fiu de preot, care executase 10 ani de temniță și acum venise cu o condamnare nouă, de 15 ani, ne-a adus de afară o pungă foarte mică din pânză de parașută, în care erau ascunse Sfintele Taine uscate, care au fost de mare preț pentru noi. Din felia de pâine pe care o primeam la masă, luam miezul și îl frământam. După aceea, luam bucăți cât mazărea și le făceam plate. Cu acul, luam din punga cu Sfinte și puneam pe biluțele acelea făcute plate, apoi ridicam marginile ca la „poale-n brâu”, le făceam rotunde și iar plate. Se uscau și le puneam în cele două tivuri de la un prosop cu care nu mă ștergeam niciodată sau la gulerul și manșetele unei cămăși. Erau cât un bob de linte mai mare. La percheziție nu puteau să-și dea seama, căci erau prea mici. În posturile cele mari transmiteam unui preot de pe celular numele de botez ale fiecăruia, iar la ora 6:00, când băteau clopotele la Biserica Ortodoxă din Aiud, cădeam toți în genunchi în celule și ne făceam spovedania, iar preotul dădea dezlegare.

Neagra - izolatorul Jilavei

În 1953, la Securitatea din Bârlad m-au ținut șapte zile și șapte nopți pe un scaun în spatele unui dulap de arhivă

din camera ofițerului de servicii. Eu n-aveam treabă cu ei, programul meu era destul de încărcat: două Acatiste, două Paraclise, 15.000-20.000 de „Doamne Iisuse...” Repetam în gând Evangheliile și Epistolele, ca să nu le uit.

În timpul unei anchete, le-am cerut hârtie și cerneală ca să scriu o declarație. Pe coala de hârtie am scris: „N-am fost și nu voi fi nici o secundă din viața mea cu dumneavoastră. Rămân alături de cei ce-L au pe Hristos. Semnat: Vasile Pătrașcu”.

Seara mi-au dat varză cu carne. Când am gustat din zeamă cinci linguri, am simțit gustul de sodă de vase. De la acele linguri, în șase ore m-am făcut mai galben decât portocala. Văzându-mi culoarea feței, m-au pus în dubă și m-au expediat la penitenciarul Focșani, unde cincisprezece zile n-am mâncat nimic și am băut numai apă fiartă. Au trimis un locotenent-major să vadă cum mă comport și dacă n-am murit. După alte cincisprezece zile m-au dus la infirmerie, unde un deținut bolnav s-a oferit să-mi dea de la bagajul lui două tuburi mici de meteonină, care au fost salvarea ficatului meu. Felcerul de la Focșani mi-a spus că n-a văzut în viața lui un astfel de icter. Am trăit 87 de zile cu jumătate de kilogram de cartofi cât nucile – atât era rația – și Dumnezeu m-a salvat. În urma acestei otrăviri, ani și ani n-am mai putut suporta uleiul sau grăsimea.

După expirarea pedepsei, mi s-au mai dat doi ani de „administrativ” la Periprava, în Deltă. De la Periprava m-am eliberat împreună cu 200 de preoți, între care era și părintele Ilie Lăcătușu.

Am ajuns acasă, la Bârlad, pe la trei noaptea. Am sărit gardul. Câinele era altul, nu mă mai cunoștea. Mama a ieșit afară și a întrebat cine e. Știa că eu sunt mort din 1957, când a primit acasă ceasul de buzunar pe care-l pusesem la bagaje la Aiud. Când mi-a recunoscut vocea, era mai să cadă jos. Am sprijinit-o și am intrat în casă. Am întrebat-o unde este tata și mi-a răspuns că e plecat la țară. I-am zis că nu mai sunt copil, că moartea a trecut pe lângă mine de sute de ori, dar Dumnezeu m-a scăpat, și am întrebat-o din nou: „A murit?” Mi-a spus că murise de doi ani, cu durere în suflet că cei doi băieți ai lui erau în temniță. Acela a fost cel mai greu moment din viața mea.

La ieșirea din temniță, i-am închinat toată suferința mea lui Dumnezeu:

- Doamne, Ție Îți închin toată suferința mea. Pe cei ce m-au torturat iartă-i, miluiește-i și-i sfințește pe dânșii. Iar dacă au nevoie de zile din zilele mele, sunt gata să le dau, căci „comoara sufletului și a minții e să iubești pentru a pu-

tea ierta”.

La ieșirea din temniță, voiam să merg în nordul Moldovei, să mă călugăresc, însă duhovnicul meu mi-a spus să rămân în lume, nu de unul singur la călugărie. Și am rămas în lume...

*Spune legenda că a fost o țară
Cu holde de aur și cer fermecat,
Cu freamăt de codru și cântec de ape,
Cu sfinte troițe pe uliți de sat.
Și-n țara aceea de vremi îngropată
Vegheau voievozi pe-ntinsele zări:
Ștefan la Suceava, Mihai dinspre Turda
La Olt Domnul Tudor și vajnici flăcăi.
Pornește furtuna și iadul prin țară,
Legenda nu spune câți morți au pierit.
Ne spun doar bătrânii c-ar fi cimitire
De morți fără cruce, rodind însutit...*

Amintiri cu Părintele Vasile

Părintele Vasile Pătrașcu a trecut „ca o lacrimă de sânge” la cele veșnice în miezul zilei de 23 septembrie 2006. Am pierdut atunci un duhovnic dăruit cu mult har, iubit, respectat și uneori temut pentru atitudinea sa ortodoxă fermă, dar îmbinată cu o mare modestie și, mai ales, plină de duhul blândeții creștinești.

Născut la 1 ianuarie 1922 la Bârlad, a studiat științele economice și teologia. Spirit luptător încă din anii adolescenței, a intrat în rândurile Frăției de Cruce,

apoi s-a călit în cei 18 ani de închisoare, torturat continuu pentru intransigența și pentru atitudinea sa fără compromisuri, continuându-și apoi lupta pentru credință și neam, ca preot, până la sfârșitul vieții.

Părintele Vasile era de o mare modestie, sensibilitate și bunătate sufletească – un suflet mare, gata oricând să-l ajute pe cel în nevoie. Torturile îndurate în închisoarea de la Pitești nu au reușit să-i spele creierul, să-i otrăvească sufletul, să-l transforme într-un „reeducat” care să nege tot ce avea mai sfânt. Dimpotrivă, iadul de la Pitești l-a oțelit și l-a întărit în credință. Ca și altor „piteșteni”, nu-i plăcea să vorbească despre ce a pățit acolo, dar în toate memoriile apărute Părintele Vasile Pătrașcu este citat ca un rezistent integru, care nu a cedat, nu s-a plecat în fața Satanei.

L-am cunoscut la parohia din satul Nefliu-Măgurele, unde participam uneori la Liturghia de Duminică sau la Sfântul Maslu.

Primul lucru care îți atrăgea atenția când intrai în frumoasa și înflorita curte a bisericii era mulțimea de cruci mici

și albe, care străjuiau osemintele unor preoți, adunate de Părintele Vasile de pe la bisericile demolate în vremea comunismului.

Peste tot era evident spiritul de gospodar și de gestionar al Părintelui. Dintr-o săracă biserică sătească, harul și strădania sa au ctitorit un adevărat loc de pelerinaj, care aduna credincioși de prin satele vecine, din București și chiar din alte colțuri ale țării. Vechea biserică a fost consolidată, renovată și pictată, iar în curtea acesteia Părintele Vasile a clădit o casă parohială, înconjurată de o frumoasă grădină cu flori și arbori ornamentali. De asemenea, Părintele a realizat și alte ctitorii și a ajutat unele parohii în nevoie.

Crucile monumentale de neon pe care Părintele le-a ridicat în curtea bisericii, în fața Institutului de Fizică Atomică de la Măgurele și în alte locuri bine chibzuite înfiorează cu lumina lor și pe cel mai indiferent trecător, care parcă se trezește și își face semnul Crucii.

Ca preot slujitor, Părintele Vasile se impunea prin sârguința cu care slujea, fără a omite nici o iotă din tipic. Fiecare slujbă era o jertfă a sa proprie și a credincioșilor din biserică – prin meticulozitatea cu care slujea, prin conștiințiozitatea cu care citea toate pomelnicele anului, prin ordinea și disciplina care stăpânea în biserică. Liturghia de Duminică începea pentru el dis-de-dimineață și se sfârșea pe la ora 14. Majoritatea credincioșilor stăteau în genunchi în tot timpul Liturghiei, ore întregi, nu pentru că Părintele le-ar fi impus aceasta, ci numai pentru că așa simțeau ei nevoia să se roage în starea de cucernicie ce domnea în biserică.

Duhovnic cu har, neobosit și căutat de multă lume, Părintele Vasile era de o severitate dreaptă, dar blândă, care te făcea să-ți împlinești canonul nu ca o pedeapsă, ci cu bucuria curățirii sufletești și a recunoștinței.

Sfintele Masluri ce se slujeau în biserica de la Nefliu erau vestite ca fiind de mare folos celor ce veneau cu credința vindecării sufletești și trupești, mergând până la exorcizări cutremurătoare, de neuitat pentru noi, aceia care le-am fost martori. Slujit în fiecare miercuri, împreună cu alți doi preoți, Sfântul Maslu aducea în biserică o atmosferă deosebită, de implorare a ajutorului Dumnezeieștii Puteri în lupta pentru înfrângerea celui Rău, care îi chinuiește și-i îmbolnăvește pe credincioși.

Proape totdeauna în fața altarului stătea o persoană chinuită, din care se auzea, din când în când, câte un strigăt

neomenesc, ca un răget sau un urlet. Acestea se înteteau atunci când Părintele ieșea în fața altarului și începea să citească dezlegările și molitvele Sfântului Vasile cel Mare, cu blestemele adresate Satanei. Parcă îl văd și acum pe Părintele Vasile cum se oprea din citit și arunca o privire cruntă, pe deasupra ochelarilor, poruncind ca un tunet: „Taci!” – și urletele amuțeau...

O doamnă care venea la fiecare slujbă a Sfântului Maslu povestea cum a vindecat-o Părintele de starea ei, căreia medicii nu-i aflaseră remediu. Simțea că arde toată, deși temperatura corpului îi era cea normală. Venea la Părintele Vasile și-l implora, plângând: „Ard, ard toată, fă ceva cu mine, Părinte!” Și, cu multă rugăciune și strădanie, Părintele Vasile a vindecat-o – iar acum ea venea la Sfântul Maslu ca să-i mulțumească lui Dumnezeu.

Eu, personal, îl iubeam și îl cinsteam în mod deosebit pe Părintele Vasile; el simțea asta și, deși nu mi-a fost duhovnic, stăteam uneori și povesteam împreună ore întregi. Odată mi-a vorbit despre o exorcizare grea, când Părintele i-a strigat duhului rău: „Cine ești?”, la care acesta i-a răspuns: „Belzebut! Și am să te ologesc!” În aceeași lună, un câine l-a mușcat pe Părinte de un picior, iar la celălalt i-a plesnit un varice. Vindecarea acestor răni a durat mai multe luni.

Biserica Părintelui Vasile era mereu plină, dar mai mult cu oameni veniți de prin alte locuri decât cu cei din satul său. Motivul era că Părintele le arăta, fără cruțare și cu icoane înspăimântătoare, consecințele avortului, ale vrăjitoriilor, precum și ale altor practici păcătoase din sat, din care cauză vrăjitoarele satului îi făceau o atmosferă rea printre locuitori.

*

Pentru mine, Părintele Vasile Pătrașcu a fost mult mai mult decât un prieten drag. Pentru familia mea a fost un duhovnic adevărat, bun și drept, care ne-a ajutat neprecupețit în momente grele. La mormântul plin de flori aflat în grădina bisericii vin mereu credincioși, plini de recunoștință, ca să mulțumească pentru ajutorul duhovnicesc, moral și material, primit de la acest preot fără pereche.

Dumnezeu să-l ierte și să odihnească marele-i suflet în Grădina Raiului!

Erast Călinescu

Material apărut în nr. 20 din "Familia Ortodoxă"

Generații

Aș vrea, mizând pe adevăr,
Ca să iau lumea în răspăr
Că-i egoistă și coruptă
Și pentru-un ideal nu luptă.

Libertinaj, și sex, și drog,
Ce vrei și ce nu vrei, mă rog.

Cum nu era mai înainte
Când era omul mai cu minte,
Mai cult și mai politicos
Și nu așa de furios.

Cei tineri mă îngrijorează
Că beau, fac zgomot și fumează,
Petrec în cluburi îndrăcit,
De muncă nu au auzit.

Doar câțiva dintre noi mai speră
Să facă unii carieră.

Eu am curajul să o spun:
Nu cred să iasă ceva bun.

Așa cum este ea făcută
E-o generație pierdută,
Nu ai încredere în ei
Nici cât într-un curmei de tei.

A noastră, care-a fost odată,
De Aur e, nu „expirată”,
În schimb văd bine că a lor
Nu are nici un viitor
Ei singuri poarta au închis-o
Că și speranța au ucis-o.

Petruș ANDREI

OMAGIU ARMATEI ROMÂNE

Așa cum fiecare dintre noi are o zi aniversară pe care o respectă și o sărbătorește cu dragoste, cu mândrie, cu evlavie, așa și Armata Română a avut și încă mai are – din fericire – o zi în care se evocă și se reamintesc jertfele și rolul ei în devenirea noastră ca stat independent, suveran.

Din 1830, anul înființării Armatei Române moderne, până în anul 1951, în tradiția română nu a existat o zi dedicată exclusiv sărbătoririi acestei instituții. Aflată în centrul opiniei publice, mai ales după Războiul de Independență din 1877, Armata Română a participat la manifestările prilejuite de Ziua Înălțării Domnului, devenită Ziua Eroilor după Primul Război Mondial și a celei dedicate Zilei Naționale.

Totuși, în semn de respect, s-a stabilit o zi aniversară și pentru Armata Română, la 2 octombrie 1943. Motivul acestei alegeri îl constituie faptul că la această dată, Stalin a aprobat organizarea Diviziei “Tudor Vladimirescu”, formată din prizonieri de război români, acesta devenind “sâmburele” viitoarei Armate Populare din România.

În 1958, prin ordinul M.F.A., s-a revenit la tradițiile Unităților și Marii Unități, cărora li s-a permis să-și sărbătorească sau să comemoreze principalele momente din perioada existențelor.

Prin Decretul nr. 01.10.1959 al F.A. a fost stabilită ziua de 25 octombrie ca zi națională a Armatei Române, aceasta semnificând eliberarea ultimei palme de pământ de sub ocupația și dominația străină.

După încheierea acestei misiuni, armata, “ca sprijinul cel dintâi și cel din urmă al neamului românesc”, a trecut la reorganizarea ei și încadrarea în obiectivele vremurilor de atunci, monitorizate în mod direct de către sovietici.

Răbdători și tenaci, “scrâșnind”, noi ne-am văzut de ale noastre. Bineînțeles că s-a început cu pregă-

tirea cadrelor care nu mai corespundeau cerințelor de la “Răsărit”.

Văzută și ca o școală de educare a tinerilor, o armată trebuia să formeze din cei recrutați buni luptători, patrioți, apărători ai gliei străbune, adevărați bărbați capabili să-și formeze familia atunci când “se lăsau la vatră”, așa cum era obiceiul din strămoși.

Dar țara, după război trebuia și refăcută. Așa că tot armatei i-a revenit sarcina să pună umărul și, pe lângă pregătirea militară, trebuia să participe la reconstrucția țării. Magistrala Albastră, metroul, Transfăgărașanul, Casa Poporului, barajele exploatarei miniere, agricultura, intervențiile la cutremure, la inundații – au fost rezolvate cu ajutorul armatei.

Așadar, cu trudă și multe sacrificii, soldații și cadrele militare le-au făcut pe toate, ținând la “respect” pe toți

cei care ar fi încercat să ne umilească și să ne domine.

Prin toate acțiunile interne și externe la care am participat (de pildă, în cadrul Tratatului de la Varșovia și NATO), s-a demonstrat că avem o armată bine pregătită, oricând gata să apere hotarele țării.

Acum armata este formată din profesioniști care se pregătesc pentru a participa la acțiunile din marile teatre de operațiuni sau pentru a fi gata oricând să riposteze celor ce ne vor răul.

Desigur, la nevoie, și noi, rezerviști, suntem gata să răspundem “prezent”.

Armata Română a constituit întotdeauna o instituție fundamentală a statului, cu rol esențial în apărarea intereselor vitale ale poporului român, dovedindu-se în momentele de răscruce ale istoriei noastre naționale la înălțimea așteptărilor și năzuințelor acestuia.

Cu ocazia zilei Armatei Române, se cuvine ca tuturor eroilor neamului și veteranilor de război care s-au sacrificat pentru liberate, unitate și reîntregirea României, să le aducem un pios omagiu și să le transmitem, de peste timp, gânduri de eternă recunoștință, iar celor ce slujesc astăzi idealurile naționale, le urăm sănătate și împliniri atât pe plan profesional, cât și familial.

Cu gratitudine,

Președintele Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere

Col. (r) Pavel Pavelescu

În acest poem istoric vin cu gânduri mari, senine,
Sincer veșnic să-i urez slavă armatei române!
Dacă vorbim de armată să gândim pe îndelete
Și cu anii să ne ducem înapoi la Dromihete,
Care l-a învins în luptă pe Lisman, un diadoh
Învingându-l Dromihete și-a mai stins și el un of
Și mergând tot mai departe, completând riguros lista
Dăm de primul rege dac, acel ce-a fost Burebista,
Ca întemeietor de țară, să întindă a ei hotare
Din munții Slovaciei pân' la Dunăre și mare.
Cu armata lui vitează multe a mai vrut să facă
Peste hoardele păgâne tot luptând a vrut să treacă.
Soarta însă i-a fost crudă, nicicum nu l-a ajutat
După moartea lui sârmanul, statul dac s-a destrămat.
Ca apoi în fruntea țării, adus de-un istoric val,
A venit s-o păstorească mândrul rege Decebal,
Ce-a învins cu-a lui armată zdrobind hoardele dușmane,
Supunând cu umilință legiunile romane,
Care-au fost trimise-n luptă de însuși Domițian,
Cum istoria ne spune – mare împărat roman.
După doi ani de războaie duse groaznic de Traian
S-a văzut învins sârmanul, mândru rege Decebal.
În această-mprejurare, ca să nu se lase prins,
Cu mândria lui de dac, Decebal s-a sinucis.
Dar în urma lui lăsat-a o armată așa vitează,
Ce de pază la hotare stă solemn și veșnic trează.
Dar purtați firesc prin vremuri de-al istoriei veșnic val
Ne trezim așa deodată în Evul medieval,
Unde întâlnim un domn iubitor cu suflet bun,
Ce simplu se recomandă – eu sunt Mircea cel Bătrân.
Eu care-am învins în luptă, viteaz, hoardele turcești
Și să nu uitați: eu sunt Domnul Țării Românești!
Eu cu-armata mea măreață ridicatu-m-am un zid,
Zid ce n-a putut să-l treacă furiosul Baiazid
Cum spunea domn Eminescu în scrisoarea cea de-a III-a,
Ce prin versuri nestemate descrisese epopeea,
„Însuși Mircea mână-n luptă vijelia-ngrozitoare
Care vine, vine, vine, calcă totul în picioare!”
Ca apoi, după izbândă, sub un cer cu lună plină,
Să se odihnească-n pace brava armie română
Și-uite-așa pășind prin veacuri pe-a istoriei cărare
Dăm de-un domn puțin la trup, dar în fapte foarte mare,
De istorie botezat Sfântul domn Ștefan cel Mare.
El cu-armata lui cea mică a făcut o mare treabă
Învingând cea otomană câtă frunză, câtă iarbă
Și-n ceșosul miez de iarnă, brusc luându-i cu asalt
I-au bătut de le-au mers fulgii, acolo la Podu' Înalt.
Că-n acea învălmășeală speriat a fost sultanul
De și-a pierdut și mințile, și sabia, și turbanul.
Credinciosul Ștefan cel Mare tot biserici a zidit
47 sunt la număr, atâția ani cât a domnit.
Și să-și apere Moldova de-acel val tătar, sinistru,
O grămadă de cetăți ridicat-a peste Nistru.

Azi, pe vecie își doarme somnul sus, la Putna-n Bucovina,
Mulți merg ca recunoștință atăzi să-i sărute mâna.
Dar ce vreau să vă mai spun, mi-ar crăpa de tot obrazul,
Dacă nu aş pomeni și de domn Mihai Viteazul,
Care ca și ceilalți domni a iubit această țară
Cu armata s-o păzească din hotară în hotară.
Pe la 1600 el a vrut să-nfăptuiască
O unire-adevărată peste Țara Românească.
Dar nu a avut noroc că trădat a fost săracu'
Când Basta și alți trădători mi l-au trimis tăindu-i capul.
Și uite-așa ne apropiem de-acel '77,
Când scăparăm noi de turci și de birurile toate,
Când domn Carol cel dintâi tot vroia cu insistență
Un război adevărat, numit de independență.
Ce mai lupte-au fost și-atunci și ostași mulți mai muriră,
Dar cu dorul de izbândă oastea noastră biruiră.
Și uite-așa ne-apropiem duși de-al vremurilor val
De acel cumplit dezastru – primul război mondial,
Când rege în fruntea țării era domnul Ferdinand,
Ce-a condus spre împlinire un act mare, important
Când norocul peste noi dulce-și revărasese valul,
Revenind în România Basarabia și-Ardealul.
Dar această bucurie n-a durat nicicum prea mult
Peste biata Românie alt val rău s-a abătut.
Ne-am trezit așa de-odată Basarabia că-i cedată.
Prin tratatul Molotov și Ribentrof, act cu totul imoral,
Dintr-o singură suflare am rămas și fără-Ardeal.
În vara lui '41, în luna lui cireșar,
România intră-n războiul cel de-al doilea mondial.
Mareșalul Antonescu când ordonă prin cuvântul:
Ostași, vă ordon solemn – treceți cât mai grabnic Prutul!
Prut ce tare s-a-nroșit de cât sânge s-a pierdut.
În acest război nefast a luptat din greu și tata,
A luptat la Cotul Don și-a luptat și-n Munții Tatra.
Și-a venit cu mâna frântă, viteaz luptând pentru țară,
Decorat cu clasa I, cu Virtutea Militară.
În acest război demonic mulți ostași tot mai muriră,
Ce pe-ntinsul Europei a lor oase li se-nșiră,
Ca o sfântă mărturie să le-arate la urmași
C-au murit la datorie ca niște viteji ostași.
Și cum după '47 regele Mihai plecară,
Începu să se-nfiripe o armată populară -
Cum s-ar spune pe-nțelese o armată din popor,
Mult mai mult de instruită și de mare viitor.
O armată mai deșteaptă, sigur și mai educată,
Nu așa de-napoiată ca pe vremea lui Moș Teacă,
Atunci soldații erau bătă, fără carte și-amărăți,
Și purtau ca cingătoare mizere centuri de câlți.
Ce pot eu a vă mai spune despre-armata nou creată
Că a fost, sincer vă spun, totdeauna devotată
Și a fost omniprezentă în diverse situații
A salvat atâta lume din cumplite inundații.
La cutremurul cel mare, cel din martie '77

Tot armata fiind prima, tot mereu fiind la roate.
Ea căta prin dărâmături oamenii ca să-i salveze
Și tot prima era ea, colo sus pe metereze.
Nu mai zic când toamne reci, cu nori vineți cum e plumbul,
Ea lucra pe-a țării glie, adunând de zor porumbul.
Un alt mare obiectiv ce l-au făurit soldații
Este Transfăgărășanul care traversează Carpații.
Au făcut, bre', o lucrare de-a dreptul dumnezeiască,
Iar Muntenia cu-Ardealul pe vecie să-i unească.
Deci să țineți minte una, că la tot ce e mai greu,

Că armata totdeauna va fi, vă asigur, prima!
Dar vă spun cu-ngrijorare, am bre', o durere mare
Când trec pe lângă cazarmă nu mai sună nicio goarnă,
Ce frumos că mai era când la masă ne chema,
Lingura și strachina, Doamne, frumos mai era.
Și-acea vorbă din popor, a murit măi domnilor,
Care-așa-nțelept sună: bă, de vrei a te-nsura,
Du-te-ntâi și fă-ți armata și-apoi vii ca să-ți dau fata!
Și-acum în încheiere, să m-audă-ntreaga țară,
Hai să ne unim cu toții ca armata să nu moară.

DRAGOSTE DE PATRIE

Motto: „Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubirea de țară.”

Mihai Eminescu

Luna februarie 2013 a debutat cu o avalanșă de probleme, ce se rostogoleau în competiție cu timpul care, parcă comprimase atât de mult minutele încât le făcuse clipe repezi, adăugate vieții noastre agitate. Seara m-am deprins să urmăresc principalele evenimente, politice și sociale, dezbătute pe canalele de televiziune de jurnaliști insistenți, analiști pricepuți în contradicție cu tot soiul de indivizi, unii de-a dreptul penibili prin servilismul față de liderii lor și aprigi apărători ai unor idei care, de ce cele mai multe ori, ilustrează clar mai curând interesul personal decât principiile clamate perfid. Mă indispun, dar așa-mi trebuie dacă aleg televizorul în locul unei cărți, mai ales că mi-am promis pentru a nu știu câta oară că nu va trece nicio seară fără a citi cel puțin zece pagini!

Totuși, subiectul dezbătut pe toate canalele de știri merită urmărit: în câteva localități din țară în locul tricolorului românesc a fost arborat un alt steag, niște indivizi obraznici invocau pretenții de autonomie teritorială, un diplomat cu privirea tulbure, dar foarte calm, încurajează tensiuni interetnice, iar politicieni dintr-o altă țară declară că susțin toate aceste demersuri. Acum n-aș mai fi în stare să mai citesc nici zece rânduri...

Fel de fel de gânduri și sentimente mă răscolesc, alăturându-se unei stări de indignare, pe care încercam să o alung cu aduceri-aminte mai plăcute; am reușit, când mi l-am amintit pe domnul IOAN BUCĂ, pe care am avut plăcerea și onoarea să-l cunosc în urma cu aproape patru ani de zile și sunt sigur ca nu-l voi uita niciodată...

Era luna august 2009, când am fost anunțat că un om în vârstă dorește să-mi vorbească. Ziua aceea nu se deosebea prea mult de celelalte: telefoanele sunau mereu, oamenii

reclamau o mulțime de incidente, mașinile nu mai aveau benzină, imprimantele s-au stricat, faxul nu mai funcționa, analize, acțiuni de prevenire, raportări la dispoziții, dosare penale întârziate, ziarști curioși, avizi de știri sângeroase, polițiști puțini la posturile comunale și multe altele de acest gen, specifice, cum spuneam, instituției unde lucrez. Pe lângă toate acestea, mai erau de rezolvat unele aspecte de ordin organizatoric, căci peste puțin timp urma să se petreacă un eveniment deosebit de important în viața subunității noastre; dezvelirea bustului reprezentând pe MANOLACHE COSTACHE EPUREANU, reprezenta, în opinia mea, un moment memorabil: era primul monument dedicat unei personalități locale amplasat în spațiul public, realizat la inițiativa polițiștilor: demersul nostru a fost agreat, încurajat și susținut de oameni de cultură și personalități ale administrației publice locale și chiar centrale, iar eu eram convins că voi atrage atenția și curiozitatea generațiilor mai tinere, care vor trece pe lângă el și se vor gândi la înaintașii noștri, care și-au adus contribuția la binele și progresul țării.

Omul care a pășit în biroul meu era în vârstă, mic de înălțime, ținea privirea sus, vorbea clar, apăsat – chiar am crezut că a fost militar, iar corpul, deși nu mai era drept din cauza anilor, mă ducea și mai mult la părerea că am în față un fost ostaș care se sprijinea într-un baston pentru a se deplasa mai ușor.

Mi s-a adresat cu un ton calm, blând, prietenos, deși nu mai vorbisem cu dânsul până atunci. Am simțit privirea semeață, pătrunzătoare, capabilă să privească în sufletul omului ca prin sticlă, cunoscând repede firea celui dinaintea sa. Am perceput pe loc o stare de bine, transmisă de obicei de oamenii cu sufletul curat, dispuși să ofere, să ajute, fără a pretinde nimic în schimb.

„Domnule comandant, știu că urmează să dezveliți bustul. Aș vrea, dacă se poate, să particip și eu la festivitate,

cu un cântec patriotic, cu versurile scrise de mine.”

Nici nu am terminat bine propoziția afirmativă, căci domnul Ioan Bucă a umplut încăperea cu un cântec patriotic, ale cărui versuri erau rostite puternic, ca într-o sală de spectacol. Privindu-i chipul luminat și ochii ațintiți undeva deasupra capului meu, aproape înlăcrimați, am înțeles mai bine de ce și cât de important era să se alătore și dumnealui la evenimentul nostru. Ne-am despărțit destul de repede, după plecarea sa ziua curgând mai ușor, ca după o binecuvântare sfântă a unui om simplu, a cărui dragoste de țară este puțin cunoscută, căci el nu se laudă cu acest sentiment, ci îl exprimă discret, prin versuri scurte, cu rimă potrivită, născute din gânduri curate și-o inima mare.

Ziua mult așteptată a sosit. Ca o bună prevestire, un stol de cocori zbura deasupra celor prezenți: primarul orașului, demnitari, oameni de cultură, realizatorul bustului, prof. Dorinel Filiche, invitați, cetățeni și colegi. A fost prezentat onorul primarului municipiului, apoi imnul național răspândit de difuzoarele puternice a transmis vibrații speciale, pronunțate și românești, cu ecou prelung și emoționant perceput clar de toți cei prezenți.

O frumoasă slujbă religioasă a completat atmosfera cu totul specială, după care dl. prof. Mihai Luca a evocat personalitatea lui Manolache Costache Epureanu, participant la Unirea Principatelor, prim-ministru a două guverne, ministru de interne, remarcabil jurist și om politic.

L-am anunțat apoi pe dl. Ioan Bucă; a pășit semeț, ajutându-se de bastonul său, în fața microfonului, informându-ne că va cânta o melodie cu versuri compuse de el, care nu este singura, însă o socotește potrivită evenimentului respectiv. Ajutat de difuzoarele stației de amplificare, vocea bătrânului și mai ales versurile, au captat atenția tuturor:

Suntem români voinici, fără teamă,
Ce știm neînvinși să luptăm,
Atunci când țara la lupta ne cheamă,
Trăiască România, strigăm!

Ardealul, Ardealul ne cheamă,
El crede că noi l-am uitat,
Ardealul, Ardealul e-al nostru,
Acolo strămoșii-au luptat.

Iar cei care vor să știrbească Ardealul
Să știe că noi n-am murit,
Venirăm, venirăm din toată țara,
Din mieznoapte, apus și răsărit.

Versurile la încă două strofe au încheiat cântecul patriotic pe care un om atât de simplu, dar atât de măreț l-a cântat, reușind cu atâta modestie să exteriorizeze sentimente patriotice păstrate cu sfințenie în inima sa de român.

În timp ce oamenii îl răsplăteau cu aplauze prelungi, m-am apropiat, cu oarecare sfială și admirație, i-am mulțumit pentru ce ne-a transmis și i-am oferit un dar care m-am gândit că se potrivește momentului și, mai ales, concetățeanului cu asemenea dragoste de glie. Era steagul țării noastre, tricolorul românesc, care se identifică cu patria și poporul viteaz, cărora le-a adus elogiile cu versurile sale. A întins amândouă mâinile ca să-i pot așeza în palme drapelul, pliat sub forma de triunghi, l-am privit cu lacrimi în ochi, apoi brațele sale istovite s-au ridicat concomitent cu aplecarea capului, în așa fel încât buzele să poată atinge mătasea simbolului național. Gestul său a atras, din nou, aplauzele participanților spre care dl. Ioan Bucă mi s-a părut că privește aproape încurcat, ca și când nu se aștepta să fie răsplătit cu atâta atenție pentru un impuls atât de natural.

Din ziua aceea nu l-am mai văzut câtva timp pe dl. Ioan Bucă. Dânsul plecase discret, lăsându-ne pe noi să finalizăm activitatea. Am aflat de la polițistul de proximitate

că locuiește în apropierea Secției de boli pulmonare și că este îndrăgit și respectat de vecini. Într-o zi mi-a transmis prin intermediul unui coleg o observație a sa : literele și cifrele de pe placa de marmură prinsă pe soclul bustului nu se observă și ar trebui vopsite. M-am conformat și le-am vopsit cu bronz auriu.

Când am decis să aștern pe hârtie aceste gânduri, m-am deplasat la locuința lui pentru a-i cere consimțământul. Colegul meu, agentul de proximitate, mi-a explicat unde este situată casa, topografia curții și m-a atenționat în legătură cu câinele vrednic, legat aproape de poartă. Am reușit să intru în curte cu ajutorul unui vecin de treabă, unde m-a întâmpinat fiul domnului Ioan Bucă; fără a cere lămuriri, m-a condus într-una din camerele imobilului.

Un sentiment de neliniște nu-mi dădea pace, iar teama că aș fi putut deranja liniștea căminului omului pe care îl admiram atât de mult mă stingherea neîncetat. Parcă aș fi năvălit și tulburat existența unei familii ce de la început mi-a plăcut: fiul, un om blând și calm; nora, foarte înțelegătoare și îngăduitoare; proprietarul, un bătrân demn, cu o mulțime de suferințe și griji, cea mai mare fiind legată de soția lui, imobilizată de o boală gravă, care, culmea, nici nu este prevăzută de legislația noastră cu grad de handicap, cum ar fi firească. Nimeni nu s-a plâns, nu au exprimat nemulțumiri,

reproșuri ori acuze, poate îndreptățite din multe puncte de vedere. Cinstea, demnitatea, toleranța și credința în Dumnezeu, constituie blazonul acestei familii.

Domnul Ioan Bucă s-a bucurat să mă reîntâlnească. Pentru că nu aude prea bine nu a înțeles de la început ce doream, așa că mi-a mai cântat o strofă din cântecul lui preferat, apoi mi-a spus unele lucruri despre dânsul și familia sa, pe care eram curios să le cunosc. Atunci am aflat că este veteran din al doilea război mondial, a lucrat la Fabrica de rulmenți, mai are un fiu stabilit într-un oraș din Moldova.

Timpul a trecut repede, ne-am luat rămas bun, iar la plecare domnul Ioan Bucă m-a surprins din nou cu o întrebare, pusă în felul său, calm și hâtru: „De ce, în țara asta, lucrurile nu sunt așezate în ordinea lor firească? Am văzut în Parcul Copou din Iași mai mulți salcâmi decât tei. E bine așa?”

Am plecat fără să răspund. Ce-aș fi putut spune! Și mie îmi este teamă că în România noastră dragă ar putea crește mai mulți salcâmi decât tei...

Vasile Chelaru

Comisar șef de poliție

Șeful Poliției Municipiului Bârlad

Medalion

Paraschiva Enache

S-a născut la 29 iulie 1913 în satul Vutcani. Provine dintr-o familie de șase frați, trei fete și trei băieți. La vârsta de 13 ani vine la Bârlad, la unchiul ei, Vartolomei Simion, maior la Regimentul Bârlad. Pleacă la Turtucaia (*localitate cedată Bulgariei, în 1940, odată cu tot Cadrilaterul*) împreună cu familia Vartolomei din cauza detașării unchiului în zona respectivă.

Rămâne aici o perioadă scurtă, după care revine în Bârlad.

Meseria de croitoreasă o învață în casa doamnei Alexandrescu Melania, apoi devine la rândul ei maistră de croitorie, având mai multe fete ucenice, pe care le-a învățat meserie.

În decembrie 1939 se căsătorește cu Enache Dumitru, fiul lui Enache Pavel și Anica. Enache Pavel fiind antreprenor – dulgher – a executat o serie de lucrări de interes public din Bârlad: Primăria Bârlad, fostul Cinema Francez și vechiul Tribunal.

Nu a avut copii, dar a avut grijă devotată față de cei ai fraților săi, ținându-i la școli în Bârlad. Practic a traversat cele două războaie mondiale. Primul război mondial fiind copil, iar cel de-al doilea trăindu-l din plin.

În 1940, împreună cu soțul ei au fost refugiați la Brezoi, au plecat cu două cufere mari și cu mașina de cusut pe Valea Oltului - detașați cu serviciul și arhiva de la Asigurările Sociale, unde lucra soțul ei - Enache Dumitru. Casa a fost ocupată, în perioada refugiului, de către soldați ruși.

S-au întors în 1944 la Bârlad, unde își deschide atelier de croitorie. Ciente ale atelierului au fost: soții de ofițeri, patroni, profesoare, medici și o parte importantă din comunitatea evreiască bârlădeană.

Violeta Drăgan,
Nepotă

Medalion

Dumitru Olaru

Autobiografie

Mă numesc Olaru Dumitru.

Acasă și la școală mi se spunea Titi, iar la servicii Mitică. Provin din părinții Ion și Maria, fiind primul copil din cei cinci, respectiv Nelu, Gică, Costică, Geta și subsemnatul. Sunt născut în satul Viltotești, comuna Băsești (în prezent Viișoara, jud. Vaslui), unde am locuit 5 ani, apoi ne-am mutat în București, unde tata era funcționar în cadrul Serviciului de salubritate, fiind revizor șef.

În anul 1948, tata își dă demisia și vine la Viltotești, unde locuim în casa bunicii de pe mamă; tata a venit de la București cu o bibliotecă foarte valoroasă.

Am învățat să citesc înainte de a împlini 6 ani, citeam *Lucașul* lui Eminescu, îmi plăcea muzicalitatea la versurile iambice.

La 7 ani merg la școala din sat pe care o termin în anul 1954, respectiv cele 4 clase elementare, ciclul 2 îl fac în reședința de comună, unde în iunie 1957 am terminat, absolvind 7 clase.

Am stat un an acasă și în toamna lui 1958, am mers la școala de viticultură din orașul Huși. Școala respectivă a trecut prin mai multe *metamorfoze* și s-a transformat din școală profesională în școală tehnică.

În anul 1964 am terminat școala cu calificarea de tehnician horticol. Fiind prima promoție de tehnicieni adevărați, special școliți să facă față cerințelor unei agriculturi moderne, ținând cont că în primăvara anului 1962, după mai multe peripeții, se declarase încheiată colectivizarea agriculturii.

În toamna anului 1964 sunt luat în armată, armată pe care am urât-o cu înverșunare, dar care susțin că a fost o veritabilă școală de educație.

În februarie 1966, termin armata și în primăvara acestui an, începând cu 23 martie 1966, am funcționat ca tehnician în cadrul Regionalei Căi Ferate Iași, unde am lucrat aproape 40 de ani.

În momentul de față sunt pensionar și nu îmi vine să cred că am 70 de ani.

Ce pot să vă mai spun despre mine... că sunt nonconformist... anarhic...

Nu sunt prea perseverent, spontan, nostalgic. Sunt și erotic. Cu biserica nu mă prea împac și nu pot să văd drept tot ce este strâmb. Nu sunt avar după bani, cred în bogăția morală și spirituală, de felul meu sunt o fire sensibilă, sunt în stare să plâng când văd un salcâm înflorit sau un copil care învață să meargă.

Urăsc trădătorii ipocriți.

Un fenomen care mă privește pe mine este că nu mă pot împăca cu despărțirea mea de acest pământ, de aceea poezia mea începe așa:

Nimic nu este etern în lume
Dar infinitul sigur n-are moarte.
Singurul ce poate să-și asume
Răspunderea de-a lui infinitate.

Medalion

Maria Epure

Doamna Epure Maria este o **doamnă** în adevăratul sens al cuvântului, o femeie remarcabilă care știe să trăiască frumos, să fie optimistă și să transmită acest lucru și celor din jurul său, implicându-se foarte mult în rezolvarea problemelor semenilor săi și oferind o rază de speranță celor încercați.

Dacă ar fi să o caracterizez într-un singur cuvânt, acesta ar fi "implicare". În decursul vieții dumneaei, a ajutat multe ființe aflate în suferință, în situații dificile de boală și singurătate. Fiind președintă a Asociației "Speranța copiilor 2000", a organizat numeroase evenimente culturale sau de binefacere în cadrul asociației dumneaei, dar și a C.A.R. a Pensionarilor "Elena Cuza" Bârlad, de care nu s-a dezlipit nici o clipă.

Este cu adevărat o persoană încă foarte activă și la această frumoasă vârstă.

Nu se poate să nu remarc că această doamnă deosebită este și o membră fidelă a C.A.R Pensionari "Elena Cuza" Bârlad. Mărturisesc că am rămas surprinsă foarte plăcut când am analizat fișa ei din evidența informatică a asociației și am observat că toate împrumuturile pe care le-a contractat la asociația noastră au fost plătite foarte corect, fără nicio întârziere, ci, dimpotrivă, toate au fost achitate anticipat, fără nici o excepție din 1989 încoace, de când este membră a noastră. Dumneaei nu numai că s-a implicat în toate activitățile de protecție socială și culturală pe care noi le-am inițiat, dar în cei 24 de ani ca membru al asociației noastre s-a purtat exemplar!

La ceas aniversar îi transmitem un gând frumos, să o ocrotească Dumnezeu și să-i dea multă sănătate, să rămână cu sufletul tânăr și frumos și să fie în continuare o alinare pentru semeni și un balsam vindecător pentru cei aflați în suferință.

Oferindu-i-se o plachetă jubiliară, o șampanie, un tort și un buchet de flori din partea C.A.R.P. „Elena Cuza”, prin consilierul Râncu Liviu Adrian,
16 septembrie 2013.

Directorul CIA: oamenii pot fi supravegheați chiar și prin intermediul televizorului, al frigiderului și al cuptorului!

Nu ne-am aștepta ca o activitate inofensivă cum ar fi descărcarea unui film de pe Internet și transferul său pe o plasmă, pentru a fi vizionat într-o duminică după-amiază, sau deschiderea radioului în mașină să activeze vreun sistem de supraveghere.

Totuși, ne avertizează Daily Mail, aceste două mișcări simple pot transmite date exacte despre ceea ce facem la un moment dat și unde ne aflăm.

„Spionii” nu vor mai trebui să se infiltreze cu discreție prin case pentru a instala dispozitive de supraveghere – e suficientă valorificarea conexiunilor între dispozitivele controlate de aplicații pe care le folosim în fiecare zi, afirmă directorul CIA, David Petraeus.

CIA susține că are resursele necesare pentru a „citi” aceste dispozitive prin intermediul Internetului și poate chiar prin intermediul undelor radio. De altfel, toate dispozitivele electronice cu care ne-am obișnuit – de la telecomandă la ceasul electronic de ultimă generație – pot fi acum controlate prin aplicații.

ARM, o companie producătoare de cipuri, a scos recent pe piață un cip de mică putere, care poate fi utilizat pentru aproape orice dispozitiv din casă – de la un frigider sau cuptor, la soneria de la ușă – acestea putând fi controlate prin conexiunea la Internet.

Totuși, informațiile cumulate de la gadget-uri conectate „vor putea fi citite cu foarte mare ușurință și chiar controlate de la distanță”, avertizează directorul CIA într-o analiză realizată pe blogul Danger Room al publicației Wired.

Petraeus spune că toate aceste gadgeturi conectate la web au revoluționat arta spionajului, permițând monitorizarea indivizilor aproape automat.

Acesta afirmă că noile tehnologii au revoluționat domeniul monitorizării indivizilor – „în special pentru efectul lor asupra traficului clandestin”. Elementele de interes vor fi amplasate, identificate, monitorizate și controlate de la distanță prin tehnologii avansate, cum ar fi radio-frecvențele de identificare, rețelele de senzori, serverele încorporate – toate conectate la un Internet de ultimă generație, folosind tehnici de mare putere, diversificate și eficiente din punct de vedere al costului.

Petraeus a vorbit și despre capitalul de risc care derivă din tendința de a instala procesoare pentru conexiuni la Internet tuturor dispozitivelor de care ne înconjurăm, inclusiv unora „neutre” cum ar fi frigiderul, cuptoarele și sistemele de iluminat.

Declarația acesta este relevantă mai ales în contextul în care, în această săptămână, una dintre cele mai mari companii producătoare de cipuri, ARM, a prezentat clienților săi un nou procesor.

Cipurile scoase pe piață sunt mai mici, mai ieftine și cu

un nivel mai redus de consum decât procesoarele anterioare, fiind concepute pentru a atașa conexiunea la Internet aproape oricărui aparat electric, înaintând conceptul de “Internet al obiectelor”.

Analiștii care încearcă să întrevadă consecințele viitoare ale acestor tehnologii cred că, într-o zi, toate aceste dispozitive conectate la Internet vor ajunge să transmită date exacte despre locația noastră și activitățile în care suntem implicați, date care vor fi arhivate și stocate pe termen lung.

Grupurile de apărare a confidențialității, între care Electronic Frontier Foundation, au avertizat că informațiile personale vor ajunge să fie folosite în mod abuziv și că, prin multiplicarea dispozitivelor conectate la Internet, posibilitățile de supraveghere a indivizilor se vor mări exponențial, fără ca utilizatorii să aibă dreptul de control sau de apărare în fața acestor metode intruzive. (Sursa: Ziarul Financiarul)

Din 2013, românii vor putea cere eliberarea cărții electronice de identitate, un nou document cu care ne vom putea legitima și circula în Uniunea Europeană.

În formatul electronic al documentului, vor fi trecute și informații privind datele biometrice ale titularului, care cuprind inclusiv amprentele acestuia.

Cartea electronică de identitate este de tip smart card și va conține date în format tipărit sau în format inscripționat prin tehnologie laser și în format electronic, precum și elemente de particularizare și de siguranță. Comisia Europeană a adoptat o „Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind identificarea electronică și serviciile de asigurare a încrederii pentru tranzacțiile electronice pe piața internă”. Propunerea cuprinde și crearea unui document de identitate electronic definit ca „**procesul de determinare fără îndoieli a identității unei persoane prin folosirea mijloacelor electronice**”. Documentul nu cuprinde o descriere exactă a viitorului „buletin electronic”, însă acesta ar urma să fie eliberat de autoritățile statelor naționale și, de asemenea, fiecare stat membru UE va fi responsabil de legiferarea **documentelor de identitate electronice**.

În acest moment există buletine electronice în Belgia, Estonia, Finlanda, Germania, Italia, Portugalia și Spania. Spre deosebire de buletinele clasice, buletinele electronice din țările enumerate mai sus conțin un microcip pe care sunt stocate informațiile tipărite, fotografia deținătorului în format electronic, amprentele digitale, plus o semnătură digitală pentru identificarea pe internet. Cipurile sunt deja integrate în pașapoarte, dar *deocamdată* românii au dreptul de a refuza actele cu cip și de a opta pentru unele clasice: “Va începe o dictatură la care Nicolae Ceaușescu nici nu a visat. În câțiva ani, oamenilor li se vor implanta cipuri sub piele. Pașaportul e doar primul pas. Este un foarte bun candidat acest biocip ca, în câțiva ani de zile, să devină semnul fiarei, despre care se scrie în Apocalipsă, prin implant”, a declarat călugărul de la mănăstirea Petru Vodă, chiar în Senatul României, unde s-a deplasat încercând a îndupleca pe aleșii noștri de a nu vota aceste legi. Bineînțeles, a fost ignorat.

Pentru siguranța dumneavoastră vă prezentăm principalele ustensile care conțin SIGUR cip și prin care puteți fi monitorizați, iar după ultimele cercetări științifice vi se poate prin unde radio chiar influența comportamentul: inducerea foamei, a durerilor de cap, a fricii inexplicabile, a anxietății, a mâniei, etc.:

- **Televizorul;**
- **Aparatul de radio,** cd-playerele, mp3 playerele etc.;
- **Toate tipurile de calculatoare** (Pc, laptop, gadget, i-phone, calculator de calcul);
- **Cartela telefonului mobil;**
- **Telefonul mobil în sine;**
- **Orice fel de carduri:**
 - Cardurile bancare;
 - Carduri de cumpărături (Ex.: Metrou, Sensiblu etc.);
 - Carduri de fidelitate (orice firmă mai mare: farmacie, market, alimentară, benzinărie, magazin de construcții etc. îți cere mai nou să-ți faci card de fidelitate – motivul principal este strângerea de informații și monitorizarea);
 - Carduri de sănătate;
- **Aparatură de sănătate:** de verificat tensiunea, pi-

xuri pentru diabetici etc.;

- **Aparate cu microunde;**
- **Mașini cu computer de bord;**
- **Mașini cu sistem de alarmă** (cheia mașinii conține un cip);
- **Noile pașapoarte;**
- **Consolele pentru jocuri,** jocurile pentru televizor, aparatele cu jocuri mecanice;
- **Electrocasnicele cu calculator integrat:** mașini de spălat, frigider, aparate foto, radio etc.

Mulți nu cred aceste date, care sunt reale, oferite chiar de producători, de serviciile de securitate ale statelor și care sunt verificabile pentru oricine dorește; iar și mai mulți spun: “Dar tocmai pe mine să mă verific, ce treabă au ei cu mine?”. Răspunsul este da! Cum oare nu credeți că este posibil?! Ați uitat de securitate și că peste 2/3 din populația României avea dosar de urmărire – lucru demonstrat? Ori acum este mult mai simplu: informațiile se stochează automat pe servere, în calculatoare uriașe. Nu e nevoie să le acceseze nimeni sau să le urmărească, decât la nevoie, atunci când un individ poate deveni un pericol sau este considerat indezirabil pentru *noua ordine mondială*.

Toate cipurile (simple sau biometrice) și cardurile folosesc un sistem de citire de tip card, care au drept cod principal de citire numărul 666.

Câteva date¹:

Numerotarea

Dacă în fața lui Dumnezeu ne identificăm cu un nume, dacă în fața oamenilor ne identificăm cu un nume, prenume și eventual o poreclă, în fața statului ne identificăm cu un număr sau cod.

Numerotarea oficială a populației a început în 1936 în America cu numărul social de securitate SSN (Social Security Number), s-a răspândit în Canada în 1964 cu numărul social de asigurare SIN (Social Insurance Number) și în România în 1978 ca CNP (Cod Numeric Personal).

Din 1968 numerotarea s-a extins asupra lucrurilor din jur. Aceeași logică e ca la numerotarea oamenilor cu număr variabil de cifre în care ultima cifră este de verificare a

¹ Studiu realizat de Dan Munteanu, Inginer Proiectant de Circuite Integrate (Cipuri) și Silvia Munteanu, Informatician, Canada.

validității cu un algoritm și se folosește în toate domeniile: în numerele de cărți de credit, în coduri ISBN sau ISSN pentru cărți și reviste, pentru coduri IBAN de bancă și altele.

Aceste numere folosite pentru oameni și lucruri pot fi reprezentate direct sau ascuns de ochiul omului (codificat) prin diferite tehnologii: cod de bare, bandă magnetică, MRZ (Machine Readable Zone – zona ce poate fi citită de mașini) sau, mai nou, cu microcip. Toate necesită o mașină cu un program și o logică pre-existentă pentru a le interpreta. Cel mai cunoscut și vechi este codul de bare care apare pe orice produs din magazin. El poate fi decodificat și **s-a găsit că are la început, mijloc și sfârșit câte un 6**. Celelalte reprezentări sunt derivări sau extensii ale sale care ascund mai bine informația de ochiul uman, dar pot fi decodate.

Discuția despre diverse forme de codare, standarde și reprezentări nu ajută, fiind menită să producă multă confuzie. Ce trebuie reținut este că oamenii sunt numerotați ca și obiectele, iar statul identifică o persoană în mod unic printr-un număr.

Cipul

Cipul este componenta fizică (hardware) a unui aparat. Este format din circuite integrate care transformă curentul electric în semnale codificate pentru a fi interpretate conform unei logici stabilite (software). El poate înregistra local date pe o memorie. Cipul fiind de dimensiuni reduse, are memorie mică și poate ține local date puține, el însă **poate emite și primi mai multe date înregistrate pe un server cu putere**, memorie și baza de date mari folosind tehnologia de unde radio numită **RFID** (Radio Frequency Identification).

RFID-ul este un dispozitiv cu antenă radio atașat unui cip pentru a recepționa și emite date pe frecvențe radio. **Frecvențele radio pot acoperi întregul pământ folosind sateliți**. Deja există radio prin satelit care folosește aceasta tehnologie. Mobilul funcționează în mod asemănător.

La ora actuală, orice aparat sau card care comunică fără contact direct cu alt aparat are cip cu RFID: mobilul, cardul de bancă, iar din 1 ianuarie 2009 și pașaportul. **Eticheta hainelor Gap conține cip cu RFID**. Dacă acestea sunt oarecum opționale, buletinul de identitate (care este obligatoriu) va conține cip cu RFID.

Implantul

Din anii 1980 animalele sălbatice și domestice sunt implantate cu cip implantabil, după cum afirmă compania americana Digital Angel (în românește Îngerul Digital). Peste tot în lume, America sau România, câinii vagabonzi, vacile, oile și peștii sunt implantate cu cip. Animalele de companie sunt implantate cu cip pentru a fi găsite ușor când sunt pierdute de stăpâni.

Înființată în septembrie 2001, firma americană VeriChip Corporation a implantat oficial prima familie americană cu cip cu RFID pentru om (human-implantable RFID microcip) numit și biocip în mai 2002.

De atunci implantul cu biocip a fost folosit de oficialii ai guvernului din Mexic, de tineri în barul Baja Club din Spania, pe bolnavi de Alzheimer, deținuți și soldați americani și

alții. Aceeași firmă oferă implantul cu biocip pentru citirea directă a glicemiei și a temperaturii, pentru identificarea copiilor sau persoanelor pierdute. Prințul William al Angliei a fost implantat la vârsta de 12 ani pentru a putea fi găsit în caz de răpire.

Biocipul are dimensiunea unui bob de orez. Implantarea se efectuează în 15 minute printr-o simplă injecție. Este greu sau chiar imposibil să fie scos afară din corp deoarece se poate deplasa. Cipul se atașează sub piele pe nervi și **intră în contact direct cu sistemul nervos uman**. El poate citi temperatura și semnalele nervoase ale purtătorului, transmițându-le serverului cu baza de date în orice moment, fără cunoștința sau acordul purtătorului. Controlul biocipului este la server; mai grav, cipul poate recepționa de la serverul cu baza de date semnale pe care le transmite în corpul purtător, fără cunoștința, acordul sau controlul omului implantat.

Unde se implantează cipul?

Oriunde în corp, dar în special în brațul drept sau în retină, acolo funcționează cel mai eficient. Organizația guvernului american FDA (Food and Drug Administration) a aprobat în 2004 implantul cu cip RFID al firmei VeriChip Corporation în brațul drept.

Colaj realizat de

Andrei-Nicolae Mihai

Ai primit un telefon prin care ai fost anunțat că o rudă apropiată este implicată într-un accident rutier ? Ți se solicită să depui imediat bani într-un cont bancar ?

ATENȚIE !

SUNĂ LA POLIȚIE ȘI VERIFICĂ DACĂ TOTUL ESTE REAL!

CUM ACȚIONEAZĂ ESCROCII?

Infractorii apelează telefonic victima, pretinzând că sunt rude apropiate ale acestora (fiu, fiică, ginere, etc) și afirmă că a provocat un accident rutier cu victime în altă localitate sau județ și solicită imediat o sumă de bani, pe care să o depună într-un cont bancar sau să o trimită prin mandat on-line.

SUNAȚI LA 112!

Inspectoratul de Poliție al Județului Vaslui

ATENȚIE LA ÎNȘELĂCIUNI!

Metoda "Accidentul"

Ai primit un telefon prin care ai fost anunțat că o rudă apropiată este implicată într-un accident rutier?

SUNĂ LA POLIȚIE ȘI VERIFICĂ DACĂ TOTUL ESTE REAL!

De la începutul anului, la Inspectoratul de Poliție al Județului Vaslui au fost înregistrate 60 de plângeri privind comiterea infracțiunii de înșelăciune și tentativă la înșelăciune prin metoda „Accidentul”. Polițiștii efectuează cercetări în vederea identificării autorilor și tragerii acestora la răspundere.

În ciuda mediatizării cazurilor acestui tip de înșelăciune și a recomandărilor făcute de polițiști, mai sunt persoane care cad în plasa infractorilor.

Victima este aleasă la întâmplare, prin formarea unei combinații de numere din rețelele de telefonie fixă, ori după studierea și obținerea unui minim de date referitoare la membrii familiei, numele, locul de domiciliu sau reședință al acestora.

Apelantul afirmă că este fiul (nepotul) potențialei victime, susține că a comis un accident rutier în urma căruia victima (în general un copil) este rănită grav. Motivează că are vocea schimbată din cauza emoțiilor sau rănilor, că se află la spital ori în arestul poliției, solicitând toți banii care se găsesc în casă pentru rezolvarea situației.

Conversația continuă prin intervenția telefonică a „avocatului”, al doilea infractor, care realizează instructajul: dacă se deține telefon fix, receptorul va fi luat din furcă și așezat alături; nu se discută cu nimeni datorită gravității faptei; victima este îndrumată să coboare în fața blocului sau să iasă în fața porții unde se va prezenta o persoană desemnată de avocat (uneori se inventează un nume și prenume); se cer date de la victimă privind semnalmamente și vestimentație pentru a fi recunoscută de „delegatul” avocatului.

În ultimul timp s-au înmulțit cazurile în care la domiciliul victimelor se deplasează taximetriști, care preiau banii. Aceștia sunt în general contactați prin dispecerat și li se dă comandă pentru adresa victimei. Ulterior, după preluarea banilor, conducătorii de taxi sunt trimiși tot prin dispecerat la o altă adresă, unde legăturile infractorilor preiau banii și achită contravaloarea cursei.

Unei astfel de înșelăciuni i-a căzut victimă și R. L., o persoană de sex feminin, de 50 ani, din suburbia Brodoc. A fost contactată pe telefonul fix de către un bărbat care i s-a adresat cu apelativul „mamă”, pretinzând că este fiul său. Acesta i-a comunicat că a accidentat un copil pe o trecere de pietoni.

În continuarea convorbirii a intervenit o persoană, care s-a recomandat drept avocata fiului

victimei. Pentru a-l scăpa pe fiul său de pedeapsa închisorii, trebuie plătită operația copilului și a solicitat ca R.L. să dea toți banii din casă unei persoane care va veni la domiciliul ei.

La locuința femeii s-a prezentat un tânăr de aproximativ 20-25 ani, care a ridicat suma de 30.000 lei, bani pe care partea vătămată îi pusese într-un plic. Ulterior, în momentul în care fiul său a revenit la domiciliu, victima a realizat că a fost înșelată și a anunțat poliția.

Pentru prevenirea acestor tipuri de fraude, Poliția vă recomandă insistent:

- În situația în care sunteți contactați de către persoane care încearcă să vă convingă, sub diferite pretexte, să depuneți sume de bani în conturile unor

- necunoscuți vă recomandăm să nu dați curs acestor cereri.
- NU dați nimănui sume de bani, iar dacă ați dat banii rețineți semnamentele celui care i-a primit, numărul de înmatriculare al autoturismelor, culoarea, marca etc.
 - Nu furnizați persoanelor necunoscute date despre situația familiei, locul de muncă, domiciliu, obiceiuri etc.
 - Infractorii au o atitudine foarte convingătoare și se bazează pe faptul că victima pe care încearcă să o înșele intră în panică la auzul acestor vești rele și nu reacționează rațional.
 - Contactați persoana despre care ați fost informată că a fost implicată în vreun accident; dacă aceasta nu este de găsit, contactați o altă persoană în care aveți încredere. Aceasta poate să vă ofere sprijin, nefiind afectată emoțional în acel moment.
 - Dacă sunteți contactați de pe un număr pe care nu îl cunoașteți de către o persoană care se dă drept rudă, cereți cât mai multe detalii, din care să vă convingeți de identitatea celui în cauză.
 - Nu trimiteți date personale sau copii după C.I., buletin, cărți credit/debit, prin e-mail/fax.
 - În cazul în care primiți un astfel de telefon, anunțați imediat Poliția prin apel la 112, așteptați recomandări din partea unui polițist și respectați-le întocmai!
- Apelăm totodată la persoanele care au rude apropiate ce se încadrează în profilul victimelor acestui tip de înșelăciune să ia legătura cu acestea și să le prevină asupra modului de operare folosit de către infractori, pentru a nu cădea în plasa acestora.*

Inspectoratul de poliție al Județului Vaslui
Email: mihaela.straub@vs.politiaromana.ro

Ritual

În numele Domnului,
 de sufletul omului,
 al soaței lui
 și al oricui,
 pentru pomenire
 și-nveșnicire,
 de binele avut
 ce l-am pierdut.
 să dăm lumânare,
 vin și mâncare
 pentru alinare
 și apă de băut,
 punte de trecut,
 rază de văzut.
 Și colaci drept sfinți

pentru scumpi părinți
 și pentru bunici
 care dorm aici
 și pentru copii,
 dragii noștri fii,
 și pentru nepoți
 ce-or dormi cu toți
 somnul cel de miere
 pân' la Înviere.
 Pe o cale lină
 Când vedem lumină
 Care va să vină.

Petruș ANDREI

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
“Elena Cuza” Bârlad

Dacă nu acționăm acum, acestea ni s-ar putea întâmpla și nouă!
Să ne apărăm dreptul la viață, nouă, copiilor și nepoților noștri!

Exploziile asociate fracturării au produs cutremure în SUA și Marea Britanie. România este o zonă seismică activă. Fracturarea hidrolică accentuează numărul de cutremure, dar, cel mai grav, **INTENSITATEA** cutremurelor obișnuite va crește.
 Totodată există un risc mare de deșertificare!

AM CĂUTAT „TINEREȚEA FĂRĂ BĂTRÂNEȚE”

CONSTANTIN ION PARHON ȘI ANA ASLAN

De-a lungul timpului românii au avut personalități de seamă care au fost considerați adevărați “pioneri” în domeniul lor de activitate în Europa și chiar în lume. Printre aceștia un loc important îl ocupă și dr. Ana Aslan.

Dr. Constantin I. Parhon este cunoscut și ca cel care, după 30 decembrie 1947 a fost președintele Prezidiului Republicii Populare Române și apoi președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale.

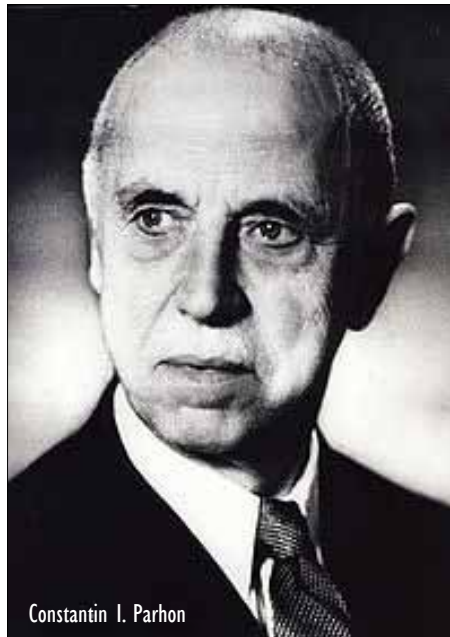
În același timp doctorul C.I.Parhon s-a remarcat în domeniile neurologiei și psihiatriei la Iași și apoi în domeniul endocrinologiei la București.

În anul 1946 regele Mihai înființează Institutul de endocrinologie, iar dr. Parhon va fi directorul acestui institut între 1949- 1957. Între anii 1952 – 1957 va fi și directorul Institutului de geriatrie.

Institutul de geriatrie, creat în ianuarie 1952 era primul institut de acest fel din lume. Din 1964 acest institut este propus ca MODEL DE INSTITUT DE GERIATRIE tuturor țărilor dezvoltate de către președintele O.M.S.

Institutul va funcționa în str. Mănăstirea Căldărușani nr. 9, în localul unui azil de bătrâni, construit la sfârșitul secolului al XIX-lea sub patronajul reginei Elisabeta.

În înființarea acestui Institut un rol important a avut dr. C.I. Parhon prin funcția politică pe care o avea.

Constantin I. Parhon

Alături de dr. C.I.Parhon o activitate deosebită desfășoară **dr. Ana Aslan** care până la această dată se remarcase la Spitalul Filantropia, la Facultatea de Medicină din București și la Clinica Medicală din Timișoara.

Ana Aslan

La Timișoara dr. Ana Aslan folosea deja procaina în tratarea afecțiunilor circulației periferice și în arterite.

În 1949 devine șefa Clinicii de fiziologie de la Institutul de Endocrinologie, iar în 1950 sunt comunicate primele rezultate ale colaborării celor doi doctori.

Mai mult, în 1951 începe un experiment cu 25 de pacienți cărora le administrează un tratament injectabil cu procaină 2% și un P.H. între 3-4 .

În 1954 printre cei care au început un tratament sub controlul celor doi cercetători a fost și o bălădeancă - dr. Lucia Genlia Galin - fostul medic șef.

A fost un caz greu - tratamentul cu GEROVITAL H3 durând 11 ani. După atâția ani doctorița Galin și-a revenit complet în 1965 fiind primul caz din țară de vindecare – fapt care i-a permis să-și reia chiar activitatea.

Prin medicamentele pe care le-au creat au urmărit să întârzie procesul de îmbătrânire.

Pentru evaluarea clinică a **Gerovitalului H3** s-au făcut tratamente pe 7600 de pacienți și medicamentul a fost omologat în 1957.

Tratamentele aplicate au demonstrat efectele profilactice și curative asupra îmbătrânirii premature și a bolilor legate de vârstă, demonstrându-se eficacitatea noului medicament în:

-reumatism, stări depresive,

arterioscleroză, boala Parkinson; regenerarea și repigmentarea părului, vitiligo.

În continuare a fost creat **Gero-vital H3 drageuri**, crema terapeutică și loțiunea capilară.

În 1969 prof. C.I. Parhon se stinge din viață.

Dr. Ana Aslan își continuă activitatea și în 1970 obține al cincilea brevet pentru un nou medicament **ASLAVITAL** pe care îl aplică asupra procesului de îmbătrânire a sistemului nervos și cardiovascular.

În 1973 obține ASLAVITAL pentru uz infantil pentru tratarea copiilor cu deficiențe mintale.

Pentru realizările sale Ana Aslan este aleasă membră a Academiei Române în 1974, iar Institutul de geriatrie deschide o secție la Otopeni unde vor veni și vor fi tratate mari personalități ale lumii precum Pablo Neruda, M. Dietrich, Miquel Asturias, Lilian Gish, Salvador Dali, Ch. Chaplin, Aristotel Onasis, Jacqueline Kennedy, președintele Sukarno, Indira Gandhi, Charles de Gaulle, I.B. Tito, gen. Franco, președintele L. Johnson.

La căminul de bătrâni din str. Mănăstirea Căldărușani dr. Ana Aslan a organizat staționarul de lungă durată ce oferea asistență medicală și condiții de viață decentă care să nu rănească demnitatea celor cu vârste înaintate.

Aici și-au găsit adăpost și familii ce nu aveau pe nimeni și oameni aruncați în stradă în numele luptei de clasă. Și ceea ce e mai important e faptul că nu li se percepeau taxe, deși, din această cauză Ana Aslan a avut de suferit.

Metoda de tratament a dr. Ana Aslan aducea venituri importante statului, cam 17 milioane lei anual.

Imensa muncă de medic și cercetător a prof. dr. Ana Aslan și a întregului grup aflat sub competența sa conducere a fost unanim apreciată pe plan internațional și recu-

noscută ca o prioritate românească incontestabilă.

Dovadă prof. dr. Ana Aslan a fost membră a Organizației Mondiale a Sănătății, a Academiei de Științe din New York, a Academiei Tibeniana Italia, a Uniunii Mondiale de Medicină, Profilactică și Igienă Socială din Austria, a Consiliului Mondial pentru problemele urgente din Olanda, a Societății Americane de Gerontologie și a Confederației Societăților de Gerontologie din Spania.

A primit de asemenea numeroase distincții internaționale :

- Meritto della republica Italiana;
- Cavaler al noii Europe-Italia;
- Cavaler al Ordinului de Malta- Franța;
- Comandor al Ordinului Orange Nassau – Olanda;
- Dama di Callore del Santo Graal – Franța;
- Citizenship Internațional Award – Filipine;

Premiul și Medalia Leon Bernard pentru contribuții excepționale în domeniul medicinei sociale și geriatriei.

Prin tratamentele efectuate cu procaină, GEROVITAL H3 și ASLAVITAL prof. C.I. Parhon și Ana Aslan au reușit să reducă stările depresive și anxietatea la persoanele de vârstă a treia, au determinat creșterea capacității fizice și intelectuale, au contribuit la îmbunătățirea memoriei, a aspectului pielii și a părului, la scăderea intensității petelor senile și a Keratozei, la creșterea tonusului muscular și a mobilității articulare, la creșterea și repigmentarea părului.

S-a constatat că Gerovital H3 are acțiune stimulatorie asupra proceselor de regenerare la nivelul țesutului hepatic, a mucoasei gastrice și a măduvei osoase.

Prin toată activitatea desfășurată putem spune că cei doi emeriți

oameni de știință au căutat să întârzie procesul de îmbătrânire, au căutat cum spune povestea "tinerețea fără bătrânețe".

Iar eu, tot ca în poveste ar trebui să închei spunând că "a fost odată ca niciodată... o fetiță" care a avut norocul să fie botezată de o doamnă deosebită și medic pe deasupra și care iubea oamenii și mai ales copiii – chiar dacă nu a avut nici unul.

Este vorba de tocmai de dr. Lucia Genlia Galin, fiica prof. Ion Galin de la Colegiul Național "Gheorghe Roșca Codreanu".

Și-a iubit foarte mult orașul, dar în 1953 a fost nevoită să-l părăsească. A plecat la București pentru câteva zile și nu a mai revenit niciodată.

Boala a făcut să fie internată la Institutul de geriatrie București și astfel – fata de doar 7 ani a mers, vara, zilnic la Institut și astfel în 1965 am reușit să o văd sănătoasă.

Și, în tot acest timp i-am cunoscut pe medicii care au tratat-o și în primul rând pe cei doi profesori dr. C.I. Parhon și Ana Aslan cărora le aduc mereu un pios omagiu.

Prof. pensionar
Maria Marin

PERSONALITĂȚI ALE MUZICII

O MARE PERSONALITATE A MUZICII ROMÂNEȘTI:

CIPRIAN PORUMBESCU

Moto: "Cine e tânărul acesta?"

La 15 august 1871 s-a sărbătorit la Putna amintirea lui Ștefan Cel Mare, unul dintre cei mai de seamă domnitori ai românilor. Osemintele lui erau îngropate în zidurile mănăstirii, adânc sub povara pământului, dar amintirea lui rămăsese vie în sufletul tuturor românilor.

Atât norod strâns în arșița amiezii de mult nu mai văzuse Țara Moldovei. Pe tăpșanul din fața mănăstirii, societatea studențească "România jună" întrunise, printr-un apel fierbinte care evoca una dintre cele mai cutezătoare pagini ale istoriei noastre, o mulțime din țara liberă și din provinciile aflate sub dominație străină.

Pe lângă târgoveți, tineret rural și studenți români de la București, Budapesta, Viena, Lipsca și Paris, se aflau în mulțimea adunată și personalități de seamă ale culturii naționale ca Mihai Eminescu, Ioan Slavici, Mihail Kogălniceanu, Alexandru Xenopol și alții, ale căror cuvântări erau ascultate cu evlavie în blândul grai moldovenesc, sub faldurile tricolorului și ale stemei Principatelor Unite.

Când cuvântările luă sfârșit, mulțimea entuziasmată încinse o horă uriașă ce se lărgea tot mai mult, căci tot mai mulți doreau să intre în ea.

Taraful, de vreo 30 de lăutari, era condus de vestitul lăutar Grigore Vindireu care le striga poruncitor muzicanților săi, titlul cântecelor.

Îmbrăcați în anterie lungi până la pământ ei trudeau de zor ca să-și mulțumească ascultătorii, cu clocotul armonios al strunelor lăutărești, amestecat cu suspinele țambalului și murmurul profund al contrabasului.

La marginea tăpșanului, un tânăr înalt și mlădios, cu obraji îmbujorați de entuziasm sub cârlionții părului castaniu, asculta cu nemaipomenită încordare. Avea ochii visători și surâdea parcă unui gând ascuns al său.

După o vreme se desprinsese din mulțime și, lăsându-se în voia firii sale însuflețite, se îndreaptă cu sprinteneală spre taraf. Dădu scurt din cap către Vindireu, căruia îi scoase ușurel vioara din mână, apoi prinse să cânte cu și mai mult foc hora ce-i legăna pe dansatori în cadența ei.

Cânta – spun mărturiile vremii – cu atâta farmec și foc de răsunau cordii și văile Putnei de veselie. Glasul viorii lui se revărsa asupra mulțimii și aprindea bucuria în ochii tuturor.

Cânta cu atâta înflăcărare, încât lăutarii rămaseră uimiți și ei de iscusința tânărului. Acesta, care luase locul primarului, ar fi voit ca glasul viorii sale să pătrundă adânc în oameni și să le trezească încrederea în victoria apropiată și să simtă cu o clipă mai devreme bucuria libertății.

Când lăsă vioara din mână se simți cuprins de o mare fericire. Această fericire înălțătoare avea să o evoce mai târziu în compozițiile sale: "ALTARUL MĂNĂSTIRII PUTNA", "IMNUL LUI ȘTEFAN CEL

MARE", "DUPĂ UN VEAC DE SUFERINȚĂ" și altele.

Din tăcerea ce se lăsase în preajmă se ridică deodată un val de ovații. Tânărul violonist făcu o scurtă plecăciune către mulțime, apoi se întoarse la grupul din care se desprinsese.

Acolo se adresă unui bărbat în anterior preoțesc, care îl strângea cu putere la pieptul său.

„Tată, acum pot să mor, căci am cântat la întreaga Dacie !”

Lumea îngrămădită în jur ardea de nerăbdare de a-i apuca mâna, de a-l cunoaște, de a afla cine e tânărul acesta? Tânărul acesta era **CIPRIAN PORUMBESCU**.

- Va urma -

Profesor pensionar,
NECULAI GHEȚĂU

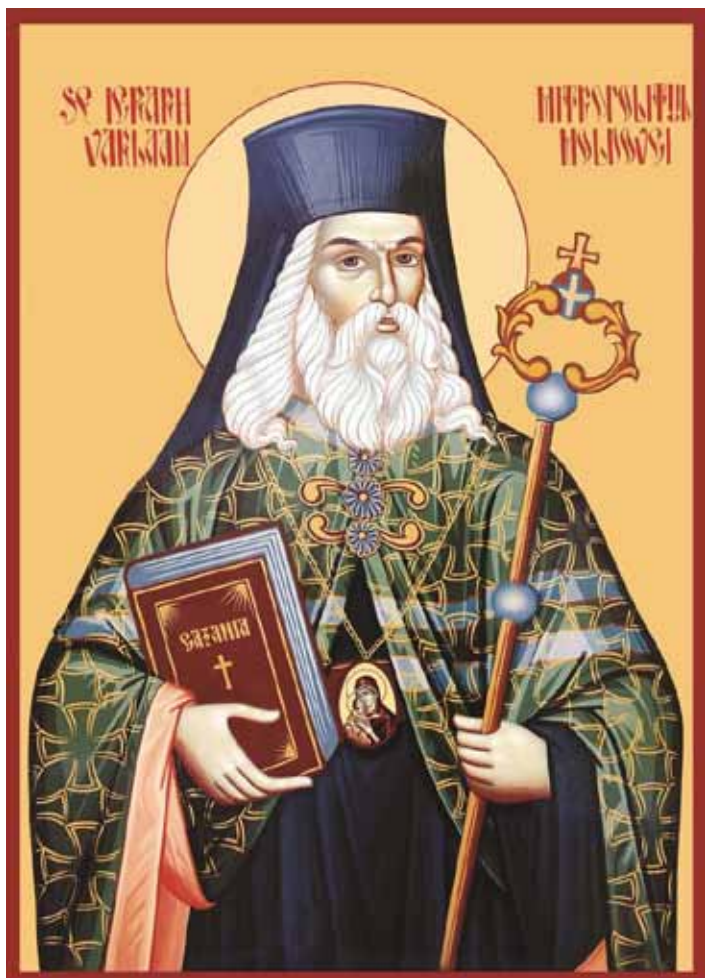
ISTORII NEȘTIUTE

Proorocii din secolul al 17-lea despre vremurile din urmă și decăderea Moldovei

Pentru că toată lumea luptă în fel și chip cu toate ororile contemporane – care toate sunt în fapt de origine spirituală, deci și cu aceea a exploatării gazelor de șist care s-a abătut ca o bubă neagră asupra țării, județului și a orașului nostru, vă prezentăm următorul document domnesc din secolul al 17-lea, care prezintă profeții în parte împlinite, altele care încă trebuie să se împlinească și care, poate va elucida în mințile și inimile dumneavoastră, de ce se întâmplă tot ceea ce ni întâmplă. Vă prezentăm întregul document, care nu credem că are nevoie de vreo tâlcuire, ci este leste de înțeles pentru fiecare:

Descoperit de Paul de Alep într-un sipet al lui Duma Negru despre vremurile din urma ale Moldovei, de la mitropolitul Varlaam

“După plecarea mitropoliților fanarioți vor urma oameni nevrednici la scaunul Moldovei, care vor încerca să vândă dreapta credință. Amestecurile de credință drept-

măritoare cu cele papistășești (catolice) și păgânești nu vor mai fi (nu vor mai fi considerate ca) o urăciune și o urgie înaintea lui Dumnezeu. Oamenii se vor vinde între ei, vor fi tăieri de sabie între frați pentru putere și ranguri pământești.

Moldova va fi ruptă și împărțită după bunul gust al puterii de la Răsărit, prin sfaturi mârșave și ticăloase. La vremea din urma o hiară roșie cu multe capete va înghiți întreaga Europă creștină, iar oamenii se vor sălbătici mai rău ca fiarele.

Oamenii se vor înrăi și vor strica obiceiurile pământului, înmulțindu-se între ei ca dobitoacele fără nicio nerușinare, lepădând Sfânta Taină creștină a nunții. Vor defăima obiceiurile creștinești, dedându-se la tot felul de obiceiuri străine, iar păgânii se vor amesteca cu sânge creștinesc. Mare urgie va fi atunci.

Domnii pământului vor fi oameni vânduți satanei, care nu vor mai purta grija poporului drept-credincios. Moșiile strămoșești vor fi călcate cu japca și luate de străini după bunul lor plac, lucru nemaiîntâlnit în curgera timpului în Moldova.

Biserica strămoșească va fi rușinată de noile obiceiuri păgânești și papistășești, aduse cu sila de vlădiciei (episcopii) lor cu apucături satanicești. Oamenii afierosiți lui Hristos cu slujba veșnică vor lepăda sfântul chip și făgăduința înaintea lui Hristos, dedându-se la viața lumească de dinainte.

La vremea cea din urmă, pământurile nu-și vor mai da roadă lor, pădurile vor fi tăiate, iazurile vor fi secate, oamenii vor vinde moșiile fără de rușine, uitând că strămoșii lor le-au păstrat cu sabia.

Legile creștinești ale țării vor fi lepădate, iar hrisoavele voievodale vor fi luate în răs, iar conducătorii netrebnci vor face legământ cu fiara apocaliptică.

Vlăstarele moldovenești, urmașii domnilor și boierilor de demult, se vor deda la obiceiuri și apucături ieftine. Bărbații vor schimba obiceiul dumnezeiesc al demnității lor și se vor acoperi în straie femeiești, iar femeile vor umbla precum bărbații.

Adunările din sărbători și toate obiceiurile pământului vor fi schimbate în obiceiuri și apucături sălbatic, păgânești, aducând în Moldova în locul jocului de sărbătoare, jocuri de la sălbatici.

La vremea de apoi, pe pământurile Moldovei va domni sărăcia, jalea, moartea, spaima, frica și omul nu va mai fi stăpân în bătătura lui. Vor pune domnii pământului biruri și legi cum n-au mai fost de la întemeierea Moldovei. Vor pune biruri și pe aerul lăsat de Dumnezeu.

Hiarele pământului și păsările și toate dobitoacele își vor schimba firea lor și vor apărea alte feluri de dobi-

toace, iscodite după mintea omului, care vor fi slabe la trup și fără de folos.

La vremea cea din urmă, oamenii se vor strânge unii lângă alții în tot felul de născociri, lepădând truda satului, munca va fi o rușine, rușinea va rămâne un obicei, iar cei dreپți vor fi considerați nebuni. Se vor înșela unii pe alții crezând că asta e legea lui Dumnezeu.

Și, în cele din urmă, ultima rânduială a pământului: se vor dezgropa oasele părinților și strămoșilor noștri, vor fi dărâmate bisericile, vor fi lepădate rânduielele creștinești și vor ieși un soi de oameni care, tot în numele lui Dumnezeu, vor face biserici fără cruce, vor nesocoti Sfânta Jertfa și, în cele din urmă, o vor amesteca în slujire cu păgânii.

Așa arată Apocalipsa Sfintei Cărți a Scripturii, că la vremea din urmă, când veți vedea urâciunea pustirii în locul cel sfânt, războaiele pe alocurea, urgiile și uciderea între oameni, lepădarea pruncilor din pântecele femeiești și oameni căutând liniștea de la un capăt al altuia al pământului, când graiurile se vor amesteca ca altă dată în Babilon, și sfârșitul va fi aproape.

Moldova cea frumoasă și bogată, plină de daruri dumnezeiești, plină de locașuri sfinte, plină de oameni harnici și credincioși, va cădea în mâinile păgânilor și a necredincioșilor, iar căderea ei va fi mai grea decât caderea Constantinopolului din vremea măritului nostru domn Ștefan cel Mare și Sfânt.

Binecuvântat a fost pământul Moldovei și nerușinată a fost oara oamenilor, care, prin faptele și apucăturile lor stricate, vor întoarce pe voievozi în morminte și vor face pe strămoși să lăcrimeze sub glie, stând cu fruntea plecată în fața Marelui Stăpân Hristos pentru rușinea lăsată de urmașii lor“.

*

Document din Moldova, dat de mitropolitul Varlaam mitropolitului Macarie cu prilejul călătoriei prin Moldova, adus de la pustnicii de la schitul lui Zosima, din ținuturile Neamțului, cu titlul: «Proorocii despre vremurile din urmă și căderea creștinească a Moldovei»

Sfântul Mitropolit Varlaam a păstorit Mitropolia Moldovei între anii 1632-1653, în timpul domnitorilor Alexandru Iliăș, Miron Barnovschi, Moise Movilă și Vasile Lupu.

În anul 1632, în timpul domniei voievodului Alexandru Iliăș, prin lucrarea lui Dumnezeu, arhimandritul Varlaam a fost chemat să păstorească Mitropolia Moldovei în locul Mitropolitului Atanasie (1629-1632), care s-a mutat la cele veșnice și a fost înmormântat la Mănăstirea Bistrița, Neamț.

Noul Mitropolit una învățătura cu rugăciunea și cuvântul înțelept cu fapta cea bună. În timpul păstoririi învățatului Mitropolit Varlaam, Mitropolia Moldovei s-a bucurat de mult ajutor din partea binecredinciosului domnitor Vasile Lupu. Sprijinit și de Sfântul Mitropolit Petru Movilă al Kievului, Mitropolitul Varlaam a înființat prima tipografie românească din Moldova, în anul 1640, pe care a instalat-o la Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi” din

lași.

Vrednicul Mitropolit Varlaam al Moldovei era prețuit atât în țară, cât și în afara ei. Astfel, pentru evlavia și înțelepciunea sa, Mitropolitul Varlaam s-a numărat, în anul 1639, între cei trei candidați propuși pentru ocuparea scaunului de Patriarh ecumenic al Constantinopolului. Ca un păstor bun și harnic, Mitropolitul a tipărit la lași mai multe cărți de slujbă și de apărare a credinței ortodoxe, și anume: *Cazania*, *Cele șapte taine*, *Răspunsul împotriva catehismului calvinesc*, *Pravila*, *Paraclisul Născătoarei de Dumnezeu* și altele.

Lucrarea sa intitulată *Cazania* sau *Carte românească de învățătură la duminicile de peste an, la praznice împărătești și la sfinții mari* (1643) a fost prima carte românească tipărită în Moldova, numărându-se până astăzi între cele mai de seamă scrieri din istoria vechii culturi românești. Ea s-a răspândit în toate provinciile românești, dar mai ales în Transilvania, unind în cuget și credință pe românii locuind de o parte și de alta a munților Carpați.

În timpul păstoririi Mitropolitului Varlaam al Moldovei a fost zidită frumoasa biserică a Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din lași, ctitoria cea mai de seamă a domnitorului Vasile Lupu. În această biserică, sfințită în anul 1639, Mitropolitul Varlaam slujea adeseori și binevestea Evanghelia lui Hristos cu râvnă și înțelepciune. În anul 1641, în această biserică, evlaviosul Mitropolit Varlaam a așezat moaștele Cuvioasei Parascheva, dăruite domnitorului Vasile Lupu de Patriarhia Ecumenică de Constantinopol, în semn de recunoștință pentru ajutorul oferit de el acesteia, în vremea Patriarhului ecumenic Partenie.

Prin evlavia sa, Mitropolitul Varlaam a sporit mult în rândurile credincioșilor cinstirea Sfintei Cuvioase Parascheva. Pentru a întări credința ortodoxă și a-i lumina pe tineri, Mitropolitul Varlaam l-a îndemnat pe domnitorul Vasile Lupu să întemeieze la lași, în anul 1640, prima școală de grad înalt din Moldova, după modelul Academiei duhovnicești de la Kiev, înființată acolo de Sfântul Ierarh Petru Movilă. Noul așezământ de cultură din Moldova, în care se preda în limbile greacă, slavonă și română, se afla în incinta Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din lași, având la început și profesori trimiși de Mitropolitul Petru Movilă al Kievului, ca semn că nu și-a uitat patria sa, Moldova.

După ce domnitorul Vasile Lupu a pierdut scaunul domnesc în anul 1653, Mitropolitul Varlaam, dornic de liniște și de rugăciune, s-a retras la mănăstirea sa de metanie, Secu, după cum mărturisește cronicarul Miron Costin. Vrednicul Mitropolit a mai trăit patru ani în smerenie, în rugăciune și în viețuire sfântă, strămutându-se la veșnicele locașuri către sfârșitul anului 1657. Toate cele agonisite în timpul vieții sale le-a dăruit Mănăstirii Secu. Marele Mitropolit Varlaam al Moldovei a fost înmormântat în zidul de miazăzi al bisericii Mănăstirii Secu.

Pomenirea Sfântului se face de Biserica Ortodoxă pe data de 30 august.

Colaj realizat de
Andrei-Nicolae Mihai

RISCURILE MAMOGRAFIEI

Samuel S. Epstein, doctor în medicină, președinte al Coaliției pentru Prevenirea Cancerului avertiza într-un comunicat de presă din 24 noiembrie 2009 că șirul recent de articole despre mamografie ce relatează asupra vătămarilor făcute de *over-screening*, articole realizate în paginile „New York Times” de către editorialistul Gina Kolata, precum și în paginile altor ziare, nu au făcut nicio trimitere la rolul critic avut în această privință de către Societatea Americană pentru Cancer.

Cinci radiologi s-au perindat în funcția de președinte al Societății Americane pentru Cancer (ACS). Prin fiecare acțiune susținută, ACS promovează interesele celor mai mari producători de aparate și filme pentru mamografie, inclusiv Siemens, DuPont, General Electric, Eastman Kodak și Piker.

Această atitudine părtinitoare exagerează beneficiile mamografiei, după cum subliniază doctorii Epstein și Rosalie Bertell, Ph.D., de la Clubul Fizicienilor Internaționali pentru Medicina Umanitară, potrivit cărora mamografia poate fi o cauză evitabilă a cancerului de sân. Aceștia avertizează că „industria mamografiei realizează cercetări pentru ACS și donatorii ei, participă la consiliile consultative ale acesteia și donează sume considerabile. De asemenea, DuPont este un susținător important al «Programului de sensibilizare pentru sănătatea sânelui» al ACS, sponsorizând emisiunile televizate și alte producții mass-media ce fac reclamă deșănțată documentației ACS pentru spitale, clinici, organizații medicale și doctori; realizează filme educaționale și face lobby agresiv în Congres pentru susținerea unei legislații care să promoveze disponibilitatea pe întreg teritoriul țării a serviciilor de mamografie”.

Efectiv, în toate acțiunile sale, ACS a fost și rămâne puternic legată de industria de mamografie. În același timp, însă, așa cum afirmă medicii Epstein și Bertell, ACS ignoră sau atacă *practica de autoexaminare a sânelui* (BSE) potrivit instrucției oferite în acest sens de asistente și clinicieni experți, ce reprezintă o alternativă sigură și eficientă la mamografie.

Reclamele ACS continuă să ademenească femeile de toate vârstele în centrele de mamografie, făcându-le să creadă că mamografia reprezintă cea mai bună speranță pe care o au împotriva cancerului mamar. Unul dintre cele mai importante ziare din Massachusetts a înfățișat fotografia a două femei, cu vârsta cuprinsă între 20 și 30 de ani, într-o reclamă a ACS care promitea, în cadrul unui tratament, un succes în „aproape 100% din cazuri” la detectarea timpurie a cancerului mamar.

Întrebat de jurnalista Kate Demsey, directorul de relații cu publicul al ACS a recunoscut, într-un articol publicat de către revista comunității din Massachusetts a femeilor cu cancer mamar, că reclama nu are la bază un studiu. „Când faci o reclamă, faci orice ca să le aduci pe femei în pragul ușii. Exagerezi ceva... Astăzi, mamografia este o afacere profitabilă și deosebit de competitivă”.

Deloc surprinzător, prestigioasa publicație „Chronicle of Philanthropy” („Cronica Lumii Filantropice”), principalul supraveghetor din lumea actelor caritabile, a avertizat că ACS „este mai interesată de acumularea de bogății decât de salvarea vieților omenești”.

Doctorul Epstein afirmă că dovada complicității ACS a fost pusă la dispoziția jurnalistei Gina Kolata la cererea ei, pe data de 20 octombrie 2009. Cu toate acestea, în cadrul șirului ulterior de articole ale jurnalistei, aceasta nu a făcut nicio mențiune a rolului jucat de ACS în a ascunde femeilor din întreaga țară pericolele mamografiei.

Medicii Epstein și Bertell avertizează că mamografia de rutină eliberează

o doză mare și nerecunoscută de radiație. Dacă o femeie urmează indicațiile curente pentru *screening* de premenopauză într-o perioadă de 10 ani, ea va absorbi o doză totală de aproximativ 5 unități de radiație. **Acestea sunt echivalente cu nivelul de expunere la radiații al unei femei japoneze aflată la aproximativ doi kilometri de epicentrul bombelor atomice aruncate la Hiroshima și Nagasaki.**

Cei doi specialiști mai avertizează și că „mamografia reprezintă un model izbitor de «capturare» a femeilor încrezătoare de către puternicele industrii farmaceutice la nivel tehnologic și global, scăpate de sub control, cu complicitatea întregului spectru de instituții care luptă împotriva cancerului, în special a ACS, și cu a principalelor instituții media, bine remunerate”.

Medicii Epstein și Bertell subliniază faptul că „promovarea industriei de *screening* mamografic – o afacere de mai multe miliarde de dolari – a devenit de asemenea un stindard diversionist, sub care se adună legiuitorii și corporațiile ce comercializează produse pentru femei, declarând sus și tare cât de mult le pasă de soarta femeilor, în vreme ce evită cu grijă orice menționare a riscurilor evitabile de cancer mamar”.

Potrivit sfatului celor doi experți, *screening*-ul mamografic ar trebui eliminat din programul de examinare anuală în favoarea fie a unei examinări clinice a sânelui (CBE) realizate de către o asistentă pregătită, fie a unei autoexaminări lunare a sânelui (BSE), urmând de asemenea sfaturile unei asistente instruite în acest sens. Aceasta, de altfel, este o

Victimă Hiroshima, sursa: Newsckick

alternativă mai ieftină, mai sigură și mai eficientă decât diagnosticul realizat prin mamografie.

Experții mai afirmă că „un diagnostic realizat în acest fel este cu atât mai periculos și depășit ca termen, cu cât mărturiile care susțin că mamografia nu duce la scăderea mortalității cancerului de sân sunt tot mai puțin acceptate”.

Medicii Epstein și Bertell întrevăd o alternativă în rețele naționale de clinici dotate cu asistente instruite în practicile BSE și CBE, spunând că „aceste clinici *low-cost* ar da și femeilor o putere mai mare, furnizându-le dovezi științifice în privința riscurilor de cancer mamar și a prevenirii lor”. Ei susțin că această informare are o importanță specială, ținând cont de frecvența cancerului mamar, care a crescut din 1975 cu 18%, în ciuda costurilor de zeci de miliarde de dolari investiți în programul *Medicare* și programele de asigurare ale S.U.A. Astfel de fonduri ar trebui deviate în scopul construirii de clinici BSE la nivelul întregii țări și al furnizării de informații publice asupra spectrului bogat de cauze ale cancerului de sân, ce pot fi evitate.

Această informație a fost expusă în detaliu într-un articol științific asupra „Pericolelor și lipsei de fiabilitate a mamografiei: examinarea sânelor ca alternativă practică, sigură și eficientă”, material publicat în prestigioasa „Revistă Internațională a Serviciilor de Sănătate”, în 2001. Articolul poartă semnătura mai multor specialiști: doctorul Epstein, doctorul Bertell, un important expert internațional în pericolele radiației, și răposata Barbara Seaman, conducătoarea și întemeietoarea „Mișcării femeilor cu cancer mamar”.

Samuel S. Epstein, doctor în medicină, este profesor emerit de medicina mediului și a muncii la Universitatea din Illinois și la Școala de Sănătate Publică din Chicago, președinte al Coaliției pentru Prevenirea Cancerului și fost președinte al Fundației „Rachel Carson”. Distincțiile obținute includ Premiul Dreptului la Existență din 1989 și Marea Medalie de Aur „Albert Schweitzer” pentru contribuții internaționale la prevenirea cancerului. Doctorul Epstein

Sursa foto: sanador.ro

este autorul a 20 de articole științifice și a 15 cărți despre prevenirea cancerului, inclusiv al lucrării deschizătoare de drumuri „The Politics of Cancer” („Politicele cancerului”) din 1979, precum și al unei lucrări mai recente, „The Toxic Beauty” („Frumusețea toxică”) (2009), despre substanțele cancerigene din produsele cosmetice și de îngrijire personală.

Rosalie Bertell, Ph.D., este expert în epidemiologia radiației. Ea este președinte în retragere al Institutului Internațional de Îngrijire a Sănătății Publice, membru în consiliul de administrație al Clubului Fizicienilor Internaționali pentru Medicina Umanitară, membru în Comitetul European al Coaliției Prevenirii Cancerului și Riscurilor Radiațiilor. Doctorul Bertell a primit mai multe premii, inclusiv cel acordat de Programul de Mediu a Națiunilor Unite, Premiul celor 500 din Întreaga Lume și Premiul Dreptului la Existență (alternativa Premiului Nobel). A scris cinci cărți și a publicat mai mult de 100 de lucrări și articole de specialitate.

Prof. Maria Perestroiu

Motto: *“După cum nu este de nici un folos medicina, dacă nu alungă boala din corp, tot așa nu e de nici un folos filozofia, dacă nu alungă răul din suflet.”* (Pitagora)

ROLUL KINETOTERAPIEI ÎN RECUPERAREA BOLNAVILOR CU AFECȚIUNI VASCULARE PERIFERICE (ARTERIOPATIE OBLITERANTĂ, TROMBANGIITĂ OBLITERANTĂ)

- urmare din numărul 12 -

Tratamentul balneo-fizical:

Oxygenoterapie hiperbară cu scop de a compensa reducerea fluxului sanguin printr-o creștere a volumului de oxigen transportat;

Curele termale, cu mofete, băi termogazoase, ape sulfuroase (Vatra Dornei, Covasna, Tușnad, Buziaș, Borsec etc.).

Se aplică pacienților la care boala s-a complicat. În cazul în care complicația este predominantă de gangrenă (necroză), soluția este amputația (din momentul apariției gangrenei, riscul unor complicații infecțioase, chiar cu evoluție fatală, devine foarte mare dacă amputația nu este realizată la timp).

Indiferent de procedura aplicată, tratamentul chirurgical al trombangitei obliterante va fi precedat de un tratament medical intens prin :

- antibiotice;
- vasodilatatoare;
- regim dietetic;
- gimnastică medicală;
- piretoterapie;
- pompaj arterial etc.

Dacă după mai multe săptămâni de medicație nu se obțin rezultate satisfăcătoare, se pune problema intervenției chirurgicale. Cel puțin 50 % din cazurile de trombangită obliterantă răspund favorabil la vasodilatatoare, tratamentul chirurgical nemaifiind necesar.

Metode și tehnici de kinetoterapie utilizate în tratarea trombangitei obliterante

Kinetologia medicală face parte din medicina fizică și reprezintă specialitatea terapeutică în care se folosesc metode de recuperare: mișcarea, căldura, curentul electric, climatul, masajul și apa.

Se împarte în:

- *kinetologia profilactică*, ce urmărește păstrarea și întărirea stării de sănătate, deci prevenirii stării de boală (numită și profilaxie primară);
- *kinetologia de recuperare*, ce reprezintă terapia prin mișcări specifice, urmărind recuperarea funcțională a pacienților.

Trebuie menționat faptul că la kinetoterapeut se prezintă la tratament pacienții cu trombangită obliterantă veniți de la către medicul specialist, pe baza unui bilet de trimitere în care vor fi stipulate:

- diagnosticul clinic complet ce va face obiectivul recuperării kinetice în cazul unui pacient diagnosticat cu trombangită;
- bolile asociate cu trombangita obliterantă ce pot interfera cu programul kinetoterapeutic, precum și orice alte informații pe care medicul le consideră relevante și necesare kinetoterapeutului în organizarea programului de recuperare al fiecărui caz în parte de trombangită obliterantă.

Obiective generale kinetoterapeutice în cazul bolii Burger:

Relaxarea (intrinsecă - prin metoda Jacobson și extrinsecă):

- repaus la pat (se aplică la indicația medicului, în funcție de stadiul bolii - repausul îndelungat, fără nici un efort fizic este nociv);
- abandonarea fumatului, definitiv și irevocabil, și evitarea oricărui contact cu fumul de țigară;

- evitarea statului mult timp în picioare sau pe scaun;
- interzicerea aplicării de sticle cu apă caldă sau perna electrică pe piciorul bolnav.

Obiective specifice kinetoterapeutice în recuperarea bolii Burger:

- reducerea stazei venoase și a consecințelor sale;
- ameliorarea circulației de întoarcere și a schimburilor gazoase la nivel pulmonar;
- prevenirea și tratamentul insuficienței venoase cronice și a sindromului posttrombotic;
- stimularea circulației de întoarcere prin punerea în funcție a pompelor musculare;
- dezvoltarea circulației colaterale în teritoriile cu circulație deficitară;
- mărirea dozată a hipoxiei în musculatura ischemiată;
- creșterea fluxului sanguin în musculatura scheletică;
- creșterea presiunii de perfuzie în timpul exercițiilor fizice;
- prelungirea duratei efortului până la producerea claudicației;
- îmbunătățirea economiei actului motor;
- corectarea tulburărilor de mers.

Mijloace kinetoterapeutice folosite:

- mobilizarea pasivă a membrilor inferioare și ridicarea acestora deasupra planului;
- gimnastica respiratorie;
- gimnastica de postură vasculară, Burger;
- tehnici de contracții musculare (de intensitate și durată variabilă);
- exerciții musculare globale (inclusiv pe mingea Bobath);
- exerciții cu rezistență dozată (gantere, haltere, extensor, thera band, mingi medicinale) ale membrilor superioare și ale trunchiului;
- masajul membrilor inferioare evitând traiectele venoase, în sens centripet;
- mersul, bicicleta ergometrică, jocul cu mingea etc;
- stimulări galvanice;
- compresiuni pneumatice externe intermitente, în ritm de 5s/contracție, cu aparatul angiomat (după Dobreci L, 2009; Ochiana G., 2010).

Daniela T. Teodoru

Specialist în kinetoterapie și motricitate specială

- Va urma -

DECALOGUL LUI SAVATIE BASTOVOI

1. Să nu uiți că trebuie să mori

Când aveam doi ani, am căzut din sania înhămată la cal, iar tata s-a dus fără să mă observe. Tata era pădurar pe atunci și întâmplarea a avut loc chiar la poarta cantonului din Oricova. Când calul a pornit, eu am căzut pe spate, în zăpadă, amestecându-mă cu cerul alb de iarnă. Atunci am avut pentru prima oară descoperirea singurătății și a morții. Nu am plâns și nici nu am strigat. Țin minte că eram îmbrăcat într-o salopetă albastră cu glugă. M-am întors tăcut în casă, la mama, mergând atât de încet, încât să-i dau răgaz tatei să mă ajungă din urmă.

2. Să nu uiți că trebuie să iubești

Cel mai cumplit lucru care i se poate întâmpla unui om este să nu fie iubit. Dar cred că și mai cumplit este să nu iubești. Întotdeauna mi-a fost ușor să iubesc oamenii, să mă bucur că-i văd. De aceea, nu am avut nicio piedică în a înțelege Evanghelia. Când făceam vreo bazaconie, mamica îmi spunea: „Du-te de la mine, nu te mai iubesc”. Asta era pentru mine pedeapsa supremă, pe care eu o trăiam ca pe o izgonire din Rai. Sfântul Isaac Sirul spunea că focul iadului nu este altceva decât dragostea pierdută pe care ești condamnat să o contempli veșnic.

3. Să nu prețuiești în bani ceea ce Dumnezeu ți-a dat în dar

Am înțeles asta în adolescență. Eu fiind elev la Liceul de Artă („Octav Băncilă”) din Iași, mama m-a dus la Petersburg să vadă Ermitajul. Acolo, am stat la o familie de abhazi, o femeie divorțată cu doi copii, dar foarte descurcăreță. O chema Izolda și ea mi-a cumpărat prima mea chitară. Dumnezeu să-i dea sănătate! Avea grătar și făcea mulți bani. Eu niciodată nu am văzut atât de mulți bani. Vindea frigărui noaptea, până spre dimineață, că erau nopțile albe. Uneori ieșeam și eu cu ei, că era interesant. Ei făceau și vindeau frigărui, iar eu desenam într-o mapă pe care o sprijineam pe genunchi. Când oamenii mâncau, eu aveam timp să le „fur”

portretele. Un bărbat chel și vesel s-a apropiat de mine și a început să exclame: „Păi ăsta sunt eu! Sunt chiar eu! Cât să-ți dau ca să mi-l vinzi?”. Eu zic, vi-l dau așa, eu nu vând. Și i-am dat acel portret. Bărbatul totuși mi-a dat un dolar, era în 1991. Apoi s-a dus. Eu am rămas cu acel ban. L-am pus într-un caiet și nu l-am folosit niciodată.

4. Să nu crezi răul

De câte ori am crezut un rău despre cineva, am avut doar de pierdut. M-am simțit murdar, părtaș la o lucrare de urățire a omului. Am vorbit și eu de rău, iar timpul mi-a demonstrat de fiecare dată că nu am avut dreptate. Prefer să greșesc prin a-mi păstra o părere bună despre un om rău decât să ajung să cred o vorbă proastă despre un om bun. Orice rău este o minciună. Răul, așa cum spunea fericitul Augustin, nu există. Răul este o mare absență, absența binelui și a iubirii. De aceea, a crede răul este totuna cu a te cufunda în absență, în minciună.

5. Să nu te crezi pierdut

Eu sunt o fire înclinată spre deznădejde, cunoscând toate relele care ies din această cădere sufletească. Dar într-o zi mi-a venit gândul salvator. Mi-am zis că Dumnezeu cunoștea căderile mele, și cele trecute, și cele viitoare și totuși m-a creat, iar Dumnezeu nu aduce pe nimeni pe lume spre pierzare. Dacă ne-am născut înseamnă că Dumnezeu și-a pus toată încrederea în noi. E o mare încurajare să te gândești că Dumnezeu are încredere în tine. La disperare omul e capabil de orice rău, el se pornește cu război împotriva propriei ființe, având parcă o plăcere demonică din a-și călca propriile principii, practic sinucigându-se spiritual. Cred că orice duhovnic adevărat își începe sfătuirea de după spovedanie prin cuvintele: „Să nu deznădăjduiești”.

6. Să nu te crezi sfânt

Sfântul Siluan Athonitul zicea: „Două gânduri să nu le primești și să nu le crezi, primul că nu te vei mântui și al doilea că ești sfânt”. Să nu te crezi mai bun ca alții. Lucrarea

pe care o faci, prin darul lui Dumnezeu, poate fi mai bună decât a vecinului, dar asta nu înseamnă că tu ești mai bun ca el, doar lucrarea e mai bună. Darurile date de Dumnezeu nu se iau înapoi, dar oricine se mândrește cu lucrările sale ajunge să se întunece și să folosească darul prostește, după care ajunge să-și piardă demnitatea.

7. Să nu te pui chezaș

De câte ori m-am pus chezaș pentru cineva, am încurcat oamenii și am făcut rău. De când mă țin minte, mă băgam să salvez pe toată lumea. Narcomani, bețivi, femei bătute de bărbat și așa mai departe. N-am salvat pe nimeni, numai necazuri, bani furăți, lucruri dispărute, probleme cu vecinii. Am ajuns la concluzia că dacă vrei să ajuți pe cineva, ajută cât te țin curelele, dar fără să implici și alți oameni. Asta înseamnă să te pui chezaș pentru cineva, să garantezi că el se va îndrepta, că te reprezintă. Mare greșeală. Odată am citit din Pildele lui Solomon sfatul acesta: „Să nu te pui chezaș”. Noi, când citim Scriptura, înțelegem și reținem doar atât cât am experimentat, celelalte cuvinte nici nu le vedem.

8. Să nu te răzbuni de două ori

Răzbunarea este un păcat, dar este omenească. Scriptura spune să nu pedepsești de două ori pentru aceeași greșeală, principiu care a ajuns și în dreptul roman. Pot înțelege un gest de răzbunare, deși e mai bine să nu te răzbuni, dar mă înstrăinez de omul care se răzbună de două ori, adică la

nesfârșit, pentru o singură greșeală. Când m-am răzbunat o dată, a mai mers cum a mai mers, m-a iertat Dumnezeu, dar când m-am răzbunat a doua oară, s-a întors totul în capul meu și am ajuns să înțeleg că m-am războit cu mine însumi.

9. Să nu învingi cu orice preț

Oamenii care caută să fie învingători cu orice preț, în cele din urmă, pierd totul. Prefer să fiu considerat învins uneori pentru a-mi păstra șansa să înving la urmă. Odată un episcop român mi l-a lăudat pe Adrian Năstase (se întâmpla prin 2004): „Vă dați seama, omul acesta (Adrian Năstase) a avut doar note de zece, niciun nouă! E extraordinar, nu-i așa?”. Eu i-am răspuns: „Eu nu am încredere în oamenii care au avut numai note de zece”. „De ce?”, m-a întrebat episcopul surprins. „Pentru că ei nu știu să piardă, iar omul care nu știe să piardă te vinde pentru o victorie vremelnică”.

10. Să nu râzi de rușinea nimănui

Când eram mic, am auzit băieții mai mari râzând de cineva care a fost prins într-un păcat rușinos. Apoi, de fiecare dată când mă întâlneam cu acel om sau auzeam vorbindu-se de el, îmi venea în minte, fără să vreau, păcatul pe care îl făcuse. Dar nicodată nu am spus cu buzele mele acel păcat și m-am purtat așa cu acel om ca și cum nu aș ști nimic. Nici acum, când el a murit, nu pot spune ce am auzit, pentru că nu vreau să-i răscolesc rușinea.

CALEA SPRE ETERNITATE

...nănașului spiritual C.D. ZELETIN

Greu accepți să scrii despre personalitatea unui spirit copleșitor prin multiplele valențe creatoare, de teama că nicodată nu vei reuși să-i redai complexitatea. Cu ușu-

rință poți scrie despre omul trecător, realizat ideal, ajuns pe culmile profesiei, fără teama că-i poți omite ceva din realizări, doar cu jena de a spune și a unge tartina cu prea multă obediență, senzație de moment ce nu ar aduce nici o favoare nimănui, doar umilință mie și nevinovăție la celălalt. **Ego-ul** a ales alternativa dificilă, punându-mă la încercare, altfel ar fi fost exasperat și probabil ar fi explodat în sute și mii de grăunțioare împrăștiate de-a nu fi adunate-n veacuri...

...în urmă cu ani am intrat în sala de spectacole a Teatrului „Victor Ion Popa”, fastuoasă, numai catifea grenă și lumini odihnitoare ochilor, suficient de cald pentru a mă simți confortabil lângă stăpîna doamnă. Așteptam cu nerăbdare, inima mărșăluia zgomotos în piept și emoțiile inundau sufletul pentru a-l auzi cât mai repede pe Dada,

autorul volumului **Nu-i mai ajunge sufletului...**

Valul de admirație a nimicit, a secat izvorul de invidie inocentă și indecentă, o oră m-a purtat pe creasta-i spumoasă, întruna făcîndu-mă să-mi simt spiritul inundat de extaz. La fel ca și-altădată nu am reușit să-l protejiez! Mi-a părut rău că s-a terminat, greu mi-am revenit din starea de exaltare, altfel...

Siguranța în pronunția fiecărei fraze formată instantaneu, mă făcea să cred că, doar repetîndu-le ajunsese la perfecțiune, vibrația graiului exultantă, caldă și catifelată, ca unduirea strunei sub arcușul viorii asociată cu fervoarea de-a reda metaforic orișice mișcare sau înfățișare din natura ambiantă, mi-au transpus trăirea întregului organism într-un mediu fascinant, mereu răscolit de senzații la superlativ. Am rămas surprins cînd, confesîndu-se, urechile au auzit că, din calitățile omului nu-l impresionează inteligența, talentul genial, vigurozitatea sau etc., etc., ci doar blîndețea acestuia, trăsătură de caracter în care domnia sa excelează! Aș fi dorit să opresc timpul, să-l audiez o seară întregă pe coleg, pe scriitorul cu contribuții remarcabile în critica literară, în proza aforistică,

În muzicologie și memorialistică, a cărui erudiție și rigoare științifică sunt dirijate și spre artă și literatură. O pleiadă de personalități din lumea scrisului i-au comentat anvergura ideatică, personal invidiindu-i că l-au cunoscut înaintea mea, rămânându-mi doar plăcerea de-a reda o infimă parte din vorbele ce m-au încântat. Astfel:

“-Poet delicat și labirintic,(...) este un alergător de cursă lungă,(...) el s-a născut cu cartea în mână,(...) este un artist, pradă unei singure pasiuni: creația. Tudor Vianu l-a numit poeta doctus, iar Perpessicius îl considera cap de serie între sensibili. Remarcabil italianist, are prea puțini rivali între cunoscătorii Renașterii italiene, iar versiunea lui pentru Sonetele lui Michelangelo este sau ar trebui obligatoriu să fie citată în cercurile cunoscătorilor.” George Bălăiță, *Medicină și poezie*, Ateneu, noiembrie 1995;

“-Lirica lui(...) este una antiheraclitiană, obsedată de a obține închiderea/ deschiderea mișcării gândirii, în monade de sine stătătoare, dar sunt încărcate de o dramatică tensiune existențială și ideatică”(M.N.Rusu, *Ipostaze neoclasice*, Săptămîna, 23 decembrie 1988);

“-Capodopera lui Charles Baudelaire, *Florile Răului*, în versiunea poetului **C.D.Zeletin**, se parcurge de la un capăt la altul, cu o mare încântare estetică. Ea constituie(...) o remarcabilă biruință a expresivității românești, atunci când e chemată să încorporeze culturii noastre o seamă de realizări de prim rang ale poeziei universale.”(Ștefan Aug. Doi-naș, *România literară*, 19 decembrie 1991);

“-Adagiile poetului vor, parcă, să confrunte cu adevărul cel puțin câteva din experiențele spirituale trăite de un intelectual umanist al veacului nostru. Conștiința de sine se autodefineste la el din unghiuri complementare: în funcție de percepția rațională a palpabilului, dar și de căutarea intuitivă a inefabilului, de moral și de estetic, de actul viu și de expresia lui evanescentă. Încît momentul de trăire efemeră se visează, stenic, un produs pentru eternitate.” (Vlad Sorianu, *Cugetarea ca trăire*, Ateneu, martie 2000);

“-**C.D.Zeletin** este nu numai o personalitate de prim rang, dar și o legendă în spațiul românesc. Un cărturar-artist, tulburător de profund, care trăiește frenezia cunoașterii temeinice, suferind cu melancolică luciditate de boala perfecțiunii. Poate și de aceea în preajma sa totul capătă relevanță maximă. Ca să nu-i mai amintesc ta-

lentul (literar, științific, muzical), erudiția fără ostentație, înțelepciunea, farmecul sau bunătatea ecumenică-înmănunchere aproape neverosimilă de însușiri, care va intimida întotdeauna. Parcă ar vorbi o altă limbă, ar vedea și ar simți altfel - acea senzație de imponderabilitate, pe care noi, muritorii, o încercăm doar în vis.

Adagii - rămîne o provocare pentru cititor. Mai întîi, din cauza exuberanței(inepuizabile!), a imaginației verbale(pe care numai luciditatea, spiritul de ordine o strunesc) și a muzicalității textului, desăvîrșirea lui aproape estompîndu-i înțelesurile, asemenea unei lumini prea intense ce va dizolva contururile. Apoi, chiar densitatea și polisemia discursului, gîndit și cizelat cu talent de bijutier..., este seducția celui care surprinde continuu..., efortul

de a intui raționamentul artistului va avea însă efect eliberator, inducînd acea stare poetică prin care, ca un dar divin, spiritul se perfecționează, se potențează. Iată adevărata artă, cea care întotdeauna ne mîntuie.” (Alice Țuculescu, *Aforismul-paradox, metaforă, poezie, Viața medicală*, 4 februarie 2000);

“-Discursul d-sale posedă o blîndețe sapiențială ce ne duce cu gîndul și la acel clasic tardiv care a fost Anatole France(...) O pagină demnă de un foarte înzestrat memorialist! (Despre O vizită la Tudor Arghezi)” Gheorghe Grigurcu, *Un aristocrat al scrisului, Viața medicală* 27 XI 2001.

Exuberanță, imaginație, muzicalitate, densitate și polisemie în discurs, cizelarea frazei cu talent de bijutier, inteligență, blîndețe pînă la seducție, erudiție, minuțiozitate,

farmecul spiritului, exacerbata voință de cercetare, vastă enciclo-pedie portabilă, vibrația graiului caldă și catifelată ca unduirea strunei sub arcușul viorii asociată cu fervoarea de-a reda metaforic mișcări sau înfățișări din natura ambiantă, sunt câteva calități remarcabile ce induc starea prin care Eul parcă mi se mîntuia și m-au convins că este și rămîne portdrapelul **inegalabilei efervescente a trecutului**, că vor trece decenii din mileniul trei pînă altul îl va egala pe **nănașul meu** urcat pe treptele timpului din vechea așezare moldavă a Burdusacilor natali din fostul județ Tecuci, pentru a deveni membru al *Academiei Bîrlădene*, astăzi fiind singurul rămas în viață care se poate mîndri că a stat alături de renumitul George Tutoveanu, unul dintre cei trei întemeitori ai societății literare locale.

Iorgu Gălățeanu

ȘARJA DE LA PRUNARU (15 noiembrie 1916)

Acum 97 de ani, pe o dimineață mohorâtă de sfârșit de toamnă, un regiment român de cavalerie înfruntă călare, numai cu sabia și lancea, un dușman mult superior, deschizând astfel calea unei Divizii române de infanterie, amenințată cu încercuirea. Acest act de neasemuit patriotism s-a petrecut la Prunaru, nu departe de apa Neajlovului, acolo unde, acum peste trei secole în urmă, s-au jertfit pentru același ideal la Călugăreni, luptătorii lui Mihai Viteazul.

Col. Naumescu tânăru

Era toamna anului 1916. Planul de campanie dușman prevedea un atac puternic, vizând escaladarea Carpaților Meridionali, combinat cu o operațiune de trecere a Dunării, în scopul de a prinde în clește grosul forțelor române și de a le sili să capituleze. Efortul principal revenea forțelor germano-austro-ungare, iar forțarea barierei fluviale a fost încredințată generalului Mackensen.

Pentru a evita un dezastru, Marele Cartier General ordonă Grupului Apărării Dunării să adopte o manevră de întârziere, rezistând, pe linii succesive, în fața lui Mackensen, care izbutise să treacă peste Dunăre la 10 noiembrie 1916. În cadrul acestei acțiuni, Divizia a 18-a infanterie, întărită cu Regimentul 2 roșiori, primesc misiunea de a manevra în retragere pe axul Alexandria – București. Manevra se desfășoară conform planului, până în ziua de 14 noiembrie, când inamicul reuși să ocupe, prin surprindere, cu unități rapide de vânători bavarezi și elemente de cavalerie, satul Prunaru, interceptând astfel direcția de retragere a Diviziei 18 infanterie română spre București.

Toate încercările de a elibera satul, unde dușmanul se instalase în apărare, s-au soldat cu pierderi grele. În fața acestei situații critice, generalul Alexandru Referendaru cheamă pe colonelul Naumescu, comandantul Regimentului 2 roșiori, la postul de comandă și după ce îi explică în câteva fraze situația dramatică a Diviziei aproape încercuită, generalul, vădit emoționat, cu mâna dreaptă sprijinită pe umărul colonelului, îi spune răspicat: „Din această împrejurare cumplită numai un atac călare, dat prin surprindere și condus cu hotărâre ne mai poate salva”. Colonelul răspunde: „Am înțeles. Regimentul 2 roșiori își va face datoria”. Apoi încălecă și porni la galop spre regiment, aflat într-o vâlcea de pe liziera de est a pădurii Scurtu. Aici ordonă încălecarea și, chemându-

și ofițerii și subofițerii, îi puse în câteva minute la curent cu misiunea primită, încheind cu următoarea frază: „Dragii mei, arătați băieților noștri că a sosit vremea să ne îndeplinim datoria de onoare. Atacăm satul călări, altfel nu putem salva Divizia din încercuire”. Regimentul își desfășură escadroanele ca un evantai, pe o singură linie, în cea mai desăvârșită ordine și precizie.

Este ora 9:15. Colonelul Naumescu își ia locul în fața escadronului de direcție, având în dreapta ca aghiotant, pe sublocotenentul Gheorghe Pașa, iar în stânga pe trompetul major Manolache. Se înalță în scări și

Col. Naumescu bătrân

rostește cu glas de tunet: „Regiment, pentru atac, sabia afară, după mine, la trap!”. Și zidul viu de oameni și cai pornește ca un val în urmele lui.

Ajuns la 500-600 metri în fața satului, colonelul ordonă trompetului să sune șarja, și, rotindu-și sabia deasupra capului, pornește în galop întins spre obiectiv. Reluat de toți trompeții escadroanelor, sunetul șarjei străbate ca un fior întinsul câmpului de luptă.

Roșiorii iau lancea în cumpănire, se apleacă pe oblânc, făcându-se una

cu caii, pornesc în iureș nebun spre inamic. Uralele nesfârșite, zăngănitul armelor și scărilor, ropotul galopului se contopesc într-o simfonie fantastică. Curând, inamicul bine camuflat, instalat în liziera dantelată a satului, ripostează prin lătratul macabru al mitralierelor. Roșiorii încep să cadă. Printre cei dintâi se prăbușește, grav rănit, colonelul Naumescu. Trompetul major Manolache descalecă din galop și vrea să-l ajute; dar colonelul, mulțumindu-i, îi spune: „Nu te îngriji de mine, dragul meu, sună șarja ca să-i îmbărbăteze pe băieți în clipele astea hotărâtoare”. Bravul Manolache reia semnalul acela răscolitor până ce cade și el lovit de o rafală. Locotenentul Alexandru Budac galopează înaintea escadronului 3. Cam la o sută de metri de lizieră, o mitralieră îl seceră la înălțimea pieptului. Budac se apleacă pe oblânc, se apucă cu mâinile de coama calului – de asemenea rănit mortal – și, proiectat de acesta, se prăbușește peste mitraliera dușmană ai cărei servanți fug înspăimântați.

Și șarja morții înaintează mereu, în aceeași cadență, ca un torent puternic căruia nimic nu-i poate sta în cale.

La intrarea unui drum ce străbate satul în lung, dușmanul a culcat câțiva pomi și din spatelile lor împoașcă pe ai noștri cu gloanțe de mitraliere. Rând pe rând cad aici, răniți sau morți, căpitanul Vasilescu, maiorul Gheorghiu, locotenentii Munteanu, Dumitrescu, Eremia și Postolnicescu, sublocotenentii Pașa, Vintilă Alexandrescu și Vasile Georgescu, sergenții Stroie și Medeleanu, brigadierii Popescu Tudorică, Anghel Nicolaie și Marin Florea, împreună cu zeci și zeci de alți roșiorii.

În plină desfășurare a luptei, sublocotenentul Ionel Hristea, din escadronul locotenentului Dănescu, se întoarce tocmai acum cu plutonul din recunoaștere. Brav și cu mult spirit de inițiativă, tânărul ofițer se hotărăște să înlătore, fără zăbavă și cu orice sacrificiu, baricada aceea blestemată, care răspândește moartea și interzice pătrunderea în sat. Lângă el, scară la scară, călărește viteazul plutonier Alexandru Chițan, de al cărui curaj și

devotament ofițerul se convinsese în ceasuri grele la Moghioroș, în Ardeal, și-n luptele crâncene din Dobrogea. Având și cai ageri, cei doi se avântă ca fulgerul peste acel obstacol improvizat și culcă la pământ, cu focuri de pistol, câțiva dintre servanții mitralierelor. Surprinși de această intervenție neprevăzută, dușmanii abandonează piesele și o rup la fugă spre interiorul satului, urmăriți cu sulița-n coastă de întreg plutonul lui Ionel Hristea. Iar pe „poarta” astfel deschisă, pătrund repede în „fortăreața” vânătorilor bavarezi toți roșiorii ce se mai află „în șea”, cum și cei ce-și pierduseră caii, scăpând teferi, sau ușor răniți, din acel prăpăd.

Statuia Cavaleristului în atac din Iași. Sursa: familypedia.wikia.com

Nu e greu de închipuit ce s-a petrecut după aceea la Prunaru între dușmanii - care, bine adăpostiți, folosiră până atunci din plin mitralierele - și roșiorii noștri care atacaseră călări, cu arme albe, în câmp deschis și cu pieptul descoperit!... Abia atunci a început – pe ulițele satului și prin curțile gospodarilor – adevărata „trântă”, în care oltenii îndârjiți aveau să răzbune crunt pierderea colonelului lor drag, a ofițerilor și a peste 200 de tineri ostași, căzuți vitejește.

Ce forță morală, supraomenească, a însuflețit pe roșiorii Regimentului

2, făcându-i să se năpustească pe urmele colonelului lor, și să asalteze călare un sat bine garnisit cu mitraliere și apărât de dușmani războiți și superior numericeste! Isprava călăreților olteni – unică nu numai în anele cavaleriei românești – nu poate avea decât o singură explicație. Flăcării aceia inimoși erau animați de o supremă dragoste față de patrie.

Șarja de la Prunaru a fost vijelioasă, dar scurtă, ca toate acțiunile cavaleriei: începută la 9:15 dimineața, în răstimp de o oră, roșiorii alungaseră dușmanul din sat, deschizând astfel infanteriei române drumul de retragere.

Colonelul Gheorghe Naumescu a fost grav rănit în luptă, luat prizonier de inamic și internat la spitalul militar din Sofia, și după câteva luni de suferință își dă suflul. De pe patul spitalului scrie o scrisoare soției sale și copiilor (avea doi băieți și două fete) cu următorul conținut:

„Mor fericit dragă soție și iubiți copii pentru mărirea și onoarea neamului românesc, pentru libertatea fraților asupriți; vă recomand, dragii mei, să deveniți înainte de toate buni patrioți, această iubire trebuie să fie dezinteresată și așa de puternică încât să poată fi capabilă de toate devotamentele și de toate sacrificiile.

Când veți fi mari, să fiți gata în tot momentul și la cea dintâi chemare a patriei să vă jertfiți la nevoie. Scumpii mei, invidiați soarta mea fericită. Mor fericit că în viață am avut nobila misiune de a face educație patriotică unui regiment de viteji, le-am pregătit sufletul lor și le-am deșteptat conștiința înaltei datorii față de scumpa noastră patrie.”

După război a fost înaintat la gradul de general post-mortem (foto).

La Iași, în Copou, există un monument realizat din bronz de către sculptorul Ion C. Dimitriu-Bârlad, realizat pe 29 mai 1927, în prezența familiei regale, monumentul este numit „Monumentul Eroilor Diviziei a 2-a cavalerie”, și reprezintă „Statuia cavaleristului în atac”, din lupta din satul Prunaru (Șarja de la Prunaru). (foto)

Vasile Fânaru

SATUL BĂCANI ȘI PROPRIETARIII PÂNĂ ÎN SECOLUL AL XVII-LEA

Etimologic, după Mircea Coloșenco, termenul băcani „grădinari” este o relicvă pecenegi-cumană (Mircea Coloșenco, „Bârladul: Țara-cu-Cai”, în *Elanul*, nr. 116, oct./2011, p.8, Bârlad). Credem și noi că termenul băcani poate avea o etimologie cumaniă dar este greu de documentat. De altfel, Mircea Coloșenco afirmă dar nu demonstrează originea pecenegi-cumană.

Pecenegii și cumani au fost popoare înrudite, ambele de neam turanic. Nu știm ce înțeles putea să aibă la ei termenul de *grădină* deoarece ei nu s-au ocupat cu cultivarea plantelor, au fost întotdeauna crescători de animale. Deși au locuit în spațiul românesc timp de 350 de ani aceste popoare nu au ridicat locuințe, au trăit întotdeauna în corturi. Când tribul lui Kuten (Kotian) s-a mutat în Ungaria de frica tătarilor, avea 40.000 de corturi. Pecenegii și cumani, o parte, s-au sedentarizat și în sudul Dunării, ca prizonieri de război în urma războiului cu bizantinii, sau în masă de frica tătarilor. În acest mod, pecenegii și cumani i-au cunoscut pe români atât în sudul cât și în nordul Dunării și conviețuirea seculară a lăsat urme în ființa etnică și în vocabular.

Etimologia toponimului Băcani ar putea fi asemănătoare cu a municipiului Bacău, radicalul fiind același. Etimologia Bacăului a fost studiată de mai mulți cercetători. S-a pornit de la origini diferite: turanică, maghiară, sud-dunăreană, latină.

Bogdan Petriceicu Hașdeu în „Etimologicum magnum Romaniae” considera în cazul Bacăului sigur o etimologie turanică care își avea originea în ocuparea ținutului de către cumani, cu mult înainte de secolul al XII-lea (*apud* Alexandru Artimon, „Civilizația medievală urbană din secolele XIV-XVII”, Editura Documentis, Bacău, 1998, p.40).

Constantin C. Giurescu și Alexandru Philippide au scos în evidență o etimologie maghiară (C.C. Giurescu: „Țărguri, orașe și cetăți din Moldova”, București, 1967, p.181; Al. Philippide: „Originea românilor”, vol.2, Iași, 1928, p.369).

Al. Philippide a pornit de la termenul backo și care în maghiară înseamnă „călău”. Nu este singurul care scoate în evidență această explicație. În Moldova se încearcă, des, să se explice multe etimologii prin limba maghiară. Dar, maghiarii la rândul lor pot avea foarte mulți termeni de la popoare turanice, inclusiv cumani.

Marcel Macovei crede o posibilă dezlegare a toponimului Bacău pornind de la o origine sud-dunăreană, unde, în sudul Bulgariei există o mănăstire numită Backovo (Marcel Marian, „Spre clarificarea unei enigme?”, *Contemporanul*, nr.32(1761), 8 aug./1980, p.7 și 13).

Ion Mareaș a avansat ipoteza unei origini latine, pornind de la latinecul bacha-bachae (bob, sâmbure, sămânță, fruct) [Ion Mareaș, „Biserica Sfântului Nicolae din municipiul Bacău”, București, 1983, p.16-17].

Indiferent de origine sau semnificația radicalului cuvântului, noi considerăm că în cazul satului Băcani suntem în fața unui oiconim. Antroponimul Baca a dus la Bacan, adică fiul lui Baca, așa cum Lupan este fiul lui Lupu. Bacan a devenit patronim, Băcanii sunt urmașii lui. Nu știm când au trăit Baca și Bacan, sigur în perioada prestatală. Poate Bacan a fost un jude local, un stăpân feudal sau numai un tată cu urmași, locuitor în zona actualului sat. Antroponimul Baca se găsește și în sudul Dunării, la aromâni unde a format Becali, la albanezi Bacaj. În documentele din Moldova antroponimul apare târziu, în sec. XVII, un Băca în 15 iunie 1640 și un Baco în 6 martie 1646 (DRH, A. Moldova, vol. XXV, nr.372 și XXVIII, nr.305). Documentul din 6 martie 1646

înregistrează pe un „*lane brat Bacăi*”, un lane care nu poate fi decât un grec. Să aibă termenul o origine sud-dunăreană?

Satul Băcani este atestat documentar târziu, la începutul secolului al XVII-lea. Este însă un sat vechi, din perioada prestatală, după cum o demonstrează etimologia numelui dar și indirect, primele documente. Cercetări arheologice de suprafață sau sistematice nu s-au făcut, numai întâmplător a fost pusă în evidență o locuire sarmatică, dar și specifică Culturii Sântana de Mureș, secol IV, după cum o demonstrează câteva fragmente de ceramică descoperite întâmplător în curtea unui locuitor. (Cercetare V. Palade, în 1976. Vezi: Ghenuța Coman, „Statornicie, Continuitate”, București, 1980, p.61).

La începutul secolului al XVIII-lea, proprietarii erau mai mulți în sat, proprietatea se fragmentase, chiar dacă nu și în teren, prin împărțiri succesive pe părți. Se stăpânea în devălmășie în calitate de coproprietari, adică de răzeși. Termenul răzeși este de origine cumaniă și înseamnă coproprietar. Unii istorici consideră că termenul a fost adus de peste munți prin filieră maghiară de descălecătorii veniți cu Dragoș și Bogdan. Primul proprietar a fost în perioada prestatală, poate, chiar Baca. La începutul secolului al XVII-lea s-a impus, prin cumpărare, familia de mari boieri Gheuca. Urmașii vechiului proprietar, răzeși în calitatea lor de coproprietari, își vor vinde părțile familiei Gheuca. În primele documente se face mențiunea unor acte de proprietate de la Petru Șchiopul și Ieremia Movilă.

Prima atestare a satului **Băcani** este din **24 martie 1624 (7132)**, într-un document emis de Radu Voievod, domn al Moldovei, prin care se întărea lui Simion Ghenca mai multe proprietăți în zonă, obținute prin cumpărare de la mai mulți proprietari.

Pentru trei sute cincizeci de taleri din argint, Simion Gheuca obține de la Parasca Crăiasa și de la fiii ei, nominalizați fiind numai Gheorghie și Pătrășcan „*dreapta lor ocină cumpărătură, un sat anume Portărești pe pârâul Smila, la ținutul Tutova cu loc de iazuri și de mori pe acel pârâu*” (DIR, XVII, V, p.269, nr.360)

Simion Gheuca a mai primit întărire pentru o parte din satul Păulești. Aici a primit danie de la Stanca Murgucioae soția lui Murgoci vornic. Fără urmași, Stanca a dăruit cu nepoții soțului, Isac, Constantin, Anghelina. Acea parte se găsea în stăpânirea Stancăi Murgucioae prin cumpărătura de la fratele ei din timpul lui Ieremia Movilă (ibidem).

În Băcani, Simion Gheuca, a cumpărat de la mai mulți proprietari. Pentru o sută de taleri din argint a cumpărat de la „*lhnat și femeia lui Draga, fiica lui Stancul din Băcani, ..., a patra parte din toate părțile lui Stancul și altă parte din partea lui Polițan, a treia parte, partea lui Gligorie, cu moară gata cu pietre, din vatra satului de la Băcani, care este în ținutul Tutova, din câmp și din fânețe*”.

Pentru o sută douăzeci de taleri a cumpărat „*a treia parte din satul Băcani, partea de sus și cu vad de moară pe pârâul Smila, ... de la Macovei Polițanul și de la fratele lui, Gligorie, fiii lui Polițanul și de la nepoata lor Mărica*”. Aceștia stăpâneau în Băcani prin cumpărătura din timpul lui Petru Voievod. Erau fii lui Polițan proprietar în satul Polițeni de pe Valea Tutovei, azi Vadurile.

Pentru cincizeci de taleri a mai cumpărat „*și altă parte de ocină din același sat din Băcani de la Macovei, fiul lui Polițan, a treia parte din cumpărătură, care a fost partea lui Solomon*”.

Pentru cincizeci de taleri a mai cumpărat „*de la Danciul, fiul Maricăi, nepotul lui Polițanul, toate părțile lui*”.

Pentru alți cincizeci de taleri a cumpărat de la „*Todesiia, fiica Odochiei, nepoata lui Polițanul*” (ibidem).

În același an, 1624, în 17 decembrie, Radu Voievod a emis un nou document în favoarea lui Simion Gheuca prin care îi întărea părțile cumpărate „*de la lhnat și de la femeia lui Draga, fata Stancul de la Băcani, ...din toate părțile Stancul a patra parte*” și „*partea lui*

Gligorie, cu moara gata cu petre, din vatra satului și din câmp și din fânaș” (ibidem, nr.408, p.310).

Cei doi soți Gheuca, Simion și Mărica, au obținut o nouă întărire a proprietăților în timpul lui Vasile Lupu Voievod. În 11 ianuarie 1635 (7143), domnul le-a confirmat „dreptele lui ocini și cumpărături, o parte de ocina din satul Băcani, care este din ținutul Tutova, a patra parte din toate părțile lui Stancul, cât se va alege partea lui, și altă parte, din partea lui Polițan, a treia parte, partea lui Gligorie, cu moara gata și cu petre, din vatra satului și din fânaș, și din câmp și din tot locul, de asemenea din acel sat, ce este cumpărat de la Ilnat și de la soția lui, Draga, fiica lui Stancul din Băcani”.

Vechi proprietar în Băcani a fost Stancul, poate un urmaș al întemeietorului, al aceluia Băcan rămas necunoscut dar prezent prin urmași. Polițan și fiul lui, Gligorie erau din satul Polițeni, azi Vadurile, prezenți în Băcani prin cumpărătură, cu documente de la Petru Voievod și Ieremia Movilă.

Simion Gheuca cu jupâneasa lui Mărica nu au avut urmași motiv pentru care s-au declanșat conflicte pentru moștenire între neamuri, pentru o perioadă îndelungată, începute chiar în viața lui. Conflicte a avut Simion Gheuca și cu soția, conflicte care au atins pragul divorțului „când au fost vrând Simion Gheuca ca să împărță de giupâneasa lui, de Mărica, pentru scârba ce au fost avându împreună” (Nicolae Iorga, „Studii și documente”, vol. VI, p.20 nr.34). Cei doi s-au împăcat, eveniment legiferat printr-un document în 6 iulie 1635 (7143). (DRH,A, Moldova, vol.XXIII, p.194, nr.159). Cei doi și-au împărțit averea, cu excepția satului Băcani, având fiecare drepturi asupra unei jumătăți. Apoi Simion Gheuca mărturisea „cum eu m-am lăsat de bunăvoia mea, giupânesii mele, Mărica, cu partea mea din bucate și din tot ce vom avea, giupătate, ca să mă comânde cum să cade, ca pre un om. Și ce să vor prileji, datorii, iarăși să plătească,să aibă a da pre la mănăstiri” (ibidem). Mărica primea și ea jumătate din avere dar și tot satul Băcani: „Așjidere, de un sat, anume Băcanii, cu mori și cu tot venitul, ce ne iaste cumpărătură împreună cu giupâneasa mea, iarăși l-am lăsat să fie a ei, cu tot venitul, să nu aibă nimeni nici o treabă cu acel sat” (ibidem). A fost o danie către soția sa, Mărica, o danie care se dorea să evite conflictele de moștenire, încât: „nime din frații miei, sau din nepoții miei ca să naibă a mai pârî pre giupâneasa mea, Mărica” (ibidem). În finalul documentului au urmat blestemele, blesteme care n-au oprit neamurile lui să-i conteste moștenirea.

În 1637, Simion Gheuca era mort. Atunci, în 28 noiembrie, frații Dumitru și Anghelina s-au judecat cu cumnata lor, Mărica, pentru satul Băcani în fața lui Vasile Lupu Voievod. În timpul vieții, sub influența conflictului cu soția, Simion Gheuca a promis fratelui său Dumitru și unei surori, Anghelina, că le va lăsa satul Băcani moștenire. În 1635 cei doi soți se împăcaseră și Mărica s-a prezentat în fața lui Vasile Lupu cu zăpășul făcut atunci. La judecata făcută în 1637 s-a mai

menționat că: „Nepoților li-a dat ce a vrut în viață” (N. Iorga, „Studii și documente”, vol. VI, p.20, nr.34). Zăpășul fusese făcut cu martori: boieri, preoți și egumeni de la mănăstirea Uspeniia Precistei și de la Sfânta Vineri. Vasile Lupu a crezut valabil acest înscris în fața primului „făcut într-a ce scârbă, când au fost vrându să se despartă Gheuca medelnicer de giupâneasa lui”.

În 28 octombrie 1640 (7149), la Iași, a avut loc o nouă judecată când „Dumitru Gheuca ce au fostu vornic de poartă, și cu soru-sa, cu Anghelina, și-au pârât de față....pre cumnata lor, pre Mărica, pentru rămășițe ce au rămas de Gheuca medelnicer și pentru ocine. Și-au arătat și zăpăș de la Simion Gheuca, scriindu... cum le-am dat două sate lui Dumitru Gheucăi, Băcanii pre Tutova” (DRH, A, Moldova, vol. XXVII, p.473, nr.483). Judecata a curs ca în 1637, și Vasile Lupu a dat aceeași sentință.

În 8 iulie 1651(7159), Mărica a făcut danie satul Băcani „cu vecini cu tot, și Curțile noastre, și cu biserică în sat și cu heleșteu, și cu moară ce este în mijlocul satului, și cu tot venitul” lui Toader Palade fiul lui Palade vistiernic. Noul proprietar trebuie să aibă grijă de ea pe timpul vieții și să-i facă comândul după moarte. (N.Iorga, „Studii și documente”, vol. VI, p.21, nr.37). Zăpășul de donație a fost semnat de mulți martori din Bârlad, din Suseni și de popa Istrati, duhovnicul dumisale, care trebuie să fi fost preotul bisericii din sat.

Donația a redeschis conflictul cu neamurile lui Simion Gheuca. În fața lui Vasile Lupu Voievod s-a judecat pâra lui Bejan Gheuca, în 8 iulie 1653(7161), la Iași. Vasile Lupu i-a cerut lui Bejan Gheuca „șe-s de credință pre Sfânta Evanghelie, la sfânta biserică. Și, dacă va giura, precum i s-au socotit giudețul, el să ție giupătate de sat, ..., iar, dacă nu va giura Bejan Gheuca,...., să ție tot satul boierul nostru,...., Toader Păladie Piter”. (N.Iorga, op. cit., p.22, nr.38).

Într-un zăpăș din 1 iunie 1658(7166), Bejan Gheuca a recunoscut că „n-am vrut să giurăm, și am lăsat să fie satul tot a dumisale, precum i l-au dat acia giupâneasă, să ție dumnealui, de noi nici o nevoie să n-aibă” (Ioan Antonovici, „Documente bărlădene”, vol. III, p. 61, nr. XLIV).

Totuși, disputa s-a încheiat definitiv peste 10 ani, în 11 iulie 1668(7176), după ce s-a căzut la o învoială care a presupus despăgubiri pentru cei din neamul Gheuca. Bejan Gheuca, fost pitar primea „o sută de stupi într-ales acumu în toamnă” (Ioan Antonovici, op. cit., p.63, nr.XLV). Enachi Bejan paharnicul al doilea, primea „toate părțile de ocină ce-au avut Gheuca spătarul și giupâneasa dumisale, Mărica, la sat Mânzați și la sat la Hălărești, la ținutul Tutova” (ibidem).

Toader Palade rămânea stăpân peste Băcani. „Și, de acumu înainte, a să nu mai aibu eu gâlceavă despre dumnilor pentru sat pentru Băcani,, ca să aibu eu a ține satul Băcani cu tot venitul” (ibidem).

După Toader Palade satul a rămas proprietate a familiei pentru câteva sute de ani.

Gheorghe Gherghe

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor
“Elena Cuza” Bârlad

Revista “Viata noastra”
Revista de cultură, atitudine și patriotism

Așteptăm de la membrii noștri și nu numai,
TEXTE, FOTOGRAFII, ESEURI, PROZĂ SAU POEZIE, ARTICOLE PE ORICE TEMĂ
și chiar întrebări sau nelămuriri în legătură cu activitatea Casei noastre
la datele de contact de mai jos:

UN CITAT PE NUMĂR

Vladimir Putin, Președintele Rusiei

Președintele rus, Vladimir Putin, a adus joi, 19 septembrie 2013 critici serioase la adresa țărilor euroatlantice, afirmând că renunțarea de către acestea la valorile creștine și politicile lor de a impune în toată lumea norme contrare principiilor spirituale și morale tradiționale nu duc decât la „degradare și primitivizare”.

„Vedem cum multe țări euroatlantice au ales calea renunțării la rădăcinile lor, inclusiv la valorile creștine, care au constituit fundamentul civilizației occidentale.

Sunt negate principiile morale și orice identitate tradițională — națională, culturală, religioasă și chiar sexuală. Se duce o politică în care se pune semnul egalității între familia cu mulți copii și parteneriatul între persoane de același sex, între credința în Dumnezeu și credința în satana”, a afirmat șeful statului rus, cu ocazia participării sale la Clubul internațional de discuții Valdaï, potrivit pravoslavie.ru.

Președintele rus a vorbit în continuare de excesele corectitudinii politice și consecințele acestora. „Excesele corectitudinii politice merg până acolo încât se vorbește insistent despre înregistrarea partidelor care au ca scop promovarea pedofiliei... Oamenii din multe țări europene se

tem să vorbească de apartenența lor religioasă. Sărbătorile sunt anulate sau sunt numite cumva altfel, pierzându-se adevărata esență a sărbătorii. Și acest model se încearcă agresiv să fie impus tuturor, întregii lumi. Sunt convins că toate acestea sunt o cale directă către degradare și primitivizare,

către o profundă criză demografică și morală”, a afirmat președintele Putin.

În același cadru, liderul de la Kremlin a ținut să precizeze că încercările din afară de

a civiliza Rusia nu au fost bine primite de populația rusă. „Practica a arătat că o nouă idee națională nu se naște și nu se dezvoltă după regulile de piață. Organizarea unui stat, a unei societăți nu se poate face copiind mecanic experiențe străine. Astfel de încercări de a civiliza Rusia au fost respinse de majoritatea absolută a poporului nostru, întrucât dorința de independență, de suveranitate în materie de spiritualitate, ideologie și politică externă constituie parte integrantă a caracterului nostru național”, a ținut să sublinieze Vladimir Putin în fața participanților prezenți la discuțiile din cadrul Clubului Valdaï, care reunește în principal experți și jurnaliști specializați pe tematica rusă.

„Multe țări euroatlantice au ales calea renunțării la rădăcinile lor, inclusiv la valorile creștine...”

Sursa: gandul.info

Viața noastră

Crucea de Malta

Întrucât în ultima vreme s-a cultivat o prezență, mai mult sau mai puțin intenționată, a ordinului Cavalerilor de Malta chiar în sânul Bisericii Ortodoxe, fiindu-le permise ceremoniile de inițiere în unele din bisericile din țară (de pildă în Mitropolia Banatului și a Moldovei) suntem datori, pentru a nu fi perpetuate confuziile în continuare, să facem o succintă analiză a acestei mișcări parareligioase.

Ordinul Suveran Militar de Malta a cărui denumire completă este *Suveranul Ordin Militar și Ospitalier al Sfântului Ioan de Ierusalim, de Rhodos și de Malta*, este o frăție apropiată Bisericii Romano-catolice. Unul dintre cei mai controversați lideri a fost Țarul Paul I al Rusiei (1796-1801), care a devenit Mare Maestru, după ce Ordinul a fost alungat din Malta și avea nevoie de un protector.

Membrii săi inițiați trebuie să fie catolici și să fi activat în armată. Ei participă la ceremonii secrete înveșmântați în ținute rituale feudale și îmbrățișează o puternică mentalitate de castă, ca parte a inițierii lor în dogma Rosicruciană.

Gradele superioare trebuie să îndeplinească anumite exigențe aristocratice și trebuie să dea dovada deținerii unui blazon moștenit în șir neîntrerupt din tată în fiu timp de cel puțin 300 de ani. Marele Maestru Suveran al ordinului este recunoscut ca șef de stat, iar autoritatea sa este asigurată de rangul său secular ca și prinț, și de rangul său ecleziastic: Cardinal. Conform dreptului internațional, această organizație are un statut independent și suveran, care îi asigură loialitate naționalistă din partea membrilor săi, mai presus și dincolo de credințioșia față de țara lor – ei au, de asemenea, statut de Observator Permanent în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

Ordinul și membrii săi s-au dovedit a avea legături cu *Rat Run*, calea de scăpare din Germania învinsă spre America folosită, după cel de-al doilea război mondial, de naziștii de prim rang și de experții lagărelor de exterminare. Au fost eliberate pașapoarte de Cavaler Suveran de Malta cu identități false, permițându-se astfel scăparea de urmărire penală pentru crime de război. În mod perfid, după război, cea mai înaltă decorație a ordinului, "Marea Cruce de Merit", a fost acordată generalului nazist Reinhard Gehlen, șeful de spionaj al lui Hitler pe Frontul de Est, complice în cel mai înalt grad la atrocitățile efectuate de către naziști în Rusia și Europa de Est – mai ales masacrul fără precedent al evreilor și al civililor slavi.

Ordinul a fost în mare parte responsabil pentru constituirea CIA și a multora dintre nenumăratele ei operațiuni sub

O scurtă incursiune în istoria secretă:

CINE SUNT CAVALERII DE MALTA?

acoperire la nivel global. Părinții fondatori ai CIA-ului, William "Wild Bill" Donovan și Allen Dulles, erau cavaleri, așa precum au fost mulți alții din cadrul ierarhiei CIA, inclusiv William Casey, directorul lui Ronald Reagan și John McCone, directorul lui JFK. Conform ziaristului "Watergate" Carl Bernstein, Casey a dat Papei Ioan Paul II un acces fără precedent la informațiile secrete ale CIA, inclusiv la sateliți și agenți de spionaj.

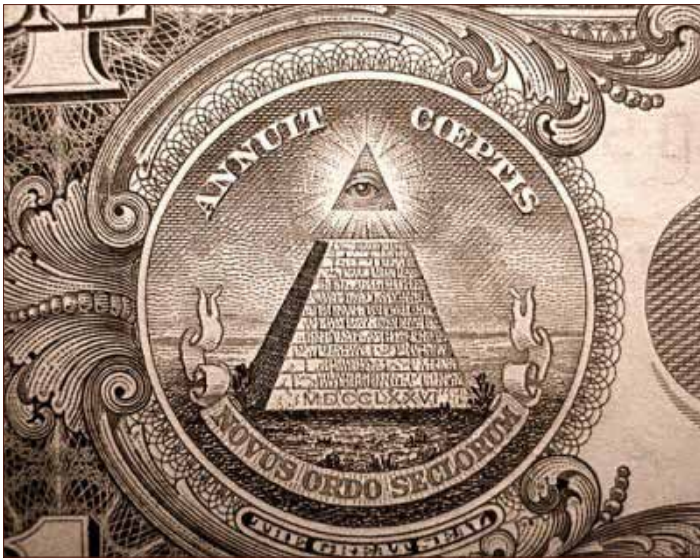
De fapt, "Wild Bill" Donovan ar putea fi învinuit personal de începerea războiului rece. La sfârșitul Primului Război Mondial, Donovan a condus o misiune secretă în Siberia pentru a urmări Revoluția Rusă. Datorită operațiunii sale de recunoaștere, o unitate americană a fost trimisă pentru a lupta împotriva rușilor bolșevici, care erau în general considerați aliați, întrucât aceștia încă mai luptau împotriva germanilor, alături de britanici și francezi în tranșeele Europei. Trupele americane nu au putut înțelege de ce li s-a ordonat să ardă sate și să ucidă "acești țărani săraci și înfometaji, care erau atât de crunt maltratați de proprii conducători", așa cum scria un "infanterist" soției sale.

Din punct de vedere istoric este ne-american să te aliezi puterilor aristocratice ale Europei împotriva omului obișnuit. Motivele lui Donovan pentru a lupta împotriva bolșevicilor s-ar putea datora doar loialității sale față de Vatican / Cavalerii de Malta, întrucât la acea vreme Revoluția Rusă nu reprezenta o amenințare la adresa Republicii Americane. În consecință, în iulie 1944 Papa Pius XII îi acordă lui Donovan „Marea Cruce a Ordinului Sf. Silvestru”, cel mai vechi și mai prestigios rang de cavaler conferit de un papă, și cea mai înaltă distincție catolică primită vreodată de un american. Această distincție a fost primită de mai puțin de o sută de persoane de-a lungul istoriei.

Principalele sfere de control ale Cavalerilor de Malta sunt Africa și America Latină și includ în rândurile lor mulți dictatori, cum ar fi criminalul în masă, Generalul Pinochet.

Componența membrilor din America Latină include loja masonică "P2" a fasciștilor și a multor supraviețuitori naziști, care sunt direct responsabili de formarea mișcării moderne neo-naziste. Evadatul nazist și totodată cavalerul Otto "Scarface" Skorzeny, care a condus incursiunea unui comando în regiunea Cathar din Franța în căutare de vestigii oculte, inclusiv a Sfântului Graal, a jucat un rol major în operațiunea "Rat Run" a Vaticanului. A fost un prieten apropiat al președintelui argentinian și cavalerului Juan Perón, care, după cum atestă documente recente ale CIA, a fost de asemenea implicat în spălarea aurului naziștilor prin Banca Vaticanului. În mod convenabil pentru membrii naziști care nu au părăsit Europa, William Donovan a servit ca prim ajutor al procurorului american în cadrul proceselor de după război de la Nürnberg, după predarea conducerilor OSS / CIA confratelui cavaler Allen Dulles.

După cum dezvăluie autoarea romano-catolică Penny Lernoux în cartea sa "Poporul lui Dumnezeu": "După război, Vaticanul, OSS-ul, SS-ul, și diferite ramuri ale Ordinului Suveran Militar de Malta s-au reunit pentru a lupta împotriva inamicului comun sovietic – și pentru a-i ajuta pe criminalii de

Bancnota de 1 dolar

război naziști să evadeze... Baronul Luigi Parrilli, un aristocrat italian și cavaler de Malta / șambelan papal, a luat parte la negocierile dintre liderii SS și reprezentantul CIA Allen Dalles ”.

Înainte de a lucra pentru OSS (a condus postul OSS din Elveția în timpul războiului), Allen Dalles și partenerul său, John Foster au lucrat ca manageri de afaceri și avocați pentru firma Standard Oil a lui John D. Rockefeller¹. Chiar ei sunt cei care au intermediat parteneriatul dintre Standard Oil și corporația de produse chimice IG Farben.

IG Farben producea nu numai benzină pentru mașina de război nazistă, ci fabrica și „Zyklon B”, folosea munca sclavilor, înainte și în timpul războiului (inclusiv în imensa lor uzină de produse petrochimice din apropierea lagărului de exterminare de la Auschwitz), deținea firma Bayer Pharmaceuticals, care, potrivit unui proces recent, a fost direct implicată în oribilele experimente de la Auschwitz ale Dr. Josef Mengele și a fost cruțată de bombardamentele Aliaților datorită intereselor lui Rockefeller față de aceasta.

Pe măsură ce războiului rece se întetea, Joseph H. Retinger, fost agent al Vaticanului și cavaler, acționând din partea Vaticanului și a Confreriei Sionului, a stabilit în mod eficient relații cu Consiliul European al Prinților (numele respectabil pentru Suveranitatea Dragonului), CIA, și grupul MI6 al Marii Britanii cu scopul creării asociației de experți ai Noii Ordini Mondiale, „The Bilderberg Group”, al cărei membru permanent este Henry Kissinger.

Primul său președinte a fost Prințul Bernhard de Olanda, care s-a menținut în acest post vreme de 22 de ani, până când un scandal financiar l-a forțat să demisioneze. Fiica lui, Regina Beatrix, coproprietară la firma Shell Oil, participă la întâlniri cu regularitate, ca de altfel mulți alți membri ai aristocrației europene.

Documentele arată că Francis Spellman, Cardinalul de New York, a fost direct implicat în lovitura militară a aripii de dreapta din Guatemala din anul 1954, care a dus la uciderea a mii de persoane, și la care CIA-ul și-a recunoscut complicitatea. El a avut de asemenea legături cu grupul neo-nazist „P2” și cu Mafia, prin îndelunga sa întovărășire cu arhiepiscopul Paul Marcinkus din Chicago, membru al grupului „P2”, fost șef

1 Același Rockefeller care conduce firma CHEVRON!, firmă care dorește exploatarea gazelor de șist pe teritoriul țării noastre, în județul și în orașul nostru!

al Băncii Vaticanului, care a fost la modul cel mai serios suspectat de către autoritățile italiene în cazul morții premature a Papei Ioan Paul I.

Cardinalul Spellman a fost nu numai un vechi prieten creatorului CIA-ului „Wild Bill” Donovan (care deținuse anterior o firmă de avocatură în New York), dar a fost chiar conducătorul real al Cavalerilor de Malta din America de-a lungul anilor 40, 50 și 60, și datorită lui au fost strânse mari sume de bani de la membrii, care trebuie să plătească mii de dolari anual pentru a rămâne în ordin.

Ordinul Suveran Militar de Malta (SMOM) este din punct de vedere ideologic și istoric, aliat cu Masoneria internațională, împărțind în cele din urmă același scop al supremației sângelui albastru, fie că membrii lor acceptă sau nu lucrul acesta. Gradele masonice, Cavalerul de Malta și Cavalerul Templier, sunt grade superioare Rosicruciene ale Masoneriei și își dezvăluie moștenirea într-un mod cât se poate de limpede.

Potrivit autoarei „Cavalerilor Întinericului”, Francois Hermet: „În general, Francmasoneria pretinde a fi ostilă catolicismului... cu toate acestea, în decembrie 1969, o întâlnire exclusivistă a avut loc la Roma în biroul Contelui Umberto Ortolani, ambasadorul Cavalerilor de Malta în Uruguay, care a fost numit „creierul” din spatele lojei masonice „P2”. În afară de Ortolani, la întâlnire au participat numai Licio Gelli, Roberto Calvi și Michele Sindona”; toți aceștia au fost implicați în moartea Papei Ioan Paul I și într-o masivă fraudă bancară.

În mod ironic, în ultimii ani, mărturisirea credinței catolice nu a mai constituit o condiție esențială pentru potențialii membri cu relații la nivel înalt. Persoane ne-aristocratice se pot acum iniția prin „Harul Magistral” al Marelui Maestru, chiar dacă nu și în Marea Britanie, Germania ori alte țări europene, cu o puternică tradiție nobiliară. Oricum, acest lucru a permis multor americani să devină membrii, și un „Ordin de Merit” este acordat aceluia care au servit într-un mod deosebit Cavalerii ori acțiunile lor. Foștii președinți Ronald Reagan și George Bush sunt astfel de inițiați de seamă, iar Reagan a fost sărbătorit în cadrul unui dineu extravagant oferit de Ordin în 1989.

Ordinul întrunește peste 11000 de cavaleri în întreaga

Simbolul masoneriei

Dei al Vaticanului, care în octombrie 1999 a fost admonestată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru că a pretins a avea autoritate constituțională decisivă asupra Curții Supreme de Justiție a țării sale.

Echivalentul protestant al ordinului catolic al Cavalerilor de Malta, cunoscut și sub numele de Ordinul Sfântului Ioan al Ierusalimului, a câștigat o mai mare credibilitate în momentul în care deținătoarea coroanei Imperiului Britanic, Majestatea Sa Regina Victoria le-a devenit Conducător Suveran în 1888. Acest ordin al Sfântului Ioan, al cărui Conducător Suveran actual este MS Regina Elizabeth II, folosește de asemenea însemnul Crucii de Malta ca emblemă. Cu toate că ei susțin că ocrotirea celor săraci și caritatea sunt principalele lor obiective, acest lucru, este bine știut, a fost folosit ca instrument al imperialismului apusean în ultimii 1000 de ani, începând cu prima Cruciadă întreprinsă cu scopul de a ocupa Ierusalimul.

Aceste "preocupări caritabile" sunt puțin probabile să devină prioritare agendei lor istorice secrete – împlinirea profeției Sfântului Ioan Teologul, a cărui Apocalipsă acționează ca un șablon politic pentru aceste organizații îmbătate de gloria trecutului istoric și cu mentalitate reacționară.

Este, de asemenea, îngrijorător faptul că Ordinului protestant al Sfântului Ioan i s-a acordat recent calitatea de membru non-guvernamental al Organizației Națiunilor Unite. Ca și corespondentul său catolic, această poziție în Națiunile Unite îi oferă Ordinului un mai mare acces la luarea deciziilor Națiunilor Unite, în țările în curs de dezvoltare vulnerabile. Fără îndoială, interesele Vaticanului, ale Coroanei Britanice, și a confreriei rozicruciene, vor avea prioritate în fața oricărui ajutor sincer oferit celor mai săraci și nevoiași ai lumii.

Neobișnuită formă a Crucii de Malta a fost emblema originală a controversaților Cavaleri templieri, care își aveau rădăcinile în Malta, și a fost adoptată ca însemn oficial al Cavalerilor de Malta, în momentul în care cavalerii templieri au fost obligați să se plece înaintea autorității Vaticanului.

Inițiații oculte vor descoperi că, asemenea pentagramei răsturnate sau steaua cu cinci colțuri, Crucea de Malta este în mod similar o criptogramă pentru Țapul din Mendes, an-

lume, Marele Maestru și Consiliul Suveran având sediul la Roma. Țelul lor, feudalismul politic, reiese foarte clar din acțiunile întreprinse de Prințul Hans Adam II, monarhul statului Liechtenstein, susținut de casa de Habsburg, proeminent Cavaler de Malta și membru al Opus

droginul idol al templierilor, Baphomet, reprezentând barba și coarnele Țapului.

Acesta este simbolul guvernării materiei și spiritului de către Voință și a direcției controlate magic a energiilor sexuale.

Foștii Mari Maeștri ai Cavalerilor de Malta, inclusiv Manuel de Fonseca, sunt cunoscuți ca inițiați ai tradiției templierilor și, potrivit actualului Mare Maestru Suveran al Ordinului Dragonului, Prințul Nicholas de Vere von Drakenberg, care este descendent direct al fondatorului Cavalerilor templieri, Godfroi de Vere de Bouillon, templierii au fost "un ordin satanic, ale cărui ritualuri includeau pruncucidere, homosexualitate și vrăjitorie". Un slogan al lor, ca și al masonilor, este: "ordine prin haos!"

Masonii folosesc ca simboluri, pe lângă crucea roscruceană și: bufnița, tabla de șah, echerul și compasul, fulgerul, ochiul încadrat în triunghi etc.

În România activează, ca și pe plan internațional, două „aripi” ale Cavalerilor de Malta: „Ordinul Suveran Militar de Malta”, reînființat în 1990 și „Ordinul Suveran Sfântul Ioan de Ierusalim, Cavaleri de Malta” adus în țară în 2003 de omul de afaceri Constantin Buzatu și orientat mai mult spre Rusia. Conform unor date publicate de „România Liberă”, Ordinul Suveran Militar de Malta numără în România

„16 cavaleri și 1200 de voluntari organizați în 26 de filiale”. Dintre aceștia, cinci cavaleri au fost numiți în februarie 2007. În ultima perioadă, cele două ramuri românești ale Cavalerilor de Malta au părut să intre într-o luptă fâțișă în goană după prozești. După ce „Ordinul Suveran Sfântul Ioan de Ierusalim” i-a inițiat pe actorul Jean Constantin și pe prințul Dimitrie Sturza la Suceava, Ordinul Suveran Militar de Malta a ripostat organizând în premieră la București o ceremonie publică de primire a unor cavaleri. Presa a relatat pe un ton foarte favorabil aceste evenimente, ajungându-se până acolo încât postul de televiziune Realitatea TV a transmis în direct ceremonia, care a durat mai bine

de două ore. Precizăm că în România, Masoneriei i-a fost conferit de către parlament statutul de utilitate publică!

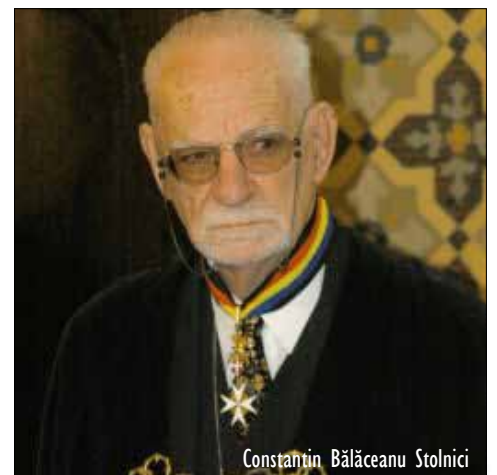

Simbol Direcția Generală de Informații a Apărării

Români celebri, cavaleri de Malta:

În fruntea listei de cavaleri de Malta din România se află nimeni altul decât **Adrian Năstase**; Adrian Năstase este de altfel deținătorul Marii Cruci a Ordinului de Malta din 1992, lucru cu care se mândrește atât pe site-ul său, cât și în CV-ul postat pe site-ul Parlamentului.

Constantin Bălăceanu Stolnici – „mentorul” ziarului masonic „Ziua” și primul ortodox accep-

tat în Ordinul Suveran Militar de Malta. Imediat după primirea sa în această grupare ocultă, în 2003 el declara pentru ziarul „Adevărul”: „Este prima oară că se constituie oficial un nucleu ortodox, sub denumirea de „Familiaii Ordinului de Malta”, iar eu am fost ales să conduc această formațiune, cu un pronunțat caracter ecumenic”. Constantin Bălăceanu-Stolnici a fost până nu demult membru în Consiliul Electoral al Patriarhiei române și a avut de spus un cuvânt greu în ceea ce privește alegerea noului patriarh. Precizăm că Bisericii Ortodoxe îi este interzisă prin canoane foarte aspre orice legătură cu organizațiile masonice. În 1937 sinodul BOR a condamnat și el în mod explicit francmasoneria.

Puskás Zoltan – senator UDMR, care s-a aflat din 1991 la conducerea Serviciului de Ajutor Maltez. În cadrul ședinței Senatului din 1 septembrie 2003 privind alegerea membrilor Biroului permanent, el este prezentat explicit ca fiind cavaler de Malta, semn că acest detaliu contează în forul legislativ al țării: „Pentru funcția de secretar, în continuare îl propunem pe domnul senator Puskás Valentin-Zoltán, cavaler de Malta” găsim scris negru pe alb în transcrierea acestei ședințe postată pe site-ul Senatului.

Constantin Buzatu – om de afaceri arădean, președinte al Asociației internaționale a gărzilor de corp și serviciilor de securitate, fost vicepreședinte al organizației județene PSD Arad. Este cel care, după ce a fost primit în Ordinul Suveran Sfântul Ioan de Ierusalim din Ungaria, a adus această grupare în 2001 în România, mai întâi la Arad. Are strânse conexiuni cu Poliția locală.

Șerban Dimitrie Sturdza – urmaș al boierului Dimitrie A. Sturdza, care în secolul XIX a fost secretarul particular al lui Alexandru Ioan Cuza și s-a întors împotriva acestuia, devenind apoi prim-ministru în guvernul liberal al lui Ion Brătianu. Locuiește acum în Elveția, dar s-a implicat și în politica românească, fiind consilier economic în guvernul Năstase și partener de vânatoare al fostului premier și „frate”.

Viorel Marcu – responsabil cu problemele de cooperare internațională din cadrul Asociației Internaționale a Polițistilor Timișoara.

Iar lista este deosebit de surprinzătoare și lungă...

Alexandru Razeș
Material adăugit de
Andrei-Nicolae Mihai

16-22 SEPTEMBRIE 2013 – SĂPTĂMÂNA MOBILITĂȚII EUROPENE

La cea de-a 12-a ediție a Săptămânii Europene a Mobilității, o campanie anuală care promovează transportul urban durabil, desfășurată în perioada 16 - 22 septembrie, participă peste 2.000 de orașe din 43 de țări. În România, Săptămâna Mobilității Europene va fi deschisă pe 16 septembrie, de la ora 17,00, la Muzeul Țăranului Român din Capitală. Un număr de 37 de localități din România au anunțat organizarea de activități de susținere a campaniei.

Ediția de anul acesta se desfășoară sub sloganul „Aer curat - E mișcarea ta!”, campania atrăgând atenția cu privire la impactul transportului asupra calității aerului din orașe și încurajând cetățenii din întreaga Europă să-și îmbunătățească sănătatea și starea de bine prin schimbarea comportamentului lor zilnic. Campania se vrea a fi un

promotor pentru reducerea emisiilor de gaze de eșapament, a zgomotului și a congestiilor din trafic îmbunătățind astfel sănătatea și calitatea vieții în localitățile urbane. Scopul acestei campanii este încurajarea societății civile pentru utilizarea mijloacelor și metodelor alternative de deplasare cum ar fi: bicicleta, transportul public în comun și mersul pe jos.

„Ediția din 2013 a Săptămânii Europene a Mobilității coincide cu Anul European al Aerului, un domeniu în prezent reconfigurat de către factorii de decizie europeni prin Strategia Tematică a Calității Aerului. Traficul urban este o sursă în creștere de poluare, îndeosebi în ceea ce privește pulberile sedimentabile și dioxidul de azot. Prin urmare, autoritățile locale au responsabilitatea de a dezvolta strategii de transport urban care să răspundă cererilor de mobilitate, să protejeze mediul, să aducă îmbunătățiri calității aerului și să facă orașul un loc mai bun de trăit.

Săptămâna Mobilității Europene nu a fost stabilită întâmplător în intervalul 16-22 septembrie. În Calendarul Evenimentelor Ecologice, data de 16 septembrie corespunde Zilei Internaționale a Stratului de Ozon, corelarea acțiunilor de marcare a celor două evenimente fiind logică, prin semnificațiile lor.

Ca în fiecare an, „În oraș fără mașină” este tema generică a manifestărilor ce urmează a se desfășura în cursul acestei săptămâni. În perioada 16-22 septembrie 2013, rețelele de transport public din întreaga lume vor comunica același mesaj, în același timp: „Creștem cu transportul public”.

Ziua de 22 septembrie 2013 se va desfășura sub deviza “În oraș fără mașină!” (In town without my car!), când pe arterele principale ale unora din orașele participante va fi întreruptă circulația, iar școlile, instituțiile publice, cetățenii, vor fi invitați să desfășoare jocuri și concursuri, plimbări în aer liber și alte acțiuni recreative. Iată doar câteva dintre activitățile propuse în acest an de organizatorii acestei campanii:

Concursuri pentru cei mai mici bicicliști;

Desene pe asfalt pe tema campaniei;

“Cea mai cochetă biciclistă”;

Concursuri pe role;

Concurs pe trotinete;

Defilare fashion (parade modei) pe bicicletă;

Concursul „Cea mai trăznică bicicletă” pentru biciclete personalizate;

Concurs pentru cei mai îndemânațeci bicicliști (probe cu jaloane) etc.

Pe 19 septembrie, la Muzeul Țăranului Român (Muzeul Satului), va avea loc vernisajul expoziției „Transporturile tradiționale din România”.

Comisarul european pentru mediu, Janez Potočnik, a declarat despre Săptămâna Europeană a Mobilității: „În acest an vom pune accent pe impactul pe care transportul și alegerile noastre zilnice îl au asupra calității aerului pe care îl respirăm și asupra sănătății noastre. Prin conștientizarea problemei și oferirea opțiunilor de transport alternativ, orașele pot deveni spații mai bune de trăit pentru cetățeni, ele pot avea un rol important în protejarea sănătății noastre și în promovarea unui viitor mai durabil pentru noi toți, pentru că atunci când vorbim despre aer curat, e mișcarea ta!”

Dr. Marina Prunea

PARTICIPAREA LA O NUNTĂ SAU UN BOTEZ A AJUNS UN LUX. NU FACEȚI DIN NUNTA VOASTRĂ O AFACERE, CI UN PRILEJ DE BUCURIE!

Aș vrea să discutăm despre o problemă foarte importantă, legată de modul în care noi, românii, ne organizăm nunțile și botezurile. După 24 de ani de la căderea regimului comunist observ că petrecerile de nuntă au ajuns adevărate spectacole, organizate minuțios din timp, cu multe surprize pentru invitați, dar în același și foarte scumpe.

Mi s-a întâmplat anul trecut să nu pot onora invitația la o nuntă tocmai din cauza banilor, deși ne-am fi dorit să mergem. N-a fost o perioadă în care ne descurcam greu cu banii, ci așa este și astăzi și așa a fost mereu în familia noastră. A accepta o invitație de nuntă înseamnă pentru noi un efort însemnat, uneori unul destul de mare. În situația noastră se află atâția și atâția români care, pentru a merge la o nuntă, trebuie să sacrifice banii de mâncare pentru 2-3 săptămâni în familie.

O invitație la nuntă nu mai este un motiv de bucurie ci a ajuns chiar unul de întristare. Nu degeaba în popor merge o vorbă atunci când primești invitația de nuntă în plic: „Am primit o amendă”, dovadă felul în care omul percepe invitația, ca pe o ocazie în care trebuie să scoată bani silit din buzunar.

Gândiți-vă că sunt oameni care au salariu 700 de lei pe lună. Un astfel de om, dacă va fi invitat la o nuntă, ce va face? Va sacrifica salariul lui pe o lună pentru o seară de petrecere? Va renunța la a oferi mâncare copiilor și a plăti facturile de întreținere, doar pentru a merge la un prieten la nuntă? E greu, este foarte greu. Se întâmplă ca o astfel de cheltuială să dea peste cap bugetul unei familii pentru următoarele 2-3 luni. Și, totuși, cum să-l refuzi pe cel mai bun prieten al tău care te invită? Sau pe fratele tău? Sau pe verișorul tău? Nu poți să nu te duci...

De ce am ajuns să transformăm nunțile în afaceri?

Petrecerea nunții vine ca urmare a bucuriei uniri bărbatului și femeii de către Dumnezeu în sfânta biserică. Taina Cununiei este pretextul bucuriei de la petrecere, și nu petrecerea în sine. Ori dacă Dumnezeu oferă mereu totul în dar, noi de ce să nu-i urmăm exemplul?

Înainte nunțile erau petreceri de familie și se făceau în curtea casei, cu mese întinse și cu mirii bucuroși că-i pot primi pe invitați ospătându-i cu

bucate alese gătitе chiar de familia lor. Se tăiau un vițel, 2-3 porci, câteva găini și, cu vinul bun păstrat în beci, se prepara o masă de nuntă bogată. Nu conta că a mai rămas mâncare, ea se punea la rece în beci și se mânca în zilele următoare. Socrii mari organizau petrecerea, ei dădeau mâncare din gospodăria lor. Nu era nicio pagubă. La sfârșit se strângea darul și fiecare dădea câți bani vroia, fără să calculeze cât a mâncat și cât a băut, iar mirii nu trebuiau să-și fac griji dacă „au ieșit pe plus”. Era firesc ca mereu să iasă pe plus.

În ultimii 20-30 de ani petrecerile s-au mutat la restaurant... iar aici lucrurile se complică. Mâncarea nu mai este a ta, ci a lor. Un meniu de două persoane costă cât un porc viu de Crăciun. Invitații nu mai pot da cât vor pe masă, ci trebuie să se gândească: „Cum este locația? Cât de bogat este meniul? Ce formație cântă? Ce fel de lume e invitată aici?” și apoi, în funcție de aceste aspecte, să ofere o sumă mai mare decât costul meniurilor pe care le-au servit. Dacă pe vremuri masa de nuntă era o modalitate de a-ți cinsti familia și prietenii cu ceva bun, astăzi masă de nuntă e pe banii noștri, te costă mult.

E ca și cum mi-aș invita prietenii la ziua mea pe banii lor. Ba mai vreau să-mi mai și rămână la sfârșit bani să-mi iau un telefon.

Darul pe care-l dau nuntașii mirilor are rolul de a-i ajuta pe tineri să pornească pe drumul familiei, dar totuși el nu trebuie condiționat de nimic. Și mirii oferă nuntașilor în dar o masă bogată, dar și nuntașii oferă mirilor un dar, o sumă de bani, sau un cadou. Totuși, aceste daruri nu trebuie să se intercondiționeze, pentru că altfel nu mai sunt daruri.

Vorbeam aseară cu Cristinel, un membru al Oastei Domnului din Galați, și îmi povestea cu la ei când cineva are nuntă, vin prietenii din toată țara fără să-i invite, și nunta ajunge să fie de 4- 500 de persoane, dar fără să condiționeze pe cineva câți bani să pună pe masă. Ei sunt foarte uniți și o nuntă este un motiv de bucurie pentru ostașii din toată țara, indiferent de starea lor materială. Sunt familii cu 6-7 copii care vin la nuntă. Vă dați seama că din partea lor nu se va aștepta nimeni la un dar mare, ci se vor bucura că pot fi împreună.

Am transformat nunțile în afaceri și asta ne afectează pe toți. Orice om invitat la nunta ta, devine o obligație... pe viitor trebuie să te duci la nunta lui. Ba mai mult, calculezi exact și cât ți-a pus el pe masă ca să știi cât îi pui și tu. Dacă au trecut câțiva ani de la nunta ta, atunci indexezi suma cu rata inflației și obții suma exactă actualizată la condițiile actuale. Glumesc...

Mass-media promovează puternic nunțile vedetelor și luxul lor, iar noi oamenii de rând, ne dorim să-i imităm și uite așa ajungem să ne dorim restaurant pe malul lacului, limuzină, artificii, formație faimoasă, ansamblu folcloric, rochie de mireasă croită la Londra, care costă cât un Logan la mâna a doua și costum de mire de fițe. Și, uite așa, ajungem la o nuntă cu costuri de 8-900 de milioane... Caz real. Păi cu banii aceștia îți iei o garsonieră.

Când investești așa de mult, e normal să fii foarte atent

la câți bani pune fiecare pe masă și să-ți dorești măcar să achiți cheltuielile făcute.

Dragilor, vă rog, atunci când organizați nuntă, nu uitați că sunt oameni săraci care nu-și permit să vină la restaurant. Eu și soția mea, deși nu ne considerăm săraci, ci oameni de rând, am mers adesea doar la slujba Tainei Cununii în biserică, iar la sfârșit îi felicitam pe miri, dăruindu-le un buchet de flori, fără a putea merge și la petrecere, deși ne-am fi dorit.

De ce acceptăm oare ca de la masa nunții să lipsească persoane dragi nouă? De ce nu organizăm nunta mai simplă?

De ce nu vă anunțați prietenii că sunt invitați la nuntă, iar nunta este fără obligații, fără dar, și veți vedea câți vor veni. De ce nu organizați o nuntă mai simplă, cu costuri mai mici, care să nu vă oblige să cereți oamenilor bani pe masă?

Nunta e prilej de bucurie pentru întreaga familie, pentru toți prietenii, apropiați și cunoștințe. Masa de nuntă este folosită ca simbol al Împărăției Cerurilor, acolo unde Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt a invitat toată omenirea...

Fă nuntă fără dar și vei vedea că-ți vor veni și vecinii, și cunoscuții, și toți colegii de serviciu, și mulți oameni care în mod normal n-ar fi putut veni.

Fiiți milostivi și darnici. Oferiți tuturor o masă bogată de bucurie că Hristos v-a unit într-o familie sfântă! Ba mai mult. Ia auziți ce spune Domnul Hristos:

„Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogați,

ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ți fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi, și fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor.” (Luca 14, 12-14).

Câți dintre creștini împlinesc această poruncă? Câți dintre noi am invitat la masă pe săraci, pe neputincioși, pe orbi și pe toți cei în suferință, la nunta noastră? Dumnezeu știe...

Câți am făcut măcar o masă separată cu o zi-două după nuntă, pentru cei săraci?

Nu numai că nu împlinim această poruncă, ba mai mult, nici măcar pe prietenii, pe frații și pe rudele noastre nu le mai lăsăm să vină, ridicând ștacheta luxului.

Am pierdut simplitatea relațiilor umane.

Banii mereu complică relațiile dintre noi. Nunta să fie prilej de întâlnire și de bucurie cu toți cei apropiați ai tăi, fără a le cere nimic în schimb. Atunci vei fi fericit și cu inima împăcată.

Împliniți poruncile Domnului până la cele mai mici detalii și vă veți bucura de prezența lui Dumnezeu la nunta voastră, în chiar inima voastră, dar și în inima nuntașilor.

Nunta este zi de sărbătoare pentru întreaga comunitate, nu doar pentru miri, nași și socri. Haideti să ne bucurăm toți... nu doar o parte.

Claudiu Balan

Asociația Ortodoxia Tinerilor, Galați

IZBÂNDA

Motto: *Atâta timp cât nu încetezi să urci,
treptele nu se vor termina, sub pașii tăi care urcă,
ele se vor înmulți la nesfârșit.*

Franz Kafka

Soarele, ca o minge de foc, scăpătase demult peste pădurile de stejar ale Cetățuui. Întunericul căzu molcom, pe nesimțite, venind din negura depărtărilor. Era mijlocul lui august spre Sfânta Maria Mare. Vlad Ciobanu tocmai împlinise 26 de ani. Era de ceva vreme șef de post într-o comună din partea de vest a județului și se afla în concediu de odihnă la bunicii materni în Dumbrava, pe valea Prutului. Fiind un mare iubitor al naturii îl rugase pe bunicul să-l lase o noapte, în câmp, să păzească grădina de zarzavaturi și pepeni.

- Rămâi sănătos, dacă așa vrei, nu ești singur, îl ai și pe Lupu cu tine, vă descurcați voi până mâine, îl asigură bunicul, un om mărunțel cu părul alb ca neaua. Acesta făcu o pauză, se uită spre grădină și își aminti ceva.

- Te rog, când s-o crăpa de ziuă, să dai drumul aspersoarelor să udăm varza, completă el.

- Fii fără grijă, bunicule, ordinul se execută, nu se discută, voi face întocmai, îi promise tânărul.

Bătrânul plecă, urcând sprinten pe bicicletă și în scurt timp silueta sa o înghiți întunericul.

Greierii își începură țărâitul lor etern, nesfârșit, iar undeva spre satul adormit aflat la vreo trei kilometri se auzi nechezatul puternic al unui armăsar. Cerul deveni parcă mai înalt și se spuzi de stele. Apăru maiestuoasă de după pădurea de plop și sălcii, luna ca o gutuie, mare, galbenă, bine coaptă. Între satul încremenit și loturile grădinilor se întindea un lac creat artificial, alimentat cu apă verzuie a râului ce trecea prin apropiere.

Vlad făcu câțiva pași în jurul cabanei și inspira adânc aerul ce devenea din ce în ce mai răcoros. Simți ceva cald și moale atingându-i genunchii și îl zări pe Lupu, câinele bunicului, așezându-se lângă el și scrutând cu atenție întunericul.

- Ce este măi, Lupule? Privești ca un om mare! Vezi ceva? Simți ceva ce eu nu pot detecta?

Câinele lătră scurt, vesel și rămase neclintit în aceeași poziție.

Luna își revărsa argintul său peste lacul nemișcat și

parcă acesta se trezi din letargie, înfiorat de mângâiere și începu să-și unduiască ușor apele liniștite de până atunci. Se auzea clipocitul blând al valurilor lovind în malurile înalte străjuite de trestii și papură. În tăcerea adâncă se declanșă dintr-o dată concertul broaștelor. Undeva spre est, la câteva sute de metri, printre sălciile și plopii negri curgea domol Prutul. Pătruns de măreția și frumusețea naturii, de pacea ancestrală care domnea pretutindeni, Vlad mângâie blana delicată a câinelui și spuse cu părere de rău:

- E tare frumos aici, cred că ar trebui să ne retragem la culcare, Lupule. Mâine avem treabă, eu știu sigur că așa va fi.

Câinele rămase aproape stană de piatră, mișcând imperceptibil urechile ascuțite.

De pe lac, printre trestii, se zări apoi în văpaia lunii, spintecând valurile, silueta unei bărci. Cărmaciul a aprins și stins la intervale scurte un fascicul de lumină. Vlad răspunse cu lanterna sa în același fel și apoi însoțit de Lupu, coborî în fuga spre debarcaderul improvizat. Aici, ajută singura persoană din barcă să acosteze la mal.

- Mara, tu aici?! Acum?! Nu-mi vine să cred ochilor!! exclamă uimit tânărul cu glasul tremurat.

- De ce? Ai pe cineva și deranjez? îi răspunse, râzând cu o voce caldă, lină personajul nou apărut.

- Ooo!! Nicidecum! Îl am tovarăș pe Lupu, sunt plăcut surprins de apariția ta, nici prin gând nu-mi trecea că ai să vii în vizită, acum, noaptea.

- M-am gândit, după ce mi-ai povestit că vrei să rămâi aici, până dimineață, că ești singur și ți-e urât și am vrut să-ți fac o surpriză... Știi, bunicii au adormit! Eu am ieșit tiptil prin spatele grădinii la lac, am luat barca și iată-mă-s!

- Ești binevenită, draga mea, să mergem sus, o invită galant tânărul și, după ce-l liniști pe Lupu, urcară spre cabană.

Aici, Vlad aprinse un felinar și la lumina sa difuză o văzu pe Mara ca și cum o vedea pentru prima dată. Fata

avea 23 de ani, era înaltă, de o frumusețe de îți tăia respirația, studentă în ultimul an la drept. Avea ochii mari, verzi cu gene delicate, mătăsoase, iar părul negru îi cădea valuri-valuri în cârlionți, până dincolo de umeri. Se îmbrăcase într-un trening verde pal, mulat pe trupul bine proporționat. Cei doi tineri se cunoșteau de 5 luni, deveniră apropiați și trăiau împreună o frumoasă poveste de dragoste.

- Iată ce ți-am adus, singuraticule! îl gratulă tânăra – pâine coaptă la vatră, pe frunză de hrean, făcută de bunica mea.

Tânăra scoase dintr-un coșuleț două pâini rotunde și rumene. Aroma pâinilor încă aburinde se risipi imediat în cabană și le deschise o poftă de mâncare strașnică.

- Ești invitata mea. Am toate bunătățile de sezon aici, dar sigur, fiindcă te știu, vrei pepene roșu și galben.

- Vezi că știi! preciză tânăra amuzată.

Vlad dispăru în întinericul de afară și se întoarse în scurt timp cu pepeni verzi și galbeni. Mâncară amândoi cu poftă, glumiră pe diferite subiecte și timpul trecu în goană.

- Cred ca trebuie să plec, e târziu și mi-e în grijă să nu se trezească bunicii! începu să se lamenteze tânăra.

- Desigur, ai dreptate, dar te rog să mai rămâi puțin! începu el mios.

Se priviră intens în ochi.

- Dar știi că este răcoare? Și cred că ți-e rece... spuse Vlad și îi trecu Marei peste umeri o geacă din tercot pe care o desprinse dintr-un cuier.

- Știi că este bine!? zâmbi tânăra.

- Dar știi că poate să fie și mai bine!? o încurajă Vlad cu subînțeleș, acoperindu-i în același timp, protector, bustul cu brațele, simțindu-i căldura corpului.

O sărută încetșor și ea îi răspunse, parcă surprinsă că gestul său veni așa târziu.

- Te iubesc mult! Îi șopti tânărul.

- Și eu te iubesc la infinit!!! îi răspunse ea, topită în brațele lui.

*

A doua zi, țârâitul insistent și enervant al telefonului mobil îl trezi din somn pe tânărul polițist.

- Vlad, avem un eveniment la Cristești, știu că astăzi începi din nou munca. În noaptea trecută a fost comis un furt dintr-o locuință, nu se cunosc autorii, țin să mergi la cercetarea locului faptei, îi comunica comisarul Aldea, șeful Secției de Poliție Rurală.

- Am înțeles, domnule comisar, voi fi prezent la fața locului și am să vă aduc la cunoștință situația, răspunse prompt, milităros, tânărul polițist.

În urma activităților de cercetare și investigative derulate, a reieșit că furtul a fost comis noaptea, autorii au pătruns în locuință prin forțarea unui geam și au sustras o sumă de bani. Surprinzător, hoții nu au

răvășit absolut nimic, mergând direct la locul respectiv, luând dintr-un sertar lateral al patului un portmoneu conținând suma de 2300 de lei, bani agonisiți în decursul timpului de victimă.

- Mamă Ileană, ca parte vătămată, povestiți-mi tot ce știți dumneavoastră de dispariția banilor, o încuraja Vlad.

Bătrâna, o femeie mică de statură, cu tâmplele încărunțite, respiră greu și își aținti ochii mici, oboșiți spre tânărul polițist.

- Ei.... maică, maică! oftă femeia și trupul mic i se cutremură de câteva ori. Am 83 de ani, dar nu mi s-a întâmplat așa ceva niciodată, ferească Dumnezeu! Întotdeauna am fost atentă cu banii, cu documentele, nu am pierdut și nu mi-a dispărut nimic, niciodată. Știu fiecare lucrșor, unde îl pun, acolo îl găsesc. Fiind singură, aseară, pe la ora 22:00 tocmai mă pregăteam să mă culc, timp în care am auzit vocea unui bărbat strigându-mă din drum. "Țață Ileana, țață Ileana". Am ieșit în cerdac, am aprins becul de afară, și am strigat: "Care ești acolo?", "Om bun, țață Ileana, de la paza satului".

Am văzut în dosul porții un bărbat mai înalt cu un cap și jumătate decât gardul curții: "Ce dorești de la mine, în puterea nopții?", îl întrebai eu surprinsă. "Vedeți țață Ileana, că umblă o banda de hoți pe la casele oamenilor bătrâni, îi fură și îi tâlhăresc, sunteți în pericol, verificați dacă mai aveți banii! Pe noi ne-a trimis Poliția să vă prevenim."

Am intrat în casă, am mers în camera de curat, iar după ce am aprins becul am tras sertarul lateral al patului și am căutat sub plapumă portofelul cu bani. Erau toți banii, fiindcă i-am numărat, respectiv 2300 de lei, în bancnote de 100 de lei. I-am așezat la loc, am stins becul și am ieșit din nou în cerdac." Eu am toți banii, mergeți și anunțați-i pe alții din sat, de hoți." „Bine, bine țață Ileană, rămâi sănătoasă!", a răspuns bărbatul și a plecat. Am mers apoi în dormitor și m-am culcat. Nu am auzit și nu am simțit nimic peste noapte.

A doua zi dimineată, trebăluind în cerdac, am văzut fereastra ruptă de la camera de curat și un cui înroșit mi s-a înfipt în inima. "Hoții mi-au furat banii!". Am mers și am căutat în locul știut odată, de 10 ori, nici nu mai știu de câte ori, însă portmoneul cu bani dispăruse.

Trupul firav al bătrânei începu să se clatine, iar din ochii mici îi curgeau lacrimi fierbinți. Vlad, îi întinse un pahar cu apă și un șervețel.

- Erau banii mei de înmormântare, maică! Sunt singură și fără ajutor, că noi nu am avut copii. Cine mă îngroapă!? și cu ce îmi fac și mie cele creștinești?! întrebă zdruncinată bătrâna.

Pe Vlad, starea jalnică a femeii îl înduioșă și simți un flux energetic interior care îl îndârji.

- Mamă Ileană, îi vom afla pe hoți, și vor plăti cu

vârf și îndesat!!! scrâșni tânărul polițist. Făcu un pas spre ieșire, dar reveni imediat.

- Ce spuneiți, mamă Ileana, nu ați putea să-l descrieți pe cel de la poartă? Cel cu care ați dialogat?

- Era tânăr! Știu eu?? Până în 30 de ani, avea o voce joasă, vorbea din gât, pe cap avea o glugă mare, care îi acoperea ochii până la jumătatea nasului. Nu l-aș putea recunoaște, era la aproape 50 de pași de mine.

- Mulțumesc, încă o dată, o liniști Vlad și trecu la audierea în scris a acesteia.

Cercetarea la fața locului nu a evidențiat niciun element în plus față de ceea ce se cunoștea. Vlad își aminti că în dosarele cu autori necunoscuți preluate la venirea sa la acel post de poliție, în urmă cu un an, se mai aflau alte trei cauze cu același mod de operare. Victimele erau numai femei vârstnice care locuiau singure. Își propusese ca sarcină imediată restudierea acelor dosare și reluarea anchetei.

Tânărul polițist începu să construiască mental tot felul de scenarii și ipoteze care de care mai fanteziste, se gândi la cercuri de suspecti mai restrânse sau mai extinse. Recitirea celor 3 dosare cu modul de operare asemănător nu duse la nimic nou. Victimele indicau un tânăr, cu care purtau dialogul apreciindu-l cu vârsta variind de la 25 la 35 de ani, cu capul acoperit sau descoperit, în funcție de anotimp, care rămânea constant în spatele porții, în drumul satului. Indubitabil, toate furturile au fost comise după anunțarea victimelor de așa ziii "oameni de pază" despre eventualele atacuri.

„Deoarece tânărul respectiv folosea apelativul „țață” cert acesta este din lumea satului”, conchise Vlad. El avu inspirația și realizează un experiment judiciar. A doua seară la orele 22:00 reveni în sat și refăcu cu mama Ileana, cum îi spunea el, scena premergătoare furtului. Se ajută de un tânăr voluntar și aborda prima ipoteză: furtul a fost săvârșit de un singur autor. Voluntarul, la indicațiile lui Vlad repeta dialogul purtat de necunoscut cu victima, iar după ce intră aceasta în camera de zi, escaladă poarta alegându-și un loc de observație în apropierea cerdacului.

La revenirea victimei din cameră, cu toate că se mișcase cu iuțeală, se afla doar la poarta, în interior încercând să o escaladeze către exterior. Atunci, Vlad se gândi la a doua ipoteză, respectiv la aceea că furtul a fost comis de un autor și un complice. Această ipoteză i se păru cea mai plauzibilă, întrucât a avut cele mai mari șanse de reușită, personajul din spatele porții fiind și cel care supraveghea activitatea autorului, asigura paza pentru a nu fi surprins de victimă sau de trecători.

În baza acestei idei el reluă cu încredere a doua zi dimineață, cercetarea locului faptei. După căutări și examinări insistente observă lângă un stâlp al porții, pe sol, în cultura de sfeclă, o urma de adidas foarte bine

impregnată în sol, cu contururi clare. O fotografie din mai multe unghiuri cu telefonul mobil și o ridică pe suport de gips. „Bun, avem ceva concret, material, de aici înainte sa dea Domnul să nu-și arunce infractorul încălțăminte, că s-a dus singura probă”, își spuse tânărul polițist.

Această speranță îl fortifică și îi dădu un nou elan. Urma aceasta i s-a fixat obsedant în memorie. La toate activitățile specific polițienești și nu numai, o căuta mereu cu febrilitate. Era conștient că este foarte greu, e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, dar el nu demobiliza, spera mereu, nădăjduia ca un nebun. Trecură repede, câteva luni de căutări, de speranțe, de îndoieli, abandonări și iarăși speranțe.

*

Era o zi mohorâtă de toamnă târzie. Cernea din norii plumburii o ploaie mărunță, rece, ce aducea și lapoviță în rafale, iar umezeala pătrundea până la oase. Peste dealurile sure și câmpurile goale, zgribulite, începu să bată dezlănțuit un vânt înghețat, ce anunța venirea iernii. Înfrigorat, îmbrăcat cu o pelerină de ploaie, Vlad patrula pe jos, spre centrul satului Cristești.

Deodată se opri siderat, făcu ochii mari și strigă tare „Erika!”, așa de violent încât colegul sau își scuipea în sân speriat de tăria sunetelor. Degetul arătător al lui Vlad indica ceva cu obstinație pe nisipul umed. O urma de adidas cu impresiunile identice celei pe care o căuta cu atâta încordare de ceva timp. O compară de mai multe ori cu imaginea din telefonul mobil pentru a fi sigur, dar asemănările erau perfecte. Era urma care și-o amintea și în somn. Simți că reușita este lângă el, aproape o pipăia ca pe o materie. Îl găsi ușor pe autor, cât și pe complicele său în bodega de peste drum, aciuai lângă soba încălzită cu lemne, la o cană de vin fiert.

Cu profesionalism, izbuti să adune materialul probator, să le demonstreze vinovăția, iar propunerea sa de arestare preventivă a fost însușită și de magistrați.

La sfârșitul acelei săptămâni, Vlad o întâlni pe Mara.

- Felicitări, felicitări eroule!! Am citit în presă totul, îi striga ea entuziasmată.

- Mulțumesc, mulțumesc!! Cred că am reușit fiindcă am sperat mereu, iar iubirea pentru tine mi-a dat și îmi dă aripi să zbor, draga mea, dragă!! Hai vino cu mine, uite ce frumos ninge!

Cei doi tineri ieșiră veseli, mână de mână, afară în ninsoarea densă, sub fulgii pufoși care cădeau neîntrerupt din cerul alburii.

Marinel Gîlcă

Comisar – șef de poliție

Adjunctul Șefului Poliției Municipiului Bârlad

Portret:

PROFESORUL DE LIMBA ROMÂNĂ

Motto:

„O! Sfintele mele cărți, mai bune și mai rele, pe care soarta prielnică mi le-a scos înainte, cât vă datorez că sunt om, că sunt om adevărat.”

Nicole Iorga

Unii oameni au harul de a se face observați și remarcați cu mare ușurință, precum culorile calde dintr-un tablou cu peisaj de toamnă sau sunetul viorii dintr-o orchestră.

Când îi întâlnești, nu poți decât să te bucuri; când vorbesc, îi ascuți cu atenție; când te salută, ești onorat; când te povățuiesc ori te laudă, te rușinezi ca un școlar; când sunt supărați, simți nevoia să le fii alături, iar când sunt mulțumiți, trăiești alături de ei, fără egoism, clipa lor de satisfacție. Printre aceștia, în opinia mea, se numără și profesorul de limba română, domnul GRUIA NOVAC.

În orașul nostru sunt puțini oameni care să nu-l cunoască sau care să nu fi auzit de dânsul. Mulți dintre bărlădeni l-au avut profesor, alții au ajuns colegii săi de breaslă, o parte l-au auzit recitând versuri, vernisând sau prezentând unele acțiuni culturale, ori exprimându-și părerea ca simplu participant la astfel de activități, alții prefăcându-se că îl încurajă (sau nu) autorul, vădit emoționat în fața invitaților participanți la lansarea operei, iar mai mereu este văzut la teatru, în primul rând, unde obișnuiește să se așeze.

De fapt, profesorul Gruia Novac s-a aflat totdeauna pe locul din față, chiar dacă nu a fost cel mai confortabil. Îmi bazez această constatare pe ceea ce am perceput în mod direct, aflat și eu în aceeași sală, de la bibliotecă, de la Casa de Cultură "George Tutoveanu", de la Centrul Mihai Eminescu, de la Galeriile de artă "Nicolae Tonitza", ori în sălile de conferință ale altor instituții din Bârlad. Îl vedeam cum urmărește și ascultă serios expunerile apreciative ale specialiștilor despre artist și opera acestuia, după care ridică mâna în semn că are ceva de spus. Se făcea liniște, căci toată lumea îi știa obiceiul de a scoate dintr-un buzunar câteva bucăți de hârtie (file de calendar, file de caiet, jumătăți de foaie tip A4), pe care le desfăcea tacticos și le potrivea la o distanță

față de ochi, ca să poată citi principalele idei, pe care le dezvoltă cu ușurință pe parcursul discursului. Sunt fascinat de capacitatea sa de a capta atenția auditoriului prin exprimarea clară, tonul puternic, cursivitatea exprimării, comprimarea și acuratețea mesajului transmis, evidențierea chestiunilor de fond, nivelul ridicat al aprecierii și, mai ales, îndrăzneala de a reliefa unele neajunsuri, cu disconfortul creat de o asemenea atitudine. Nu cred că a scăpat nici un artist ori altă personalitate de asprimea remarcilor făcute, dacă a fost cazul, de domnul profesor. Uneori, parcă este prea exigent, cu alții pare neîndurător, unii sunt de mulți ani supărați, cu alții a găsit cale de dialog, dar dânsul rămâne același, exigent, mândru și energic. Nu se sfiește să-și etaleze calitățile, considerând că nu este bine să fii modest mereu și nici nu pare afectat de opiniile celor cu care se află în contradicție, căci știe prea bine numărul mare al celor ce, asemenea mie, îl respectă.

Odată am îndrăznit să-i adresez mai multe întrebări și a fost neașteptat de generos în a-mi spune unele lucruri despre domnia sa: am aflat că s-a născut în Basarabia, că a lucrat la începutul carierei într-o localitate rurală, apoi în Bârlad, oraș de care s-a atașat și l-a iubit, căruia i s-a dedicat cu toată ființa și priceperea. Recunoaște că a încercat pentru scurt timp să practice o altă profesie, dar și-a dat repede seama că nu i se potrivește și s-a reîntors la catedră, acolo unde copiii îl așteptau pentru a-i învăța scrierea și vorbirea corectă a limbii române. Tare mai iubește meseria de profesor și limba română!!!

Pe vremea când eram la liceu, azeam vorbindu-se de dânsul, așa cum discută elevii de dascălii lor, în imaginația mea fiind zugrăvit cu nuanțe reci, severe. De fapt era îndrăgît și aflam diferite întâmplări care evidențiau mai curând profesorul apropiat de copii, care îi îndemna să se exprime deschis, creativ, pentru a înțelege și nu pentru a toci.

Când îl zăresc pe stradă, mergând drept, cu pieptul înainte, bărbia sus, cravata mereu la gât, pălăria pe cap, pe care o ridică tacticos, în special pentru a adresa câte un salut jovial doamnelor pe care le cunoaște, salut însoțit de un zâmbet curtenitor, presupun că merge ori la o acțiune cultura-

lă, la tipografie sau la unul din restaurantele preferate, pentru a savura un pahar cu vin, în compania vreunui prieten, colaborator sau cunoscut, față de care trebuie să nutrească cel puțin un sentiment de apreciere, căci este destul de dificil să treci testul calității, la nivelul impus de dânsul.

Odată, în sala mică a Casei de Cultură, la vernisarea unei expoziții de pictură, s-a oferit să ia cuvântul. S-a ridicat în picioare, a scanat cu privirea pe toți cei prezenți, a scos din buzunar fragmentele de hârtie, și-a dres vocea, după care a rostit propoziția introductivă: " Am venit aici direct de la un restaurant, unde am servit un pahar cu vin...". Din sală emanau murmure și curiozități, unii zâmbeau, alții au crezut că glumește, însă dânsul, extrem de serios, a continuat discursul, impresionând din nou prin calitatea și obiectivitatea observațiilor. Era mereu pregătit, ca elevii cărora le cerea să studieze, înainte de a vorbi.

Mi-l imaginam, cu o seară înainte de evenimentul la care urma să participe, răsfoind paginile unor cărți de unde-și completa notițele, alăturând ideilor principale și observațiile proprii, citate, pasaje ori strofe ale autorilor comemorați.

Nu știu cât de mulți oameni cunosc faptul că domnul Gruia Novac a donat bibliotecii Casei de Cultură câteva mii de cărți, "sfintele cărți" citite și recitate de-a lungul unei bogate și frumoase cariere de dascăl, iar pentru acest gest generos se cuvine să-i mulțumim. Se cuvine să-l răsplătim cu respectul nostru și pentru îndârjirea cu care a luptat pentru adunarea materialelor, corectarea lor, promovarea talentelor, obținerea resurselor financiare, cu care au fost editate ziare locale și reviste de cultură, apreciate de cei mai renumiți și reputați critici literari, care-l cunoșteau direct sau indirect, prin articolele de calitate pe care, la rândul-i, le-a publicat în reviste de răsnet literar, cum ar fi "România literară". Cine a răsfoit măcar o dată revista de cultură "Baaadul literar", a cărui redactor șef este, ar înțelege cu ușurință câtă muncă depune, alături de câțiva redactori, să determine și să mențină colaborarea cu valoroși oameni de litere și cultură din țară și străinătate, pentru a aduna în peste 150 pagini articole de critică literară, articole de specialitate, eseuri, poezie,

comentarii, opinii, evocări, cronică, pamflet, omagii etc., având ca scop păstrarea spiritului cultural activ, înviiorarea sentimentului de mândrie locală și națională, promovarea valorilor locale și menținerea reputației pozitive a orașului nostru, în mediile culturale interne și externe.

După anul 1990 s-a implicat în tipărirea publicației " Părerii tutovene", a lucrat alături de renumitul doctor, Constantin Teodorescu pentru publicarea și apariția revistei " Bârladul" și a găsit timp pentru a scrie mai multe cărți, pe care mi le-a oferit, cu autograf.

De asemenea, de vreo doi ani mai coordonează editarea unei reviste, care apare cu sprijinul Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor "Elena Cuza" din Bârlad, în "Viața noastră" fiind ilustrate cu claritate activitatea instituției, realizări în plan profesional a multor intelectuali, în prezent pensionari, poezie, epigrame, eseuri, acțiuni culturale, caritabile, comemorative, medicale și multe altele, organizate și desfășurate de un inimos colectiv, condus de domnul Nicolai Mihai, care continuă să impresioneze cu multiple calități umane, manageriale, din care emană constant corectitudinea, exigența și fermitatea, sedimentate în ființa sa pe timpul cât a lucrat ca învățător și magistrat.

Despre domnul profesor Gruia Novac ar fi mult mai multe de spus, eu exprimând numai câteva gânduri și sentimente ce au rodit după ce l-am cunoscut. În preajma lui am simțit o mirifică tulburare și un suflu iremediabil, care este produs, de obicei, de oamenii hărăziți cu calități excepționale, în stare să producă cu ușurință lucruri mărețe, de care să ne folosim și bucurăm noi toți, contemporani sau cei ce se vor naște și crește pe aceste binecuvântate meleaguri.

Când am scris aceste rânduri, am înțeles mai clar conținutul filozofic al unei cugetări ce aparține lui Blaise Pascal: "Omul este doar o trestie, cea mai firavă din natură, dar e o trestie gânditoare". Celebrul matematician și filozof francez explica cugetarea sa prin aceea că " întreaga demnitate umană constă în gândire; gândirea și conștiința de sine, iată măreția omului capabil să cuprindă lumea întreagă cu înțelegerea sa."

Vasile Chelaru

GÂNDURI DE PENSIONAR

Să nu uitați c-am fost și noi
Copii și tineri ca și voi
Părinți, bunici și noi aveam
Îi respectam și îi iubeam.

Noi nu vrem bani sau altceva
Să ne iubiți atât am vrea
Nu v-am făcut ca să ne dați
Am vrea ca să ne respectați.

Ce ne dorim de-ați întreba?
Doar sănătate atât am vrea
Și pensia să fie lungă
Am vrea ca ea să ne ajungă.

Să fie numai pace-n lume
Să facem numai fapte bune
Să ne unim la greu cu toții
S-avem o țară fără hoți.

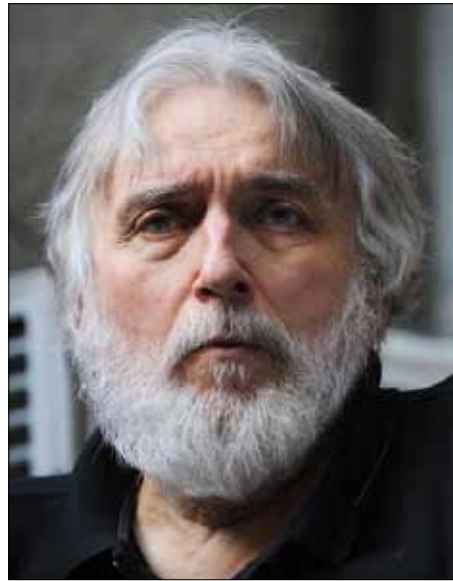
Se spune că viața-i nedreaptă
Dar să nu uiți vorba-nțeleaptă
Că după faptă-i și răsplată
E tot ce-n viață te așteaptă.

Chiar de noi nu vom mai fi
În viitor să vă vedem
Vrem să vă gândiți la noi
Și să fiți poporul demn.

Să trăiți cu toți ca frații
Cei săraci cu cei bogați
Să nu mai aveți stăpâni
S-aveți soarta voastră-n mâini.

Noi de ziua noastră am vrea
Să ne fiți alături
Să ne trăim frumos anii
Vă salută pensionarii!

Aneta Matei

NICIODATĂ

de Adrian Păunescu

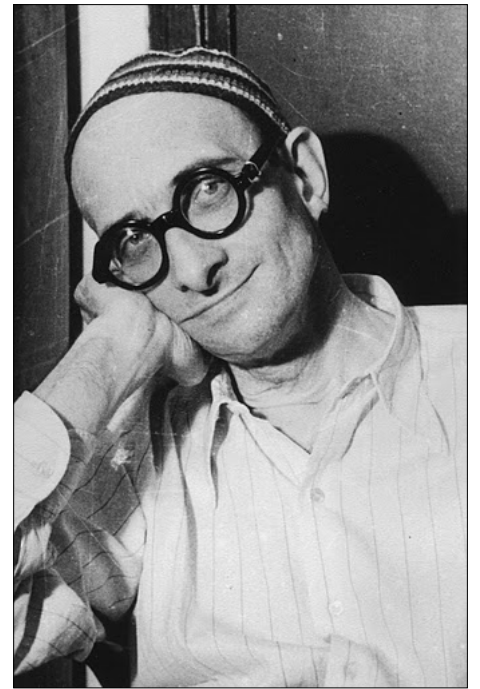
Un cântec nu-i nimic în lumea asta
Mai bine să-l zdrobești și apoi să taci
Când el cu o iluzie nu umple
Ghiozdanele copiilor săraci.

Destul cu-atâtea găști aristocrate
Ce caută și-n cântece câștig
Un cântec nu-i nimic dacă nu face
Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată
Să nu uităm de cei mai triști ca noi.

Dezmoșteniții-și caută o cale
Nenorociții trec cu pașii grei
Nu ne putem închide-n cabinete
Făcând ușor abstracție de ei.
Mizeria există până-n oase
Popoare mor și indivizi decad
Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă
A foc, a nădușeală și a iad.

Și dacă toate cântecele noastre
Nimic nu sunt și chiar nimic nu pot
Noi pentru cei săraci și fără șanse
Suntem mereu datori să facem tot.
Măcar atât din toate să rămână
Din tot ce-am pățimit la focul mic
Un vers, o spovedanie, un cântec
De partea celor care n-au nimic.

RIDICĂ-TE, GHEORGHE, RIDICĂ-TE, IOANE!

de Radu Gyr

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpșane
o claie de zări și-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zărzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Și ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pe toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Și sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR "Elena Cuza" Bârlad

Str. Nicolae Iorga nr. 7A • Tel.: 0235 421 340 • E-mail: carpbarlad@carpbarlad.ro
Web: carpbarlad.ro • Y. Mess.: carpbarlad

CONDIȚII FINANCIARE pentru a deveni **MEMBRU** al Casei

Începând cu data de 09.10.2013

	Pensionari	Salariați/ Fără venit
TAXĂ DE ÎNSCRIERE	20 lei	30 lei
CONTRIBUȚIE ptr. DECES	9 lei/3 luni	9 lei/3 luni
COTIZAȚIE MINIMĂ LA FOND SOCIAL ÎMPRUMUT	9 lei	9 lei
CARNET DE MEMBRU	5 lei	5 lei
ALTE IMPRIMATE - STATUT	6 lei	6 lei
LEGITIMAȚIE	1 leu	1 leu
TOTAL	50 lei	60 lei
TAXĂ DE REÎNSCRIERE*	50 lei	70 lei
TAXĂ DE REACTIVARE MEMBRU**	100 lei	100 lei
COTIZAȚIE	3 lei/lună - venit până la 1000 lei	
	4 lei/lună - venit între 1001 - 2000 lei	
	5 lei/lună - venit peste 2001 lei	
CONTRIBUȚIE DE DECES	3 lei/lună	

* Celor care doresc să se reînscrie/să își reactiveze statutul de membru în Asociația noastră trebuie să știe faptul că, odată cu taxa de reînscriere/reactivare propriu-zisă, li se vor percepe și celelalte contribuții necesare oricărei înscrieri (contribuție deces, cotizație minimă, carnet etc.);

**Informăm că la reactivarea calității de membru se plătește contribuția de deces restantă – respectiv de la pierderea calității de membru – la zi, precum și cotizația.

Hotărârea Consiliului Director, Nr.: 188/07.10.2013

ÎMPREUNĂ NE ESTE MAI UȘOR!

REBUSUL – MAI MULT DECÂT PASIUNE

În anul 2012 am organizat la casa noastră de vacanță de pe Valea Oituzului două întâlniri cu câțiva dintre rebusiștii cunoscuți. Locația se află între satele Ferăstrău-Oituz și Hârja, plecând din Onești spre Brașov, pe malul râului Oituz, într-un cadru natural de excepție, denumită “Casa rebusiștilor”.

La prima ediție, 15-16 iunie, au participat bârlădenii de la Cercul “Alb și negru”: Costel Filiuță, Ionel Șerban, Dorin Prodan, Costică Ispir și Liviu Borș, alăturându-se doi brăileni de marcă: Mihai Frunză și Ștefan Ciocianu. De la Onești, care se află la 20 de kilometri distanță, au venit prof. Ștefan Epure și ziaristul Ion Moraru.

Au avut loc discuții la temă, concursuri de compunere și de dezlegări, lansări de reviste și cărți. Au fost oferite premii surpriză, cupe și diplome.

A doua ediție s-a desfășurat între 22 și 23 septembrie, fiind marcată de împlinirea a 55 de ani de când am debutat în publicistica rebusistă. La eveniment s-au alăturat iarăși bârlădenii amintiți, plus Lucian Stănescu și Maricel Fichiu și trei rebusiști din Roman. A mai poposit pentru câteva ceasuri Ciprian Oglan, venit din Franța la părinții din Hârja. Prezenți au mai fost Nelu Enache,

bârlădeanul stabilit în Elveția și cumnatul său din Ploiești și, bineînțeles, fratele meu Mircea și oneștenii Ștefan Epure și Ion Moraru.

Au fost organizate concursuri de dezlegări dotate cu premii, s-au definit grile, lansări de reviste și cărți, s-au oferit cupe și diplome.

Noi, gazdele, am fost ajutați de Rodica și Florian Pricop și de Ion Ichim și le-am oferit musafirilor bucate alese, printre care: friptură de berbec pregătită la cuptorul de sub arini și purcel la rotisor.

S-a hotărât că următoarea ediție să aibă loc o dată pe an, ceea ce s-a și întâmplat între 31 august și 1 septembrie 2013.

Invitații de onoare au fost redactorii de la trustul Elixir Press: Bogdan Vlad, Nicușor Năsui, Claudiu Sofrone și Cristian Rotariu. De la Mărășești au poposit soții Buture, Laurian și Ana, și, surpriza după-amiezii, prezența pentru un ceas a rebusistului-pensionar, profesorul Octavian Dumitriu din Vălenii Vasluiului venit de la Brețcu, de la mezina familiei. S-au simțit în largul lor Ștefan Stănescu, elev la Colegiul Național „Gheorghe Roșca-Codreanu”, fiul cel mic al lui Lucian, cumătrul Costică Olaru, cumnatul meu Paul, Bogdan Artene, Florian Pricop, Ion Ichim, Ștefan Epure și Ion Moraru.

Vremea a ținut cu noi, soarele ne-a zâmbit, iar atmosfera a fost incendară la cele trei concursuri organizate de elixiriștii bucureșteni, de albnegrăștii din Bârlad și de subsemnatul. Premianții au fost răsplățiți cu diplome, cărți, reviste și... licori bahice.

Pentru confirmarea desfășurării fiecărei ediții a simpozionului “Casa rebusiștilor” în cele mai bune condiții, redăm impresiile menționate în Cartea de onoare și fotografiile luate la fața locului.

Imagine de la Ediția 1, 15-16 iunie 2012, cu Mihai Frunză și Ștefan Ciocianu.

Ștefan Ciocianu: *Umilul meu prinos și recunoștință pentru divina primire și "tratament" din partea gazdelor cu mâini de aur, familia Coloșenco.*

Mihai Frunză: *UN MARE ADEVĂR*

Scriitori sunt mulți, socot:

Caragiale, Swift, Șevcenko

Rebusiști nu-s peste tot

Numai ici și Colo...șenco!

Ambele sunt date 16.06.2012.

De la ediția a II-a: 22-23 septembrie 2012:

„Într-un cadru mirific și în compania unui grup de prieteni legați de pasiunea pentru rebus am petrecut două zile

În prim plan Octavian Dumitriu și subsemnatul.

minunate”, menționa Dorin Prodan, iar Ionel Șerban a scris: *“Plăcerea de a mă revedea cu familia Coloșenco și cu ceilalți rebusiști din Bârlad și Roman va rămâne, în sufletul meu, pentru totdeauna.”*

Redăm cele scrise, fragmentar, apărute în revista “Rebus Elixir”, nr. 127, septembrie 2013, p.21 după ediția a III-a: *“Într-un cadru mirific, pe malul Oituzului, între munți se află Casa rebusiștilor de la Hârja, Oituz, locație în care maestrul Coloșenco ne-a găzduit [...] Primirea a fost mai mult decât călduroasă, s-au cunoscut rebusiști, s-au revăzut rebusiști...”*

Cele trei ediții au fost detaliate în presă: “Vremea nouă”, Vaslui; “Onești Expres”, “Labirint”, “Alb și negru”, “Academia bărlădeană”, “Rebus optim”, “Rebus”, “Rebus elixir”, ca și pe site-urile personale ale celor prezenți.

Oferind volumul „Rebus școlar”.

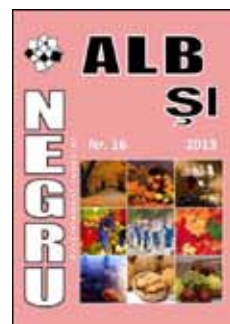

Elixiriștii premiați.

Așa s-a scris, pe scurt, istoria celor trei ediții de la “Casa rebusiștilor”, de pe Valea Oituzului.

Pentru conformitate,

Serghei Coloșenco

Paul Titiri, Cristian Rotariu, Costel Filiuță, Florian Pricop, Nicușor Năsu, Claudiu Sofrone, Dorin Prodan, Bogdan Vlad, Octavian Dumitriu, Laurian Buture, Lucian Stăncescu, Ionel Șerban și Ștefan Epure.

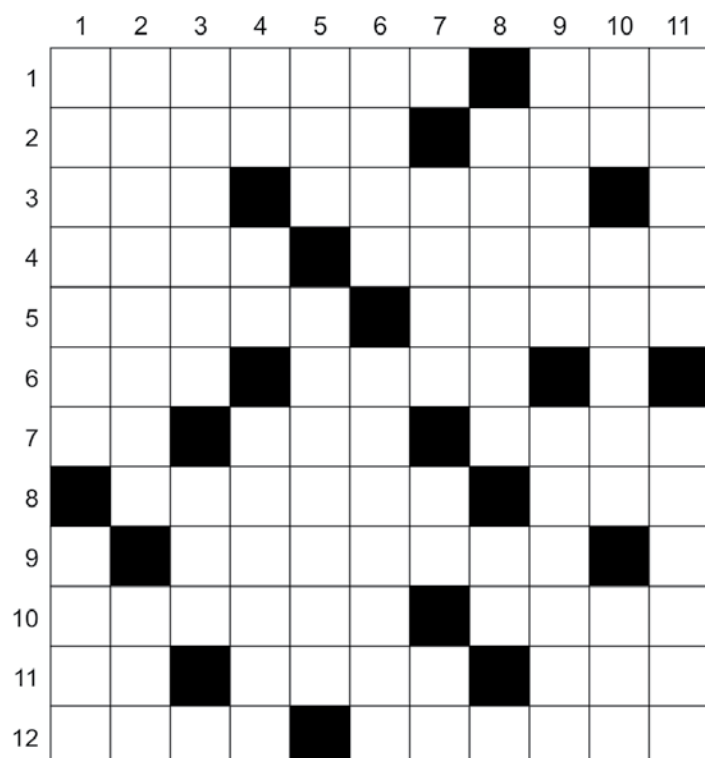

Cu mâinile ocupate: Lucian Stăncescu.

BĂTRÂNEȚE....

ORIZONTAL: 1) Clasic al literaturii noastre, autorul poveștilor „*Fata babei și fata moșneagului*” și „*Soacra cu trei nurori*” (Ion) – Unii bătrâni îl au cu părul sur. **2)** Scriitor și istoric român, autorul studiului „*Cuvinte din bătrâni*” (1838-1907) – Nu toacă de două ori pentru o babă surdă, într-un proverb românesc (pl.). **3)** Mame din vechime - „Stăpânul peste avari” din poemul „*Strigoii*”, de Mihai Eminescu, „*ajuns-a la poala de codru-n munții vechi*” la bătrânul mag și-l imploară să-i redea iubita, pe Maria. **4)** Strat de flori circular – Bătrânul lup de mare. **5)** Negustor din povestirea „*Crâșma lui Moș Precu*”, de Mihail Sadoveanu – Actul istoric din 1859 la care a participat și Moș Ion Roată. **6)** Se mișcă fără salturi – Părinți (reg.). **7)** 2,3 bătrâni! – Bunic (pop) – Stropit cu apă. **8)** Om de știință și diplomat român, a publicat în 1878 broșura „*Ștefan cel Mare, Documente descoperite în arhivele Veneției*” (Constantin) – Conte de Paris, încoronat rege în 888 descris de Ioan Slavici în narațiunea istorică „*Din bătrâni*”. **9)** Poetul ce ne-a prezentat o „*Babă-n sat*” (Tudor). **10)** Actorul care a jucat în filmul „*Bunicul și doi delincvenți minori*” (Ernest) – Înseamnă „înainte”. **11)** Începe muzica! – Moșie (reg.) – Element de compunere cu sensul „capră”. **12)** Țar bulgar (1187-1196) – Calitatea a ceea ce este infectat.

VERTICAL: 1) Bătrânul hangiu din „*Neamul Șoimăreștilor*”, de Mihail Sadoveanu – Doamna Bovary. **2)** Persoane îmbătrânite – Moșneag (reg.). **3)** Liric rus care într-o scrisoare întrebă: „*Tu tot mai trăiești, bătrână mamă?*” (Serghei) – Apare Safta! **4)** Andrei Dumitrescu – Cade! – Actorul ce i-a dat viață bătrânului comis Manole Păr-Negru în filmul „*Frații Jderi*”, după romanul lui Mihail Sadoveanu (Geo). **5)** Nene – Regizorul american al filmului „*Bătrânul și marea*”, după nuvela lui E. Hemingway, cu Spencer Tracy (John). **6)** Clanță – Om bătrân (pop.). **7)** „Lac, baltă”, în toponimia evencă – În duet! – George Enescu. **8)** Istoric și literat roman, numit și „cel Bătrân”, autorul „*Istoriei*

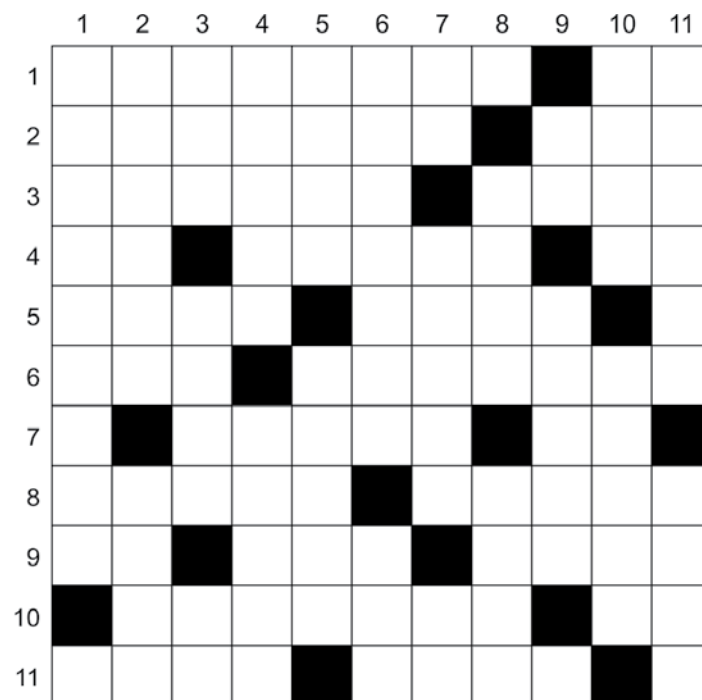

...HAINE...

ORIZONTAL: 1) Haină scurtă, ca o vestă (pl.) – Margini de frac! **2)** Haine de casă – Vremea hanoracului! **3)** Haină militară (od.) – Îi atârnă hainele pe el. **4)** La un surtuc! – Pardesiu gros, mai puțin călduros decât paltonul – Trenci, în dreapta! **5)** Mantie fără mâneci, purtată de romani peste tunică – Localitate în Myanmar. **6)** Primele enunțuri! – Haine lungi purtate de preoți. **7)** Haină (pop.) – Apare cu sacou! **8)** Obiecte mari de carton în care se păstrează unele haine (sg.) – Miei mai mari. **9)** Țesătura din această plantă, bună pentru hainele de vară – Atrage atenția cuiva sa tacă – Localitate în Japonia. **10)** Înălțimea corpului măsurată de croitor pentru un costum – Coase la haine. **11)** Bun pentru călcatul hainelor – Materie primă pentru unele haine.

VERTICAL: 1) Haină de stofă îmblănită, lungă până la genunchi (pl.). **2)** Haină de iarnă – Gresați. **3)** Ape întoarse! – Eleganță – Pe tine. **4)** Pictor grec din sec. XX – Modelul folosit de croitor. **5)** Mătușile de la țară – Locul unde se poartă haine vărgate. **6)** Țesătură de bumbac sau de mătase – Țesătură foarte fină. **7)** Preț mediu! – Personal – Curea la frac! **8)** Haine groase căptușite cu blană – Nume masculin. **9)** Vas de lut – Haină ce imită blana de urs. **10)** Haină bărbătească de ceremonie – Când se poartă haine groase. **11)** Încăperea unde se probează hainele într-un magazin (pl.) – Guler de haină femeiască (înv.).

Dicționar: INBU, ENU, ONNA, ȚACE, IACĂ.

naturale” (24-79 d.Hr.) – Cuza! **9)** Păduri mari și bătrâne – Poetul care a scris „*Ali Babà*” (Șt.A.). **10)** Ana Pascu – Fiul lui Álmos din romanul „*Din bătrâni*”, de Ioan Slavici – Copacul foarte bătrân în care își făcuse pupăza „*cuib de mulți ani*” în „*Amintiri din copilărie*”, de Ion Creangă. **11)** Zbârcită la bătrâni – Sprijin la bătrânețe (pl.).

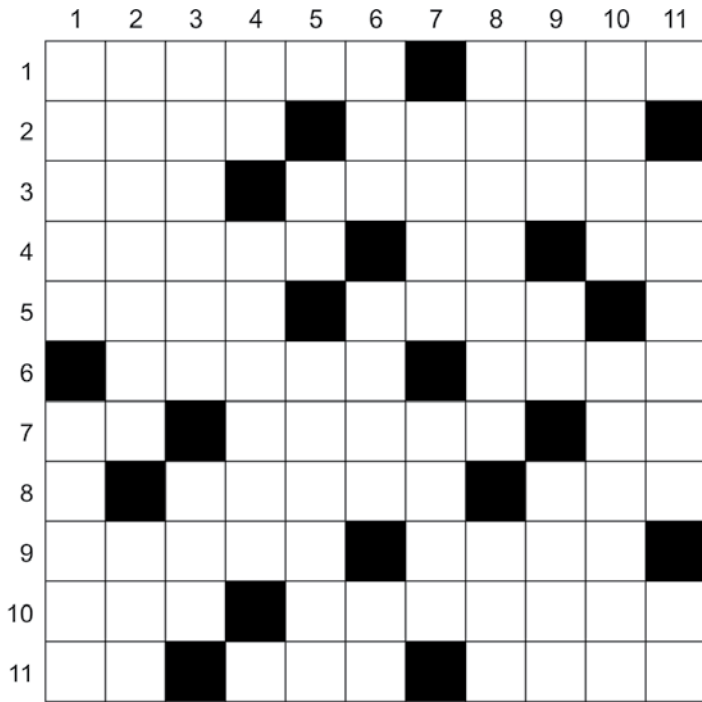
Dicționar: IME, TUȚI, ODO, OȘAG, AEG, AUȘ, AMUT.

...GRELE!

ORIZONTAL: **1/** Greu de doborât (fem.) – Nu-i greu. **2/** Cu greu – Greu la munte. **3/** Ține greul ușii – Grea de cap. **4/** Deosebit de greu (pl.) – Bere! – Mihai Greuceanu. **5/** Bani de diferite valori – Lasă cu greu să treacă țărăța. **6/** Element chimic dur și casant – Poartă greutatea tunului. **7/** Greutate finală! – Consuli (înv.) – Vârful macaralei! **8/** Greu dă un ban (fem.) – Întorsură. **9/** Greul lucrului – Zbor agitat. **10/** Răsare soarele! – Cu greu. **11/** Țese! – Leagăn cu greutate! – Greu bolnav.

VERTICAL: **1/** A-i fi greu cuiva – Cu inima grea. **2/** După o muncă grea (pl.; fem.) – Se deplasează cu greu. **3/** Fac să ai capul greu – Lichid greu. **4/** Servește! – Greu de stăpânit (fem.). **5/** 3,14 – Pas greu. **6/** Cel mai greu metal – Mic râu în Scoția – Cunună! **7/** Muncesc din greu – Greu. **8/** A scrie greu – Prefix pentru ou. **9/** Sașiu (pop.) – Urme de praf! – Bucată de sticlă. **10/** Boală care se manifestă prin greutate în respirație – Face să-ți păstrezi cu greu stăpânirea de sine. **11/** Greu de stabilit – Jumătate de miez!

Dicționar: SOA, SNAR, OVO, LUȘ.

Romane de Liviu Rebreanu

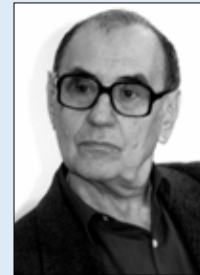
(Rebo metagrame: XĂX + KXXXX = 8)

Ă C

(XXAX + XXXNXȘ = 7 ; 3)

Ă J R

PĂTRAT

ORIZONTAL și VERTICAL:

- 1) Mamifer domestic din familia suinelor.
- 2) Câine de vânatoare foarte iute la fugă, sinonim cu levrier sau copoi.
- 3) Ramificațiile coarnelor cerbului (reg.).
- 4) Părul cățelușului prins că a furat rața din coteț.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

Dezlegări: Bătrânețe...: CREANGA – CAR – HASDEU – POPI – IME – ARALD – E – ROND – AMIRAL – ILIES – UNIRE – LIN – TUTI – P – AT – BUN – UDAT – ESARCU – ODO – E – ARGHEZI – I – MAFTEI – ANTE – MU – OSAG – AEG – ASAN – SEPSIE...haine...: SPENTERE – FC – CAPOATE – ORA – ULANCA – SLAB – RT – DEMIU – CI – TOGA – INBU – N – ENU – ANTERIE – I – STRAI – SA – CUTIE – MIORI – IN – PST – ONNA – STATURA – AC – FIER – LANA – A...grele: SOLIDA – SLAB – ABIA – URCUS – TOC – PROASTA – USORI – BR – MG – LIRE – SITA – I – TITAN – AFET – TE – IPATI – MA – R – AVARA – COT – IMPAS – ROIT – SOA – ANEVOIE – TS – UTA – OBEZ. *Romane de Liviu Rebreanu:* RĂSCOALA (râs + koala); AMĂNDOI; JAR (Aman + Doiș). *Pătrat:* PORC – OGAR – RAZE – CREȚ.

EPIGRAMĂ

Unui pensionar nevoiaș...

Cum am pensia prea mică
Am prea multe de făcut,
Repede fisa îmi pică:
Poate fac vreun împrumut!

Unui împrumutat rău platnic...

Când ți-ai luat de la CARP banii
Te tratai de insomnii...
N-am ce face, ăștia-s anii,
Acum suferi... de-amnezii!

Unui pensionar alcoolic...

Cu cravata bine-ți șade
Și-n baston la căte-un bar:
Bei alcool de-optzeci de grade
Fiindcă ești... octogenar.

Unui pensionar singuratic...

Crezi că ești pe lume singur
Chiar de n-ai nici un defect.
Îți găsești perechea sigur:
Caut-o pe... internet...

Unor pensionari la nunta de aur...

Azi de aur vă e nunta
Ce-o serbați festiv, galant;
Ce vreți să v-aducă barza
Pân' la cea de... diamant?

Gheorghită Știrbu

Membru C.A.R.P. "Elena Cuza",
Bârlad, sucursala Pogonești

CLASAMENTELE CONCURSURILOR

organizate cu ocazia „Zilei Internaționale a Persoanelor Vârstnice”
și a celei de a 59 - a aniversări a C.A.R.P. “Elena Cuza” Bârlad

CROS

	Nr. crt.	Premiul	Nume și Prenume
MASCULIN 31 - 40 ani	1	I	BOSTACA CIPRIAN
	2	II	MAFTEI NELU VASILICĂ
	3	III	BUTNARU IONUȚ
	4	IV	MATEI LIVIU
MASCULIN 41 - 50 ani	5	I	HANGANU MARIUS
	6	II	GÎLCĂ MARINEL
	7	III	PLETEA FLORINEL
MASCULIN 51 - 60 ani	9	I	ANIȚA AUREL
	10	II	GHECIU MIHAI
	11	III	MIRON ALEXANDRU
	12	IV	PAȚA VIOREL
MASCULIN 61 - 70 ani	13	I	TRANDAFIR ION
	14	II	POPA PETRE
	15	III	CUCU ANTON
	16	IV	BORȘ LIVIU
MASCULIN 71 - 75 ani	17	I	CATANĂ FLOREA
	18	II	CREANGĂ VIOREL
	19	III	DRAGOMIR GHEORGHE
MASCULIN peste 75 ani	20	I	GHEȚĂU NECULAI

	Nr. crt.	Premiul	Nume și Prenume
FEMININ 31 - 40 ani	1	I	BOSCENCO IULIA
	2	II	LUNGU OTILIA
	3	III	PINTILII ALINA - LUCIA
FEMININ 41 - 50 ani	5	I	VASILACHE SILVIA IRINA
	6	II	FLORESCU MARIA
FEMININ 51 - 60 ani	7	I	FLOREA ELENA
	8	II	ARTENI VIORICA
	9	III	VASLUIANU TEMIZA
	10	IV	CUCU ELENA
FEMININ 61 - 70 ani	11	I	GINGHINĂ MARIA
	12	II	STOICA ECATERINA
	15	III	BUDESCU AURICA
	16	IV	ILIE NICOLETA
FEMININ 71 - 75 ani	17	I	MUCENICA JENICA
	18	II	BUHUȘ LEONORA

TENIS DE MASĂ

Categoria	Premiul	Nume și Prenume
FEMININ	I	ROTARU ECATERINA
	II	TOPALEA DOINA
MASCULIN 31 - 40 ani	I	BUTNARU IONUȚ
	II	BOSTACA CIPRIAN
MASCULIN 41 - 50 ani	I	GÎLCĂ MARINEL
	II	SÎRBU CRISTIAN
	III	AILIOAIEI LAURENȚIU
MASCULIN 51 - 60 ani	I	ALBU VASILE
	II	RÂNCU LIVIU
	III	REBEGEA VASILE
MASCULIN 61 - 70 ani	I	AILIOAIEI ADRIAN
	II	POPA DUMITRU
	III	HAZU GHEORGHE
	IV	URSU ȘTEFAN
MASCULIN 71 - 75 ani	I	VLAD ALEXANDRU
	II	RAFAILĂ CLAUDIU
	III	STANCIU IOAN
	IV	NEDELCU GHEORGHE

ȘAH

Nr. crt.	Categoria	Locul	Nume și Prenume	
1	FEMININ	I	VASILACHE IRINA SILVIA	
2		II	STUPURAC MARIA	
3		III	ROTARU ECATERINA	
4	MASCULIN	I	NEDELCU LEONARD	
5		II	CRISTEA NECULAI	
6		III	MOCANU IOAN	
7		III	RAFAILĂ CLAUDIU	
8		III	NEGHINĂ GHEORGHE	
9		Mențiune 1	ARTENE NECULAI	
10		Mențiune 1	DASCĂLU GEORGICĂ	
11		Mențiune 2	CUREA NECULAI	
12		Mențiune 2	PETRACHE VALERIU	
13		Mențiune 2	REBEGEA VASILE	
14		Mențiune 2	TALPĂ SIMION	
15		Diplomă de participare		IVAȘCU AUREL
16				STANCIU ION
17				NECHITA NECULAI
18				URSU CĂTĂLIN
19				CATANĂ FLORICĂ

PERSOANE DE BUNĂ CREDINȚĂ CARE AU CONTRIBUIT LA PROTECȚIA SOCIALĂ A MEMBRILOR ASOCIAȚIEI NOASTRE MATERIAL, BĂNEȘTE, PRIN COLABORARE SAU VOLUNTARIAT

01. S.C. HOFIGAL EXPORT IMPORT S.A.	TRADING S.R.L.	118. LAIU VASILE	181. MAGDALINA ROMICA	247. MARIA STAFIE
02. S.C. CONFEȚII S.A.	56. S.C. FARMA CLASS INDUSTRY S.R.L.	119. COMAN MARICICA	182. FURCOI ARLETA	248. MARIA STUPURAC
04. S.C. DADANARCIROM S.R.L.	57. S.C. TAGHI S.R.L.	120. NENITA PETRU SORINEL	183. MURARU GENUTA	249. ANETA MATEI
05. S.C. DACIA PLANT S.R.L.	58. S.C. CASA HERBA S.R.L.	121. HUSTIU MARIANA	184. DORIN IONEL	250. MARIA EPURE
06. S.C. PETRINI SMART TRANS S.R.L.	59. S.C. DANTE INTERNAȚIONAL S.A.	122. GUTU FLORIN IRINEL	185. ERMESA NECULAI	251. DORINA STOICA
07. FUNDAȚIA MEDICER BIOS S.R.L.	60. S.C. LIBRIS S.R.L.	123. RASCANU CARMEN	186. RAMBOI GHEORGHE	252. PAUL MAGHIAR
08. FEDERATIA NATIONALA „OMENIA”	61. MIHAI NICOLAIE	124. RASCANU VALENTIN	187. IFTIMIE ELENA EMANUELA	253. IFTENE CIORICIU
09. S.C. COSMOTE ROMANIA S.A.	62. DIMA DUMITRU	125. APOSTOL ALEXANDRINA	188. PASCAL MAGDALENA	254. ADRIAN AILIOAIEI
10. S.C. LIKOMAR COMPROD S.R.L.	63. GRIGORE DOINITA	126. BUTA LENUTA	189. MIHAI ANDREI-NICOLAE	255. IOAN STAȘ
11. S.C. FARES TRADING S.R.L.	64. MIHAI LENUTA	127. NECULA IONEL	190. RĂȘCANU CIPRIAN	256. SIMONA HRISCU
12. S.C. IONESCU M MIHAIL	65. IRIMIA IONEL	128. MEMBRII CONSILIULUI DIRECTOR AL C.A.R.P.BARLAD	191. HRISCU CRISTINA	257. IRINA LEU
13. S.C. SOIAPRODUKT S.R.L.	66. HRISCU VLAD ANDREI	129. GAVRILA MARIANA	192. MAICANU CORNEL	258. ILEANA FILIUȚĂ
14. S.C. APCOST S.R.L.	67. LIPȘA VIOREL	130. NICA MARIA	193. SMUC ANDREEA MIHAELA	259. LILIANA STANCIU
15. S.C. OTED GRUP S.A.	68. ȘTEFĂNICĂ TEOFIL	131. TURCANU GINA	194. TROFIN MIHAELA	260. LENUȚA BUȚA
16. S.C. PONTICA INVESTMENT S.R.L.	69. CHELARU DANIELA TITA	132. PETREA VIRGINICA	195. FILIUȚĂ ILEANA	261. ANDREI MAXIM
17. S.C. MARALCOM S.R.L.	70. MUNTIANU MARIA	133. MEMBRI C.A.R.P. „ELENA CUZA” BARLAD	196. PAVEL ADRIAN	262. MIHAI GHECIU
18. S.C. BAMBUS S.R.L.	71. PAVEL LIVIA	134. OANEA IULIAN	197. NESTOR GABI	263. IOAN DIACONU
19. S.C. MISAVAN TRADING S.R.L.	72. RADU EUGEN	135. CARLAN PETRICA	198. VELICA GHEORGHE	264. NELU SIMION
20. S.C. SANO VITA S.R.L.	73. FITCAL MIRCEA	136. SAVA ADRIANA IONELA	199. RADU RENGHA	265. IOAN TELETIN
21. S.C. All foods distributie S.R.L.	74. SIBERESCU TINCUTA	137. CAPRA DANA LAURA RITA	200. ALEXANDRU PORUMB	266. BOGDAN ARTENE
22. S.C. RULMENTI S.A.	75. IFTIMIE VIRGINIEA	138. OLARU FELICIA	201. ADRIAN SOLOMON	267. VASILE DUMITRIU
23. Fundația culturală „Dr. CONSTANTIN TEODORESCU”	76. ICHIM LAURENTIA	139. GAVRILA MIRELA	202. CONSTANTIN CONSTANTINESCU	268. LIVIU PÎRCIU
24. S.C. DAVID ADVENTURE S.R.L.	77. FILIP STELIAN	140. ZANET RODICA	203. MARCEL ANGHEL	269. GHEORGHE MIHĂILĂ
25. S.C. TOTAL SOFT S.R.L.	78. TEODORU TUDORITA DANIELA	141. BOCAN SORIN GHEORGHITA	204. MIRCEA MAMALĂUČĂ	270. CONSTANTIN PARFENE
26. S.C. REMUS GRUP S.R.L.	79. OLARU IOAN	142. COZMA ELENA	205. VIRGIL GIUȘCĂ	271. GHEORGHE BUDEANU
27. S.C. BELIMAN S.R.L.	80. DUMITRASCU EDITH MIRELA	143. HOBJILA AUREL	206. MIRCEA OANČĂ	272. GIČA ANTONICĂ
28. S.C. BIONATIV S.R.L.	81. CROITORU ARISTOTEL CORNELIU	144. PISLARU CAMELIA GEORGIANA	207. DUMITRU CIPRIAN VÎNTDEVARĂ	273. SĂNDINA ARTENE
29. S.C. IRIMPEX S.R.L.	82. COMANESCU CLAUDIA	145. MIHAI MARIA	208. GETA MODIGA	274. VIORICA ARTENE
30. S.C. ROGIGI S.R.L.	83. BOSTACA MIHAELA	146. TUDORASCU PAULA	209. ANA SĂRBU	275. MITRIȚA BREHOIU
31. S.C. METRO CASH&CARRY S.R.L.	84. MUNTEANU LUMINITA	147. COZMA INGRID DANIELA	210. OCATINCA POPA	276. MARIA BULC
32. S.C. DIMEX-ELA IMPEX S.R.L.	85. TANASE VERUTA	148. GRIGORAS MARINEL	211. VLAD CODREA	277. AURELIA CARAMAN
33. S.C. BUSTENI S.R.L.	86. RIPAN RODICA	149. TĂNASE GHEORGHE	212. GEORGETA SINIȚCHI	278. VICTORIA CARAMAN
34. S.C. MEDSOFT S.R.L.	87. RINCU GEORGETA	150. LAZAR LARISA	213. ECATERINA TELETIN	279. ELENA CARARE
35. S.C. COMIRTUR S.R.L.	88. DOMINTEANU DANA	151. PIRCIU TINCUTA NICUTA	214. MARIA MARIN	280. DORINA CAZACU
36. S.C. RULANT GRUP S.R.L.	89. MORARU NECULAI	152. CROITORU AURORA	215. MARIA MIHĂILĂ	281. MARIA CONSTANTIN
37. S.C. ANTURIUM PRODUCTIE COMERT S.R.L.	90. HOZU LENUTA	153. ROSCA VALENTIN	216. GRUIA NOVAC	282. VERONICA CRETU
38. S.C. PROVITA NUTRITION S.A.	91. RANCU LIVIU ADRIAN	154. ROSCA VIOREL	217. NECULAI GHEȚĂU	283. MARIA CURELARU
39. S.C. ALICEFARM S.R.L.	92. SIBERESCU VIOREL	155. ROSCA SAFTICA	218. SERGHEI COLOȘENCO	284. CATINCA FOČȘA
40. S.C. CLEOPATRA CENTER S.R.L.	93. CIOBICA PARASCHIVA	156. CHIRU DENISA ANI	219. LUCIAN RAVARU	285. MARIA GALAN
41. S.C. SERIGRAF DESIGN S.R.L.	94. COCIOABA ELENA	157. ROSCA ALICE	220. GHEORGHE GHERGHE	286. ANA GRADIANU
42. S.C. ROMSOUND S.R.L.	95. ȘELARU EMIL	158. ROSCA AURICA	221. ALEXANDRU MIRON	287. AURICA HUZUNĂ
43. C.M.I. Dr. ROMANESCU CARMEN	96. CHITUTA FROSICA	159. IVAN AURA	222. BOGDAN JORA	288. GETA LĂCĂTUȘ
44. S.C. CASA AUTO S.R.L.	97. CERNAT ROMICA	160. ROTARU FLORINEL	223. LUCIAN BOLGAR	289. PAULA MIROȘANU
45. S.C. CONSUM COOP BARLAD	98. ILIE NICOLEȚA AURELIA	161. GHETAU NECULAI	224. CRISTINA MIHAELA HRISCU	290. JENICA MUCENICA
46. S.C. HIPOCRATE 2000 S.R.L.	99. CLISU CRISTIAN PAUL	162. CARABAT ELENA MADALINA	225. CONSTANTIN LIPȘA	291. CORNELIA NEAGU
47. S.C. AGROSTAR-VEST S.R.L.	100. ILIE MIHAELA	163. STAN LEONIDA	226. MARINA PRUNEA	292. SAFTA PITORAC
48. S.C. ROLIMAX S.R.L.	101. POPESCU ANISOARA	164. MICU CLAUDIU EUGEN	227. LAURENȚIA ICHIM	293. VALERICA PRUTEANU
49. S.C. NATURAL-EM S.R.L.	102. GUTU MARIA	165. GRIGORE IONEL	228. CARMEN ROMANESCU	294. VICTORIA RUDI
50. S.C. INFO TRUST S.R.L.	103. FITCAL SILVIA	166. FILIP FLORENTIN MARIAN	229. ILIANA PODARU	295. VALERICA SOLOMON
51. S.C. CDE R INTEREX S.A.	104. BUDEANU MARIA	167. BOTEZATU ELENA	230. RODICA DORNIANU	296. ECATERINA STOICA
52. S.C. ALESIMON S.R.L.	105. ROIBU VERONICA	168. GRIGORAS NETI	231. AURA IVAN	297. ILINCA TIRON
53. S.C. ALICE&CRISTI FARM S.R.L.	106. MIHAILA CORINA	169. BURGHELEA LUCICA	232. IORGU GĂLĂȚEANU	298. LENUȚA VĂRARU
54. S.C. MERTECOM S.R.L.	107. NEAGU MARIANA	170. CODREANU TATIANA	233. MAGDALENA COZMA	299. ION CIAPĂ
55. S.C. DAMAR GENERAL	108. PARFENE CONSTANTIN	171. STRĂOANU ELENA	234. CRISTINA ZAIȚ	300. VASILE BRAȘOVEANU
	109. DIACONU DUMITRU	172. BAHRIAN ANCA NICOLEȚA	235. BOGDAN COZMA	301. GHEORGHE TOMESCU
	110. STOIAN IOAN	173. DIPAN MITRITA	236. VASILE CHELARU	302. MARCELA TĂNASĂ
	111. RIPAN ADRIANA	174. MIHAILA DORINA	237. MARINEL GÎLCĂ	303. LEONORA BUHUȘ
	112. POTIRNICHE DANIELA ELENA	175. MOISA NICOLEȚA	238. ION DULCĂ	304. MARIANA DIACONU
	113. POTIRNICHE VIRGIL	176. PINTILIE RALUCA ELENA	239. MIRELA RĂZMERIȚĂ	305. SAFTA TĂBĂCARU REBEGEA
	114. MIRON ALEXANDRU	177. GRĂJDEANU NICOLEȚA	240. ANDREEA NENIȚA	306. GHEORGHE CĂPITANU
	115. DUMITRAȘCU SORIN	178. ISTRATE DAN	241. CAMELIA MANOLE	307. VASILE SLABU
	116. BURGHELEA MIHAELA	179. ISTRATE ATENA	242. MIHAELA TOMA	
	117. HELGIU ALINA EUGENIA	180. BOLGAR CATALINA	243. LOREDANA STÎNGĂ	
			244. AUREL GUDULEA	
			245. IONEL ROȘU	
			246. LUCICA BURGHELEA	

Coordonatori:

- Gruia NOVAC
- Serghei COLOȘENCO
- Nicolaie MIHAI
- Andrei-Nicolae MIHAI

Tehnoredactare:

- Bogdan ARTENE

Adresa redacției:

CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR “Elena Cuza”
Str. Nicolae Iorga nr. 7A, cod 731182, Bârlad, jud. Vaslui, Et. 2, Cam. 22
Tel.: 0761.782.503 sau 0235 421 340, interior 47
E-mail: revista@carpbarlad.ro ; Y. Mess: carpbarlad
Web: carpbarlad.ro

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L. Bârlad
ISSN 2247 – 3580 ; ISSN-L = 2247 – 3580

Membri C.A.R.P. „Elena Cuza” Bârlad
care și-au sărbătorit

NUNTA DE AUR

în anul 2013

